

„ISTEN FELINDÍTÁ A LELKÜKET”

Ezsdrás–Nebémiás könyve

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2019/4.

„Isten felindítá a lelkiüket”

Ezsdrás–Nehémiás könyve

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2019

A tanulmányokat összeállította:
Vankó Zsuzsanna

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A borítón William Brassey Hole *Jeruzsálem falainak újjáépítése*
Nebémiás vezetésével című festményének részlete látható

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor ■ Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Kvadrát Print ■ +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-5260-76-6 ■ ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 5. Az első hazamenetel a babiloni fogságból – A templom alapkövetétele (Ezsdrás 1–3. fejezet)	10
II. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 12. A templomépítés szüneteltetése, a munka folytatása és befejezése (Ezsdrás 4–6. fejezet)	21
III. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 19. Újabb csoport hazatérése Ezsdrás vezetésével (Ezsdrás 7–8. fejezet)	33
IV. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 26. Ezsdrás bűnbánati imája, és az általa megvalósított reformációs munka (Ezsdrás 9–10. fejezet)	45
V. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 2. Nehémiás engedélyt kér a hazatérésre (Nehémiás 1,1–2,8)	55
VI. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 9. Nehémiás megérkezése Jeruzsálembe, és az újjáépítési munkák elindítása (Nehémiás 2,9–4,6)	66
VII. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 16. Az ellenségeskedés fellángolása, Nehémiás és társai kitartása (Nehémiás 4,7–23)	76
VIII. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 23. Egy súlyos visszaélés rendbehozatala (Nehémiás 5. fejezet)	85

IX. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 30.

Újabb támadás – Nehémiás magatartása (Nehémiás 6–7. fejezet)	96
---	----

X. TANULMÁNY ■ DECEMBER 7.

A nép lelki megindulása, különleges sátoros ünnep (Nehémiás 8. fejezet)	107
--	-----

XI. TANULMÁNY ■ DECEMBER 14.

Nyilvános bűnvallás az egész nép nevében (Nehémiás 9. fejezet)	115
---	-----

XII. TANULMÁNY ■ DECEMBER 21.

A nép elkötelezi magát a reformációra (Nehémiás 9,38–12,47)	124
--	-----

XIII. TANULMÁNY ■ DECEMBER 28.

A reformáció eredményeinek megőrzése (Nehémiás 13. fejezet)	131
--	-----

Igék minden napra

OKTÓBER	143
NOVEMBER	144
DECEMBER	145

BEVEZETÉS

Ezsdrás és Nehémiás könyve szoros összetartozását minden Biblia-olvasó észreveszi. Júda népe babiloni fogság után hazatért maradékának a történetét Ezsdrás könyve kezdi elbeszélni, Nehémiás könyve pedig folytatja.

A két irat eredetileg egy könyv volt a héber kánonban (az ószövetségi iratok ihletettnek elismert gyűjteményében), és Ezsdrás könyvének nevezték. A zsidó hagyomány Ezsdrást vallja az egész könyv szerzőjének. Ezsdrás és Nehémiás könyve valóban egységes, nemcsak a történeti elbeszélés folyamatosságát tekintve, hanem szemléletbeli és nyelvi-stilisztikai szempontból is. Minden amellet szól, hogy a zsidó hagyomány megbízható, Ezsdrás és Nehémiás könyve egy mű, amelynek Ezsdrás a szerzője.

Az irat kettéválasztása az ószövetségi iratgyűjtemény ókori fordításában, a Septuagintában történt meg először, majd ennek nyomán a Hieronymus (Jeromos) által fordított latin Bibliában, a Vulgatában is érvényesült. Hieronymus nevezte el az első részt Ezsdrás könyvének, a második részt pedig Nehémiás könyvének. Nyilvánvalóan azon az alapon, hogy a második rész elejétől kapcsolódik be a folyamatos történeti leírásba Nehémiás. Nagy-részt ő maga beszéli el az eseményeket. Nehémiás bizonyára feljegyzéseket, emlékiratokat készített, és Ezsdrás – aki az első részben is többször idéz dokumentumokat szó szerint – ezeket is beillesztette az általa írt és szerkesztett írásműbe.

A pontos, tényszerű és emellett hitbeli szemléletű történetírás érzékelhetően tudatos törekvés volt Ezsdrás részéről. A szent történelem fontos szakaszát örökítette meg, a hetvenéves babiloni fogságból való kiszabadulástól az úgynevezett intertestamentális (testamentumok közötti) korszakig terjedő idő krónikásaként. Ha próféták nevével is meghatározni kívánjuk

ezt a kort, akkor azt mondhatjuk: Aggeus és Zakariás próféták működésétől Malakiás (az ószövetség utolsó prófétája) szolgálataig tart ez az időszak. Ezsdrás személyes átélője és cselekvő részese volt ennek a korszaknak, amikor teljessé vált Júda és Jeruzsálem helyreállítása a babiloni fogság után. Innen számítható Izráel népe utolsó, 490 esztendőre terjedő kegyelemideje. A Biblia egyik legfontosabb messiási próféciaja (Dn 9,24–27) szólt előre Istennek erről a végzéséről, mely szerint a 70 esztendő s babiloni fogság után még 7x70 évet, azaz csaknem egy fél évezrednyi időt kap Izráel – utolsó esélyként – küldetése betöltésére, a Messiás immár közeli megjelenésének előkészítésére.

Ezsdrás és Nehémiás tehát kortársak és egyben munkatársak voltak. Ezsdrás és társai hazaindulásának ideje i. e. 457. Nehémiás első júdai utazása i. e. 445-ben történt, ezt követően közel 13 évig volt ott helytartó, majd egy időre visszatért Perzsiába, és valószínűleg i. e. 425 körül kezdődött helytartóságának második időszaka. Isten gondviselése rendelte egymás mellé Ezsdrást és Nehémiást, hogy egymást kiegészítve, támogatva vezetői legyenek Júda és Jeruzsálem fizikai és lelki újjáépítésének. Isten sokszor kapcsolt össze két személyt munkája építésére a különböző korszakokban. Annyira jellemző ez, hogy szinte Isten módszerének tekinthető. Lásd például Mózes és Áron, Debóra és Bárák, Illés és Elizeus egymás mellé rendelését, avagy az apostolok kettésével való kiküldését.

Mi a lelki jelentősége és időszerűsége számunkra Ezsdrás és Nehémiás könyve tanulmányozásának? Jézus második eljövetele előtt, e sorsdöntő időben éppúgy tönkremegy Isten műve – Sátán alattomos, a fundamentumokat is aláásó munkája, valamint Isten népe hűtlensége folytán –, mint ahogyan ez a Jézus első eljövetelét megelőző fontos időszakban történt. **Ezért ma is szükséges a romokból való újjáépítés.** Ennek az újjáépítő munkának a nehézségei, veszélyei, a vele kapcsolatos lelki tanulságok, valamint az eredményesség titka hasonlóak

az egykori, babiloni fogság utáni újjáépítés tapasztalataihoz. Erre utalnak Ellen G. White sorai:

„Az a helyreállítási munka és reformáció, amelyet a hazatért foglyok Ezsdrás és Nehémiás vezetésével végeztek, a lelki helyreállítás olyan képét tárja elénk, amelyet a Föld történelmének záró napjaiban kell véghezvinni. Izráel maradéka gyenge, esendő nép volt, kitéve ellenségei rombolásának. Isten azonban velük akarta megőriztetni a Földön önmaga és törvénye ismeretét. Ők voltak az igaz istentisztelet és a szent kinyilatkoztatások őrei. (...)

Különböző tapasztalatokban volt részük a templom és Jeruzsálem falai építése közben. Heves támadásokat kellett kivédeniük. Súlyosak voltak a terhek, amelyeket a munka vezetőinek hordozniuk kellett, de megingathatatlan bizalommal és alázatos lélekkel haladtak előre. Szilárdan bíztak Istenben, és hitték, hogy diadalra viszi igazsága ügyét. (...) Azt a lelki helyreállítást, amelyet a Nehémiás korában véghezvitt munka jelképezett, Ésaías így körvonalazza: **»Megépítik a régi romokat, az ősi pusztaságokat helyreállítják, és a puszta városokat megújítják. (...) Megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetsz romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak.«** (Ésa 61,4; 58,12)

A próféta olyan népet rajzol meg itt, amely az igazságtól és jogosságtól való általános elhajlás idején igyekszik helyreállítani Isten országának elveit. Ez a nép javítja ki az Isten törvényén ütött rést – azon a falon, amelyet Isten védelmül emelt választott népe köré. Jogos, igazságos és tiszta elveinek követése állandó védelmet jelent számukra. (...)

A vég idején minden isteni intézményt helyre kell állítani. (...) Világosan és érthetően hirdetik, hogy a Tízparancsolat minden előírásának engedelmeskedni kell. Isten népe – Krisztus szeretete által készítetve – együttműködik a puszta helyek felépítésében. A romlás kijavítóinak és az ösvények helyreállítóinak kell lenniük (Ésa 58,12).” (*Próféták és királyok*, 418–419. o.)

Az első hazamenetel a babiloni fogságból – A templom alapkövetétele

(Ezsdrás 1–3. fejezet)

1 Ki oldotta meg a júdabeliek fogságának kötelékeit az előre megjövendölt időben? És ki volt az emberi eszköz?

- „Círusz perzsa király első esztendejében – hogy beteljesedjék az Úr Jeremiás szája által mondott beszéde – felindította az Úr Círusz perzsa király lelkét, s kihirdette egész birodalmában, élőszóval és írásban is: Így szól Círusz, a perzsa király: Az Úr, a menny Istene e föld minden országát nékem adta, és Ő parancsolta meg, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, mely Júdában van. Valaki azért köztetek az ő népe közül való, legyen vele az ő Istene, menjen fel Jeruzsálembe, mely Júdában van, és építse az Úrnak, Izráel Istenének házát! Ő az Isten, aki Jeruzsálemben lakozik. Mindenkit, aki még megmaradt, minden helyről, ahol lakik, segítsék annak a helynek férfiai ezüsttel, arannyal, jószággal és barommal, azzal együtt, amit önkéntesen adnak Isten háza számára, mely Jeruzsálemben van.” (Ezsd 1,1–4)

(Milyen kifejezést találunk ebben az igeszakaszban a prófétai igék ihletettségét illetően? Milyen részletek ragadják meg különösen a figyelmünket Círusz rendeletének szövegében? Mi a jelentősége annak, hogy Círusznak ezt a rendeletét „egész birodalmában” kihirdették?)

„Círusz seregének megjelenése Babilon falai előtt azt jelezte a zsidóknak, hogy fogságuk vége elközelgett. Círuszt, születése előtt több mint egy évszázaddal, az ihletett ige név szerint említette. Isten Lelke leíratta azt is, hogy miként kell Babilont észrevétlenül elfoglalnia és a foglyok szabadulásának utat készítenie (Ésa 45,1–3). Mindez bőséges bizonyítékot szolgáltatott a zsidóknak az ésaíasi prófécia szó szerinti teljességét illetően. (...) [Babilon elfoglalásának módjával kapcsolatban lásd még Ésa 21,4–9 és 11,15–16 próféciáját is.]

Nemcsak ezekre a próféciaakra alapíthatták a foglyok azt a reményüket, hogy hamarosan megszabadulnak. Jeremiás írásaihoz is hozzájutottak, és ezek félreérthetetlenül adták tudtul, hogy mennyi időnek kell eltelnie, mielőtt a zsidók visszatérhetnek Babilonból Izráelbe: »Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő – nyilatkozta ki az Úr –, meglátogatlak titeket és betöltöm rajtatok az én jó szómat, hogy visszahozlak titeket e helyre.« (Jer 29,10) (...)

Círusz elragadta Babilóniától az egyetemes uralom jogát. Dárius halála után – Babilon bukását követően mintegy két évvel – Círusz lépett a trónra. Uralkodása kezdete annak a hetven évnek a végét jelezte, amely akkor kezdődött, amikor Nabukodonozor az első héber csoportot hazájából, Júdából Babilonba vitte. Dániel szabadulását az oroszlánok verméből Isten felhasználta arra, hogy a nagy Círusz lelkében kedvező benyomást keltsen. A perzsa uralkodó különönböztetett tiszteletet tanúsított Isten embere, a jövőbe látó államférfi iránt nagyszerű tulajdonságaiért, és nagyra becsülte ítélőképességét. Most pedig pontosan akkor, amikor-

ra Isten megígérte, hogy a jeruzsálemi templomot újjá fogja építeni, arra készítette Círuszt, hogy megismerje és megértse a róla szóló próféciaát – amelyet Dániel olyan jól ismert – és visszaadja a zsidó nép szabadságát. (...)

Amikor a király látta azokat az ígéseket, amelyek több mint száz évvel születése előtt jelezték Babilon elfoglalásának módját, amikor hallotta az üzenetet, amelyet a világegyetem Ura neki küldött, szíve mélységesen megindult, és elhatározta, hogy teljesíti Isten által kijelölt küldetését, szabadon bocsátja a júdabeli foglyokat, és segít nekik Isten temploma helyreállításában.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 343–347. o.)

2 Kik mentek haza a rendelet felhívására? Mit vittek magukkal?

- „Fölkelének azért Júda és Benjámin családfei és a papok és a lévíták, és mindnyájan, akiknek Isten felindítá a lelküket, hogy felmenjenek az Úr házának építésére, amely Jeruzsálemben van. (...) Ezek a tartományok fiai, akik feljöttek a rabság foglyai közül, akiket Nabukodonozor, Babilónia királya fogva vitetett Babilóniába, s most visszajöttek Jeruzsálembé és Júdába, ki-ki az ő városába. (...) Mind az egész gyülekezet együtt negyvenkétezer-háromszázhatvan. Szolgáikon és szolgálóikon kívül – ezek száma hétezer-háromszázharminchét...” (Ezsd 1,5; 2,1.64–65)

„Csaknem ötvenezer fogoly élt azzal a rendelettel, amely Círusz jóvoltából megengedte a hazatérésüket. Ez azonban csak egy maradvány a Méd–perzsa Birodalom tartományaiban szétszórt százezrekhez képest. A zsidók nagy többsége úgy

döntött, hogy inkább száműzetése földjén marad, mintsem vállalkozzék a hazaút nehézségeire, feldúlt városaik és ott-honuk helyreállítására. (...) A Círusz rendeletére nem mozduló nagy sokaság a későbbi felhívásoknak sem engedett. Még azt is semmibe vették, amikor Zakariás arra intette őket, hogy késedelem nélkül meneküljenek Babilonból (Zak 2,6–9). (...) Dávid király leszármazottját, Zorobábelt bízta meg Círusz azzal, hogy a Júdába visszatérő csoport kormányzójaként tevékenykedjék. Hozzá társult a főpap, Jósua is.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 372–373., 348. o.)

Sesbaccár minden bizonnyal azonos Zorobábelrel. Ezsdrás „Júda fejedelmének” nevezi őt (1,8), másutt viszont Zorobábel néven szerepel (Ezsd 2,2; Agge 1,1). Azt olvassuk Sesbaccárról, hogy ő helyezte le az újjáépítendő templom alapkövét (Ezsd 5,16). Ugyanezt olvassuk Zorobábelről is máshol (Zak 4,9). A Sesbaccár név valószínűleg Zorobábel Babilóniában kapott neve. Dániel és három fogolytársa esete (Dn 1,6–7) tanúsítja, hogy szokásos volt az új név adása a foglyoknak a babiloniak részéről. Isteneik nevét foglalták bele az új névbe, amivel kifejezésre juttatták, hogy isteneik legyőzték a leigáztottak istenét vagy isteneit.*

* Nyelvészek feltételezése szerint a *Sesbaccár* név mögött a babiloniai *Samas-abal-usur* elnevezés áll. *Samas* a babiloniak egyik főistene volt, a mindent látó Nap és az igazságszolgáltatás istene. Zorobábel Joákin király unokája volt. Joákin királyra és babilóniai fogságára vonatkozóan lásd 2Kir 24,8–16. Jeruzsálem második babilóniai megtámadásakor, i. e. 597-ben történt az itt említett fogságba vitel. Lásd továbbá 2Kir 25,27–30. 1Krn 3,17–19-ben találjuk a feljegyzést Zorobábel származásáról. (Joákin királyt Jekóniás és Kóniás néven is említi az Írás; vö. Jer 22,24.28. A 17. versben félreérthető a mi fordításunk: Assir és Seáltiel egyaránt Joákin fiai, és a felsorolás folytatódik a 18. versben.) Pedáját nevezi meg itt az Írás Zorobábel apjaként, nem pedig Seáltielt, márpedig Ezsdrás (5,2), valamint Aggeus próféta is (Agge 1,1) Seáltiel fiának mondja Zorobábelt. Az lehet a magyarázat, hogy Seáltiel gyermektelen özvegyét Pedája vehette feleségül a sógorházasság törvénye szerint (5Móz 25,5–10). Így, bár Pedája volt a tényleges apa, jog és családja szerint Seáltiel fiának számított Zorobábel.

Józsua vagy Jehosua főpap Áron leszármazottja volt. Apja, Jehoadák főpap volt Jeruzsálemben akkor, amikor Joákin király számos honfitársával együtt fogságba vitetett Babilóniába (vö. 1Krn 6,3–15; Agge 1,1; Zak 1,1).

A hazatérők kis létszámához képest öröm volt, hogy a papok és lévíták egy jelentős csoportja az elsők között jelentkezett a hazatérésre Círus rendelete nyomán. (Több mint 70 évvel később, Artaxerxész i. e. 457-ben kiadott rendeletére Ezsdrás vezetésével tért haza még egy jelentősebb csoport, mintegy 8000 fő.)

3 Mi volt a hazatértek első tette?

- „A családfők közül pedig, mikor megérkeztek az Úr házához, mely Jeruzsálemben van, némelyek önkéntesen adakoztak Isten házára, hogy fölépítenék azt az ő helyén. Tehetségük szerint adtak az építés költségére aranyban hatvanegyezer dáríkot, s ezüstben ötezer mánét, és száz papi ruhát.

És lakoztak mind a papok, mind a lévíták, mind a nép fiai, mind az énekesek, mind a kapunállók, mind a lévíták szolgálói városaikban, s így az egész Izráel a maga városaiban volt. Mikor pedig eljött a hetedik hónap, (...) felgyűlt a nép egyenlőképen Jeruzsálembé. Felkelt Józsua, Jehoadák fia, s az ő atyjafiai, a papok, és Zorobábel, Sealtiel fia, s az ő atyjafiai, és megépítették az Izráel Istenének oltárát, hogy áldozzanak rajta égőáldozatokat, amint írva van Mózesnek, az Isten emberének törvényében.

Erős fundamentumra állították fel az oltárt, mert félték a föld népétől, és áldoztak rajta égőáldozatokat az Úrnak, reggeli és esti égőáldozatokat. Megülték a sátoros ünnepet, amint írva van, és áldoztak égőáldozatot napról napra. (...) Azután áldozták az állandó napi, továbbá a hónapok első napjain s az Úr minden szent ünnepnapján a megfelelő égőáldozatot. (...) Te-

hát a hetedik hónap első napjától fogva kezdtek égőáldozatot áldozni az Úrnak, amikor az Úr templomának alapköve még nem tétetett le.” (Ezsd 2,68–3,6)

.....

.....

.....

(Hol mutatkozik meg a megjelölt igeszakaszban, hogy a környező és odatelepitett népek megérkezésük pillanatától fogva ellenségesen viszonyultak a régi ország és város helyreállítására igyekvő hazatértekhez? Mi mutatja azt, hogy Jeruzsálem pusztulása és a fogság megtanította az izraelitákat arra, hogy ügyeljenek Isten parancsolatai hűséges megtartására?)

„A családfők elsőként ajánlották fel vagyonukat a templom újjáépítésének költségeire. A nép is – követve példájukat – önként adott szűkös készletéből (lásd Ezsd 2,68–69). Amilyen gyorsan csak lehetett, oltárt emeltek az ősi oltár helyén a templom udvarán. Az oltár felszentelésének ünnepe »felgyült a nép egyenlőképpen«. A mindennapi égőáldozat oltárának felállítása nagy örömet szerzett a hűséges maradéknak. Hosszú éveken át nélkülözniük kellett Isten jelenlétének látható jeleit. Most pedig, atyáik hitehagyásának sok szomorú emlékével körülvéve, vágyakoztak Isten megbocsátásának és pártfogásának maradandó jelére. Személyes tulajdonuk és az ősi kiváltságok visszaszerzésénél jobban értékelték Isten elismerését.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 348–349. o.)

Amikor még otthonuk sem volt, épphogy csak megérkeztek az elpusztult földre, Isten háza és műve volt az első és fő gondjuk. Milyen tanulságokat vonhatunk le ebből?

4 Mire tettek előkészületeket ezután?

- „Adtak pénzt a kő- és favágóknak s a mesterembereknek, ételt, italt és olajat a szidon- és tírusbelieknek, hogy hozzanak cédrusfákat a Libánonról a joppéi tenger felé, Círusz perzsa király nékik adott engedelmé szerint. A második esztendőben azután, hogy fölmentek Isten házához Jeruzsálembe, a második hónapban megkezdték az építést Zorobábel, Sealtiel fia és Józsva, Jehosadá fia, s többi atyjafiaik, a papok és lévíták, mindnyájan, akik a fogságból visszajöttek Jeruzsálembe. Rendelték a lévítákat, akik húszesztendősek vagy azon felül voltak, az Úr háza építésének vezetésére. Előállt Józsva, fiai és atyjafiai..., hogy vezérei legyenek az Isten házat építő munkásoknak, továbbá Hénádád fiai, fiaik és testvéreik, mind lévíták.” (Ezsd 3,7–9)

.....

.....

A legfőbb vezetők, valamint a papok és lévíták példát mutattak a népnek azzal, ahogyan szívügyükké tették az építkezést, és annak élére álltak, derekasan kivéve részüket a munkából. Hazatérésük második esztendejében nyilván nem bővelkedtek még, lett volna hova tenniük javaikat a saját érdekeiket szolgálva. De ők máris pénzüket és terményeik egy részét áldozták az Úr házána építésére.

5 Milyen kétféle szemlélet és lelkület mutatkozott meg a templom ünnepélyes alapkövetételekor? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből?

- „Amikor az építők letették az Úr templomának alapkövét, Józsva és Zorobábel odaállították a papokat öltözetükben kürtökkel, s a lévítákat, Ászáf fiait cimbalmokkal, hogy dicsérjék

az Urat, Izráel királyának, Dávidnak a rendelete szerint. Énekeltek, dicsérvén az Urat és hálát adva néki, mert jó, mert mindörökké való az ő irgalmassága Izráelen! Mind az egész nép nagy fennszóval kiáltott, dicsérve az Urat, hogy az Úr házának alapköve immáron letéetett!

Nagy sokan pedig a papok és a lévíták meg a családfők közül, a vének, akik látták az első házat, most mikor alapot vetettek e háznak szemük előtt, nagy fennszóval sírtak. Sokan pedig örömben nagy fennszóval kiáltottak. Úgy, hogy a nép nem tudta megkülönböztetni az örömben való kiáltást a nép siralmának szavától, mert a nép kiáltott nagy fennszóval, és ez a szó messze földre elhallatszott.” (Ezsd 3,10–13, vö. Préd 3,4)

„Természetes volt, hogy szomorúság töltötte el az idős emberek szívét, amikor hosszú ideig tartó megátalkodottságuk következményeire gondoltak. Ha engedelmeskedtek volna Istennek, végrehajtva Isten Izráellel való szándékát, akkor nem dől romba a Salamon által épített templom, és nem lett volna szükség a fogságra. Hálátlanságuk és hűtlenségük miatt szóródtak szét a pogányok között.

A körülmények azonban megváltoztak. A szerető Isten ismét irgalmasan látogatta meg népét, és megengedte, hogy visszatérjenek saját földjükre. A múlt botlásai miatti szomorúságot nagy örömmel kellett volna felváltania. Isten munkálkodott Círus szívében, és arra készítette, hogy segítsen nekik a templom újjáépítésében. Ennek a mélységes hála szavait kellett volna ajkukon fakasztania.

Egyesek azonban nem vették észre Isten utat nyitó, gondviselő intézkedéseit. Öröme helyett elégedetlenséget és csüggesztő gondolatokat tápláltak magukban. Annak idején látták Salamon temploma dicsőségét, és most azon siránkoztak, hogy az az épület, amelyet most fognak emelni, nem lesz olyan nagyszerű. A zúgolódás, panaszkodás és kedve-

zötlen hasonlítgatás sok emberre csüggesztően hatott, és gyöngítette az építők kezét. A munkások megkérdezték, hogy folytassák-e az építést, amelyet már az induláskor olyan nyíltan bíráltnak, és amely olyan sok panaszra ad okot. (...) Ha azok, akik nem örvendeztek az alapkövő letételekor, előre láthatták volna hitetlenségük következményeit, megrémültek volna. Nem voltak tudatában annak, hogy mi csoda súlya van rosszallást és csalódást kifejező szavaiknak. Nem sejtették, hogy elégedetlenségük kifejezése mennyire késlelteti az Úr házának felépítését.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 349–350. o.)

Gondolkodjunk el azon, hogy nem követtünk-e el mi is az egykori siránkozókhoz hasonló hibát? Nem tettük-e ezt akár a magánéletünkben, akár Isten művét érintően? Nem csüggesztettünk-e el másokat a borúlátásunkkal és panaszkodó elégedetlenségünkkel akkor, amikor a hálaadás, a bizakodó hit és a reménység szavait kellett volna szólnunk?

6 Keresztény gondolkodásmód-e a külsőségekre tekinteni?

- „Más példázatot is adott eléjük, mondván: Hasonlatos a menynek országa a mustármaghoz, amelyet az ember vett és elvetett mezejében, és amely kisebb ugyan minden magnál, de amikor felnő, nagyobb a veteményeknél. Fává lesz, annyira, hogy rászállnak az égi madarak, és fészket raknak ágain.” (Mt 13,31–32)

.....

.....

.....

„Az első templom pompája és megkapó vallási rítusai Izráel büszkeségének forrása volt a fogság előtt. Istentiszteletükből azonban sokszor hiányoztak az Isten szemében legfontosabb vonások. Az első templom dicsőségével, szolgálatainak pompájával nem szerezhették meg Isten pártfogását, mert nem nyújtották azt, ami egyedül érték Isten szemében. Nem hozták el néki alázatos és töredelmes szívük áldozatát.

Amikor az Isten országának életadó elveit szem elől tévesztik, akkor megsokasítják és eltúlozzák a formásokat. Ahol a jellemépítés háttérbe szorul, ahol a lélek szépsége hiányzik, ahol a kegyesség egyszerűsége ellenszenves, ott a hivalkodás szeretete és a fennhéjzás fényűző építményeket, pompás díszítményeket és hatást keltő szertartásokat kíván. Mindez azonban nem dicsóíti meg Istent. Egyházát nem külsőségeiért értékeli, hanem azért az őszinte kegyességért, amely megkülönbözteti a világtól. Tagjait Krisztus ismeretében való növekedésük, lelki életben való fejlődésük szerint értékeli. A szeretet és jóság alapelveinek megvalósítását várja el tőlük. Semmilyen művészi szépség sem mérhető össze annak a természetnek és jellemnek a szépségével, amely Krisztust képviseli. Lehet egy hívő közösség a legszegényebb az országban, nélkülözheti a látványos pompa minden varázsát, de ha tagjai a Krisztus jellemét tükröző alapelvek szerint élnek, angyalok is részt vesznek istentiszteletükön. (...) **Ha a világ valamit kezdeményez, azt látványosan és dicsekvéssel teszi. Isten pedig a kicsiny dolgokat szánja az igazság és jogosság dicső győzelmének kezdetéül. (...)**

A második templom nem volt olyan fényűző, mint az első. Isten jelenlétének az első templomban látott jelei sem szentelték meg. Nem mutatkozott meg természetfölötti erő, hogy megpecsételje felszentelését. A dicsőség felhője sem jelent meg, hogy betöltse az újonnan felépült templomot. Nem szállt alá tűz az égből, hogy megeméssze az áldozatot az oltáron. A dicsőség nem helyezkedett el többé a ke-

rubok között a szentek szentjében. A frigyládát, a kegyelem királyi székét és a bizonyság tábláit nem lehetett ott látni. Semmiféle mennyei jel nem tájékoztatta a kérdezősködő papot Jahve akaratáról. Mégis ez volt az az épület, amelyről az Úr elmondta Aggeus prófétá által: »Nagyobb lesz e második háznak a dicsősége az elsőénél...« A második templomot nem Jahve dicsőségének felhője tisztelte meg, hanem annak jelenléte, akiben »lakozik az istenségnek egész teljessége« – Isten maga az, aki »megjelent testben« (Kol 2,9; 1Tim 3,16). A második templom csakis azzal szárnyalta túl dicsőségben az elsőt, hogy Krisztus földi szolgálata során személyes jelenlétével tisztelte meg. »A népek Vágya« valóban megjelent a templomban, amikor megszentelt pítvaraiban a Názáreti tanított és gyógyított.» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 350–351., 370–371. o.)

Az e heti adomány a szociális osztály munkáját támogatja.

A templomépítés szüneteltetése, a munka folytatása és befejezése

(Ezsdrás 4–6. fejezet)

1 Milyen ajánlatot tettek a hazatért „maradék” vezetőinek a samaritánusok? Miért utasították el őket a hazatértek?

- „Amikor meghallották Júda és Benjámin ellenségei, hogy akik a fogságból visszatértek, templomot építenek az Úrnak, Izráel Istenének, odamentek Zorobábelhez, a családfőkhöz, és mondták nékik: Hadd építsünk veletek együtt, mert miképpen ti, úgy mi is a ti Isteneteket keressük, és néki áldozunk Esárhaddon, Assiria királya idejétől fogva, aki ide felhozott minket! Felelt nekik Zorobábel és Józsuá, valamint Izráel családjainak fejei: Nem veletek együtt kell nekünk házat építeni a mi Istenünknek, hanem mi magunk fogunk építeni.” (Ezsd 4,1–3)

.....
.....
.....

(Hogyan viselkedtek előzőleg azok, akik most egyesülni akartak a hazatértek gyülekezetével? Lásd 3,3. Mit tudtak ezenfelül a júdabeliek az odatelepítettek vallásosságáról? Lásd 2Kir 17,24.28–29.33–36. Milyen isteni utasításról emlékezett meg Zorobábel és a többi vezető a válasz megfontolásánál? Lásd 5Móz 7,2.)

„Ha a zsidó vezetők elfogadják a felkínált segítséget, ajtót nyitnak a bálványimádás előtt. Látták, hogy a samaritánusok nem őszinték, és tudták, hogy a segítség, amit a velük kötött szövetség útján kaphatnak, nem mérhető össze azzal az áldással, amelyre az Örökkévaló világos parancsai követése nyomán számíthatnak. Teljes szívükkel Istenhez térve megújították szövetségüket Ővele, és visszatértek Júdába, hogy helyreállítsák azt, ami romba dőlt. És ezek után – vállalkozásuk kezdetén – lépjenek szövetségre bálványimádókkal? (...) »Ne köss velük szövetséget« – mondta Isten. Akik a templom romjai előtt felállított oltárnál újra az Úrnak szentelték magukat, tudatában voltak, hogy a határvonalnak Isten népe és a világ között mindig élesen látszania kell. Nem voltak hajlandók szövetségre lépni azokkal, akik jól ismerték Isten törvényét, de semmibe vették.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 352–353. o.)

„A Szentírás bőséges bizonyosságot tár elénk arról, hogy **biztonságosabb az Úrra támaszkodni s elveszíteni a világ kegyét és barátságát, mint a világ támogatásán csüngen** és **elfelejteni az Istentől való függőségünket**. A zsidók azért utasították vissza azt, hogy az Úr ellenségeivel egyesüljenek a templom építésében, mert meg voltak győződve az előbbi igazságról. A bálványimádók javaslatában Sátán csapdáját ismerték fel: rá akarta szedni őket, hogy legyenek közösségben Isten ellenségeivel.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1884. január 8.)

2 Szükséges-e ma is követni Júda akkori vezetőinek a példáját? Hangzik-e ma is az „építsünk együtt, hiszen egy Istent imádunk” jelszó? Milyen alapelv mutat irányt az ilyen ajánlatokat illetően?

- „Nem tudjátok-e, hogy a ti testeitek Krisztusnak tagjai? Elszakitva hát a Krisztus tagjait, paráznának tagjaivá tegyem? Tá-

vol legyen! Avagy nem tudjátok-e, hogy aki a paráznával egyesül, egy test vele? Mert ketten lesznek, úgymond, egy testté. Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek Ővele.” (1Kor 6,15–17)

.....

.....

.....

„Isten népének az idők végéig követnie kell azokat az elveket, amelyeket Mózes V. könyve Izráel eligazítására nyilatkoztatott ki. Igazán boldogok csak akkor lehetünk, ha Istennel szövetségben maradunk. Nem köthetünk egyezséget – elveinkkel megalkudva – azokkal, akik nem félik Istent. A magukat keresztényeknek vallók számára állandó veszélyt jelent az az elképzelés, hogy bizonyos mértékig alkalmazkodniuk kell a világhoz, ha befolyást akarnak gyakorolni rá. Az ilyen magatartás hasznosnak tűnhet, de minden esetben lelki veszteséggel jár. Isten népének szigorúan őrizkednie kell minden olyan finoman rejtett hatástól, amelyet az igazság ellensége hízalgésszel akar lelkükbe lopni. Isten gyermekei idegenek és vándorok ezen a világon, és veszélyekkel körülvárt ösvényen járnak. Nem szabad elfogadniuk azokat az ötletes kibúvókat és csábító ajánlatokat, amelyeket Sátán kínál, hogy engedetlenségre bírja őket.

Nem Isten ügyének nyílt és közismert ellenségeitől kell a legjobban félnünk. Azok könnyebben meg tudják téveszteni Isten gyermekeit, akik Júda és Benjámín ellenségeihez hasonlóan, hízalgő szavakat mondanak, és úgy tesznek, mintha baráti szövetségre akarnának lépni velük. Az ilyenekkel szemben mindenkinek résen kell lennie, nehogy valamilyen gondosan elrejtett és ügyes csapda váratlanul megfogja őket.

Különösen most, a föld történelmének záró szakaszában, Isten olyan éberséget kíván gyermekeitől, amely nem ismer

lankadást. Jóllehet a harc szüntelenül folyik, senki sem marad magára a küzdelemben. Angyalok segítik és védik azokat, akik alázatosan járnak Isten előtt.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 354. o.)

Szeretlenségnek tűnhet a visszautasítás. A valóságban azonban éppen az igazi szeretet kívánja meg az együttműködés megtagadását.

„Jézus sohasem alkudott meg a békeesség kedvéért. Szíve túláradt az emberek iránti szeretettől, de a bűnt sohasem nézte el. Ő sokkal igazabb barátja volt az emberiségnek, semhogy hallgatott volna, ha olyan úton jártak, mely a kárhozatba vezetett. Az evangélium szolgáira hasonló munka vár. Óvakodniuk kell, nehogy a békeesség kedvéért háttérbe szorítsák az igazságot. »Törekedjenek azokra, amik békeességre valók«, de megalkuvással, elvek feladásával igazi béke sohasem biztosítható. Viszont senki sem maradhat hű az elveihez, meggyőződéséhez anélkül, hogy ellenkezést ne keltsen. Aki Istenhez hű, annak nem kell félnie az emberektől és Sátán hatalmától, Krisztusban biztos az örök élet. Egyedül attól kell félnie, hogy el ne távolodjék az igazságtól, el ne árulja és viszsza ne éljen azzal a bizalommal, amellyel Isten megtisztelte.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az első evangélisták c. feje.)

„Az utolsó napokban hasonló bajok fenyegetik a gyülekezet fejlődését, mint amelyek az ősegyházat támadták. (...) »Gyakoroljátok a szeretetet!« – hallatszik mindenfelől. Az őszinte szeretet azonban tisztább annál, semhogy egyetlen rejtegetett bűnt is elfedezzen. Egyrészt szeretnünk kell azokat, akikért Krisztus az életét adta, másrészt azonban nem szabad megalkudnunk a gonosszal. Nem szabad egyesülünk [az Isten és Isten igazsága ellen] a lázadókkal és ezt szeretetnek nevezni. Isten megkívánja, hogy népe ebben a

korszakban rendíthetetlenül álljon ki az igazságért. (...) Bár keresztény udvariasságot kell tanúsítanunk, kötelesek vagyunk a bűnnel és a bűnössel szemben határozottan fellépni. Ez nagyon is összeegyeztethető az igazi szeretettel.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Hű tanúbizonyság c. feje.)

3 Mi lett az elutasítás eredménye? Helyes volt-e leállni az építkezéssel?

- „Igyekezék e tartomány népe megkötni Júda népének kezeit és elérníteni azt az építéstől. És felbérelni ellene tanácsosokat, hogy semmivé tegyék szándékát Círusznak, Perzsia királyának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig. (...) Ez a másolata a levélnek, amelyet Artaxerxész királyhoz küldtek:

»A te szolgálaid, a folyóvizet túl lévő férfiak, és a többi. Tudtára legyen a királynak, hogy a zsidók, akik feljöttek tőled, megérkeztek hozzánk Jeruzsálembe, a visszavonó és gonosz várost építik, a kőfalakat készítik s a fundamentumokat javítgatják. Most tudtára legyen a királynak, hogy ha ez a város megépítetik s a kőfalak elkészülnek, adót, rovást és úti vámot nem fognak fizetni, s a királyok jövedelmét megkárosítják. Most, mivel a palota savával sózunk s éppen ezért a király kárát nem illik elnéznünk, ezokért küldjük e levelet és tudatjuk a királlyal, hogy nézzen utána valaki atyáid történeteinek könyvében, és meg fogod találni a történetek könyvében, és megtudod, hogy e város visszavonó és királyokat és tartományokat megkárosító város volt, s hogy eleitől fogva lázadások történtek abban, ezért pusztítottatott is el e város. Tudatjuk a királlyal, hogy ha ez a város megépül és a kőfalak elkészülnek, emiatt birtokod a folyóvizet túl nem lesz.«

A király választ küldött Rehumnak, a helytartónak és Simsainak, a kancellárnak és többi társaiknak, a kik Samariában laknak: »Most azért parancsoljátok meg, hogy akadályozzák

meg a férfiakat, s e város ne építtessék addig, míg tőlem parancsolat nem jön« Mihelyt Artaxerxész király levelének másolata felolvastatott Rehum és Simsai, a kancellár és társaik előtt, mentek nagy sietséggel Jeruzsálembé a zsidókhoz, és megakadályozták őket erővel és hatalommal. Akkor megszűnt az Úr házának építése, mely Jeruzsálemben van, és szünetelt Dárius, Perzsia királya uralkodásának második esztendejéig.” (Ezsd 4,4–24, lásd különösen: 4–5.11–17.21.23–24)

.....

.....

.....

Artaxerxész király, akihez Júda ellenségei a feljelentőlevelet küldték, nem azonos Artaxerxész Longimanusszal, aki később, i. e. 466-tól uralkodott és élethossziglan jóakaratot mutatott a zsidók iránt. A trónbitorló ál-Smerdist említi a Biblia ezen a helyen Artaxerxész néven, aki i. e. 522-ben csak mintegy fél évig uralkodott.

Ezsdrás 4,24 szerint a templom építése Dárius király 2. esztendejéig szünetelt. Ekkor kezdték újra építeni a templomot. Ez megegyezik az Aggeus és Zakariás próféta könyvében található időrendi adattal, mert ott is azt találjuk, hogy Dárius 2. évében közvetítette e két próféta az első bátorító üzeneteket az építkezés folytatására vonatkozóan (Agge 1,1; Zak 1,1). Nagy Dárius, avagy Dárius Hystaspes király 2. esztendeje: i. e. 520. A templom i. e. 515-ben készült el végül.

„A samaritánusok fáradhatatlan ellenkezéssel igyekeztek hamis hírekkel gyanút ébreszteni. Isten azonban hosszú éveken át féken tartotta a gonoszság erőit, és Júda népe szabadon folytathatta munkáját. Cambyses uralkodása alatt a templomépítés munkája lassan haladt. Az ál-Smerdist, ezt a gátlástalan trónbitorlót, pedig (akit Ezsd 4,7 Artaxerxésznek

nevez) a samaritánusok rávették arra, hogy rendelettel tiltsa meg a zsidóknak a templom és a város újjáépítését.

Csodálatos alkalmak ideje volt a zsidók számára. A menny leghatalmasabb erői munkálkodtak a királyok szívében, és Isten népének az volt a feladata, hogy a lehető legnagyobb buzgósággal valósítsa meg Círusz rendeletét. Nem lett volna szabad sajnálniuk semmilyen fáradságot a templom és szolgálatai helyreállítására, és arra, hogy újból berendezkedjenek júdabeli otthonukban. Sokan nem mutattak erre készséget, Isten hatalma megnyilvánulásakor sem. Ellenségeik szívós kitartással szembehelyezkedtek velük, és az építőkön fokról fokra erőt vett a csüggedés. Egyesek nem tudták a szegletkő letételénél lejátszódó jelenetet elfelejteni, amikor sokan kifejezésre juttatták bizalmatlanságukat a vállalkozással szemben. Amikor pedig a samaritánusok még tolakodóbbakká lettek, sokan a zsidók közül megkérdőjelezték, hogy eljött-e egyáltalán az újjáépítés ideje. Ez az érzés csakhamar általánossá lett. A munkások közül sokan megtörtén és elkedvetlenedve visszatértek otthonukba, hogy az élet hétköznapi dolgaival foglalkozzanak.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 354–355. o.)

4 Mi hozott változást az így kialakult, lehangoló helyzetben?

- „Prófétáltak a próféták, Aggeus és Zakariás, az Iddó fia a zsidóknak, akik voltak Júdában és Jeruzsálemben, szóltak nekik Izráel Istenének nevében. Akkor fölkelte Zorobábel, Sealtiel fia és Józua, a Jehosadák fia, és hozzákezdték Isten háza építéséhez, mely Jeruzsálemben volt. Velük voltak Isten prófétái, támogatva őket. Abban az időben hozzájuk jött Tattenai, a folyóvizet túli helytartó, és Sethar-bóznai, valamint társaik. Így szóltak nekik: Ki adott néktek szabadságot, hogy e házat építsétek s e kőfalat készítsétek? Ekkor megmondták nekik,

hogy kik ama férfiak név szerint, akik az épületet építik. Az ő Istenük szeme volt a zsidók vénein, hogy ne akadályozzák meg őket az építésben, addig míg az ügy Dárius elébe jut, amikor is levélben fognak válaszolni e dologra nézve. (...)

Annak a levélnek a másolata, amelyet küldött Tattenai folyóvizen túli helytartó, valmaint Sethar-bózna és társai (...) Dárius királyhoz: »Tudtára legyen a királynak, hogy elmentünk Júda tartományába, a nagy Istennek házához, és az építetik nagy kövekből. (...) Ekkor megkérdeztük azokat a véneket (...): Ki adott nektek szabadságot, hogy e házat építsétek, és e kőfalat készítsétek? Ekképpen feleltek nekünk, mondván: Mi a menny és föld Istenének szolgálói vagyunk, és építjük e házat, mely korábban sok esztendőn át felépítve állt. Izráelnek egy nagy királya építette és végezte be. De miután atyáink haragra ingerelték a menny Istenét, a babilóniai káldeus királynak, Nabukodonozornak a kezébe adta őket, aki e házat leromboltatta, a népet pedig rabságra vitte Babilóniába. Círusz, Babilónia királya első esztendejében azonban Círusz király szabadságot adott, hogy Istennek ez a háza megépíttessék. (...) Most azért, ha tetszik a királynak, nézzen utána valaki a király kincstartóházában, ott Babilóniában, vajon úgy van-e, hogy Círusz király szabadságot adott Isten házának megépítésére, mely Jeruzsálemben van, és kérjük, hogy a király erre nézve küldje hozzánk akaratát.« (Ezsd 5,1–17, lásd különösen: 5,1–6.8–9.11–13.17)

(Mi ragadja meg a figyelmünket a zsidó vének ellenségeiknek adott válaszában? Hogyan mutatkozott meg ebben a lelkiismereti szabadság nagy alapelvéhez – Ap csel 5,29 – való ragaszkodás?)

5 Milyen üzenetekkel támogatták a próféták az építőket? Milyen bátorítás szól nekünk is ezek által?

- „Légy most bátor, Zorobábel – ezt mondja az Úr! Légy bátor te is, Józsuá, Jehosadák fia, te főpap, és legyen bátor e föld minden népe – ezt mondja az Úr! Cselekedjete, mert én veletek vagyok – ezt mondja a Seregek Ura! [Cselekedjétek] az ígét, amellyel szövetségre léptem veletek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és az én lelkem köztetek marad! Ne féljete!” (Agge 2,4–5)
- „Mondta nékem az angyal, aki beszélt velem: Kiált! Ezt mondja a Seregek Ura: szeretem Jeruzsálemet és a Sion nagy szeretettel!” (Zak 1,14)
- „Ki vagy te, te nagy hegy? Lapályá leszel Zorobábel előtt, felviszi a csúcskövet, és ilyen kiáltás támad: Áldás, áldás reá! Majd szólt hozzám az Úr, mondván: Zorobábel kezei vetették meg e ház alapját, és kezei végzik be azt, és megtudod, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. Mert akik csúfolták a kicsiny kezdetet, örülni fognak, ha meglátják Zorobábel kezében az ónkövet. Hét van ilyen, az Úrnak szemei ezek, amelyek átpillantják az egész földet.” (Zak 4,7–10)

„Az Úr ezt mondja ma [is] gyermekeinek: »Legyetek bátrak, és cselekedjete, mert veletek vagyok!« A hívő ember mindig erős segítséget talál az Úrban. Hogy Isten miként segít, azt nem tudhatjuk, de azt tudjuk, hogy soha nem hagyja cserben az Őbenne bízókat.

Ha a hívők ráébrednének arra, hogy Isten milyen sokszor igazította el útjukat, hogy az ellenség ne vihessen

véghez velük kapcsolatos szándékát, akkor nem botorkálnának siránkozva. Hitükkel Istenre támaszkodnának, és semmilyen próba nem tudná kimozdítani őket. Belátják, hogy bölcsességüket és képességeiket Istentől kapták; Ő pedig véghezvihatné általuk azt, amire őket kívánja felhasználni.

Az a kijelentés, amely személy szerint Zorobábelnek szólt, fennmaradt, hogy bátorítsa Isten gyermekeit minden korban: Teremtőnknek célja van azzal, ha próbát küld gyermekeinek. Soha nem vezeti őket másképpen, mint ahogyan ők is választanak, ha látnák kezdettől fogva a véget, és meg tudnák érteni, milyen dicső az a cél, amelyet betöltenek.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 355–358. o.)

„Isten népe történelmében a nehézségek leküzdhetetlennek látszó nagy hegyei meredtek mindig azok elé, akik igyekeztek véghezvinni a menny szándékát. Ezeket az akadályokat az Úr hitük próbájaként engedte meg. Amikor minden oldalról körül vagyunk zárva, legfőbb ideje, hogy bízunk Istenben és Lelkének erejében. Az élő hit gyakorlása közben lelkileg erősödünk, és bizodalmunk rendíthetetlenné válik. Így lesz a lélek győzelmes hatalommá. A hit parancsoló szava előtt eltűnnek az akadályok, amelyeket Sátán helyez a keresztyén ember útjába. A menny hatalmasságai sietnek segítségére. »Semmi sem lenne (...) lehetetlen néktek.« (Mt 17,20) Néha csalódásokkal és látszólagos kudarccal neveli munkásait. Azt akarja, hogy megtanuljanak a nehézségeken diadalmaszkodni. Az ember könnyen elbizonytalanodik a zűrzavar és az akadályok láttán. Pedig ha mindvégig kitaratóan bízik, Isten egyengeti útját. Sikert arat a nehézségekkel vívott küzdelmében.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 370. o.)

6 Milyen választ kaptak könyörgéseikre azok, akik engedelmeskedtek a prófétai üzeneteknek, és hitben haladtak előre a fennálló súlyos nehézségek ellenére? Hogyan történt a templom felszentelése?

- „Ekkor Dárius király megparancsolta, hogy nézzenek utána a könyvek tárházában, ahol a kincseket tartják Babilóniában. És találtak Akhméta várában, amely Média tartományában van, egy tekercset, melyre emlékeztül ez volt írva: »Círusz király első esztendejében Círusz király parancsolatot adott Isten házára nézve, mely Jeruzsálemben van, hogy e ház építtessék meg, olyan helyként, ahol áldozatokat áldoznak (...) a költség pedig a király házából adassék.« Akkor Tattenai folyóvízen túli helytartó, Sethar-bóznai és társaik, miután Dárius ily rendelést küldött, ahhoz képest cselekedtek.

A zsidók vénei építettek [tehát], és jó szerencsések voltak Aggeus próféta és Zakariás, Iddó fia prófétálása folytán. (...) Bevégeztetett pedig a ház az Adár hó harmadik napjáig, Dárius király országlásának hatodik esztendejében. És megtartották Izráel fiai, a papok, a lévíták és a fogságból visszajöttek mind Isten házának felszentelését örömmel. (...) Azután megtartották a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon át örömmel, mert megvidámította őket az Úr, hozzájuk hajtva (...) a király szívét, hogy megerősítse kezüket (...) Izráel Istene háza építésében.” (Ezsd 6,1–22, lásd különösen: 1–4.13–16.22)

„A rendelet kiadása előtt a zsidók hónapokon át hitben végezték a munkát. Zakariás egy látomássorozatot kapott Isten földi művéről. Ezek az üzenetek, amelyeket Isten példá-

zatok és szimbólumok formájában küldött, nagy bizonytalanság és nyugtalanság idején érkeztek, és különösen sokat jelentettek azoknak, akik Izráel Istene nevében mentek előre. A zsidó vezetők úgy látták, hogy a templom újjáépítésére adott engedélyt rövidesen visszavonják. A jövő sötétnek tűnt. Isten látta, hogy népét támogatni és bátorítani kell végtelen könyörülete és szeretete kinyilatkoztatásával. (...)

Isten egyházát nem emberi hatalom és képesség alapította, ezért az elpusztítani sem tudja. Nem embernyi erejű sziklára épült az egyház, hanem Krisztus Jézusra, a Korszakok Sziklájára, »és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat« (Mt 16,18). Isten ügyét az Ő jelenléte teszi állandóvá és szilárddá. »Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában« – szól hozzánk az üzenet (Zsolt 146,3). Isten dicsőséges műve, amely az igazság örök elveire épült, soha nem semmisül meg, hanem egyre jobban megacélosodik, »nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! – azt mondja a Seregeknek Ura«. Szó szerint teljesedett az az ígéret, hogy »Zorobábel kezei vetették meg a ház alapját, és az ő kezei végzik be azt« (Zak 4,9).” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 360., 370. o.)

Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.

Újabb csoport hazatérése Ezsdrás vezetésével

(Ezsdrás 7–8. fejezet)

1 Hogyan tudósít Ezsdrás könyve egy újabb csoport hazatéréséről a templom megépítése utáni időben?

- „Ezek után Artaxerxész perzsa király uralkodásakor (...) Ezsdrás feljött Babilóniából (aki bölcs írástudó volt a Mózes törvényében, melyet az Úr, Izráel Istene adott), és megadta neki a király – az Úrnak, az ő Istenének rajta nyugovó kegyelme szerint – minden kérését. Feljöttek pedig Izráel fiai, a papok, a lévíták, az énekesek, a kapunállók és a lévíták szolgálói közül többen Jeruzsálembé Artaxerxész király hetedik esztendejében. Ezsdrás megérkezett velük Jeruzsálembé az ötödik hónapban, a király hetedik esztendejében. Ugyanis az első hó első napján határozta el a Babilóniából való feljövételt, és az ötödik hó első napján érkezett Jeruzsálembé, Istenének rajta nyugovó jó kegyelme szerint.” (Ezsd 7,1–9, lásd különösen: 1/a.6–9)

.....

.....

(Milyen dátumot ad meg az ige e csoport hazatérésére vonatkozóan? Ki vezette a csoportot, és mit tudunk meg személyéről? Milyen kifejezéssel érzékelteti Ezsdrás, hogy a király rendelete és jóakarata mögött Isten keze, népe iránti szeretete és gondviselése állt?)

„Mintegy hetven évvel azután, hogy a foglyok első csoportja Zorobábel és Józua vezetésével hazatért, Artaxerxész Longimanus lépett a Méd–perzsa Birodalom trónjára. Ennek a királynak a nevét a gondviselő Istennek egy sorozat különleges intézkedése kapcsolja össze a szent történelemmel. Uralkodása alatt élt és munkálkodott Ezsdrás és Nehémiás. Ő az, aki i. e. 457-ben kiadta a harmadik és egyben utolsó rendeletet Jeruzsálem helyreállítására. Uralkodása alatt tért haza a zsidók egy csoportja Ezsdrás vezetésével, majd Nehémiás és társai befejezték Jeruzsálem falainak építését, újjászerveződtek a templomi szolgálatok. Ezsdrás és Nehémiás nagy vallási reformációt is elindított. Hosszú uralkodása alatt Artaxerxész sokszor tanúsított jóindulatot Isten népe iránt. Bizalmas és szeretett zsidó barátaiban – Ezsdrásban és Nehémiásban – olyan embereket ismert meg, akiket Isten különleges munkával bízott meg.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 376. o.)

Artaxerxész uralkodása 7. esztendejében, az első hónapban adta ki rendeletét, mert Ezsdrás ennek nyomán határozta el a hazatérést. A zsidók ősztől (a március–áprilisban kezdődő vallásos év 7. hónapjától) számították a polgári évet és ezen belül az uralkodók uralkodási éveit is. A vallási naptár szerinti 7. hónap első napja volt a polgári év első napja, az újév ünnepe. Ekkor történt tehát a rendelet kiadása, és ezután az innen számított 5. hónapban érkezett meg Ezsdrás és a vele hazatérő csoport Jeruzsálembe.

A Biblián kívüli történelmi forrásokból tudjuk, hogy Artaxerxész Longimanus perzsa király hetedik éve – az esztendőket ősztől ősziig számítva – i. e. 457 őszi kezdődött. E rendelet időpontja azért fontos, mert Dn 9,25 ezt az eseményt adja meg a babiloni fogság utáni 490 esztendő kegyelmi időszak kezdőpontjaként.

A három rendelet, melyekre Ellen G. White az előbbi idézetben hivatkozik:

1) I. e. 535 – Círus rendelete, amely a hazatérésre és a templomépítésre vonatkozó engedély volt.

2) I. e. 520 – Nagy Dárius rendelete, amely megerősítette Círus rendeletét, és biztosította a templomépítés folytatását, befejezését.

3) I. e. 457 – Artaxerxész Longimanus rendelete, amelynek eredményeként megépültek „az utcák és a városfalak”, tehát maga Jeruzsálem városa, mégpedig „viszontagságos időben”, amint Dn 9,25-ben olvasható.

2 Milyen lelki magatartás és szorgalmas fáradozás készítette fel Ezdrást nagy feladata elvégzésére?

- „Ezdrás erős szívvel törekedett keresni és cselekedni az Úr törvényét, és tanítani Izráelben a rendelkezéseket és ítéleteket.” (Ezsd 7,10)

.....

.....

.....

„Ezdrás olyan különleges életet élt a Babilonban maradt zsidók között, hogy ez felkeltette Artaxerxész király érdeklődését és jóindulatát. (...) Az Áron fiaitól származó Ezdrás papi kiképzésben részesült. A Méd–perzsa Birodalom mágusainak és bölcseinek írásában is jártasságra tett szert. De nem volt megelégedve. (...) Vágyott arra, hogy teljesen összhangba jusson Istennel. Bölcsességre vágyott, hogy véghez tudja vinni Isten akaratát. Ezért »erős szívvel törekedett keresni és cselekedni az Úr törvényét« (Ezsd

7,10). Ez Isten népe történelmének, a próféták és királyok írásainak szorgalmas tanulmányozására készítette. A Biblia történelmi és költői könyveiből akarta megtudni, miért engedte meg az Úr, hogy Jeruzsálemet lerombolják és népét pogány földre fogságba vigyék. (...)

Tanulmányozta a Sínai-hegynél és a hosszú pusztai vándorlás idején kapott eligazításokat. Mélységesen megindult, amikor egyre jobban megismerte, hogy Isten miként bánt gyermekeivel, és felfogta, hogy milyen szent a Sínai-hegynél kapott törvény. Újólaj, szíve mélyéig megtért, és elhatározta, hogy tanulmányozza az egész szent történelmet. Ebből az ismeretből áldást és fényt akart árasztani népére. (...) Amint megtanulta értelmét és akaratát mennyei irányítás alá helyezni, életét átjárták az igazi megszentelés elvei. (...) Isten kiválasztotta Ezsdrát, hogy eszköze legyen Izráel javára. (...) Ezsdrás rendkívüli tudásra tett szert, »Mózes törvényét« ismerő, »bölcс írástudóvá« vált (Ezsd 7,6). (...) Oktatta környezetét a menny elveire. (...) Amint másoknak tolmácsolta a megismert igazságot, munkaképessége megnőtt. (...)

Ezsdrás törekvését, amellyel fel akarta ébresztetni a Szentírás tanulmányozása iránti érdeklődést, állandósította a szent iratok megőrzése és sokszorosítása érdekében kifejtett, élethossziglan tartó, lelkiismeretes munkája. Összegyűjtötte a Törvény minden példányát, amit csak fel tudott kutatni. Lemásoltatta és szétosztotta őket. Az így sokszorosított és sok ember kezébe helyezett tiszta Ige felbecsülhetetlen értékű ismeretet nyújtott.

Ezsdrás hitte, hogy Isten csodát tesz népéért. E hite készítette, hogy elmondja Artaxerxésznek, szeretne hazamenni Jeruzsálembe, hogy érdeklődést ébresszen Isten szava tanulmányozása iránt, és segítsen testvéreinek a szent város helyreállításában.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 376–377. o)

„Engedjük-e vajon, hogy Ezsdrás példája megláttassa velünk, milyen haszna van az Ige-ismeretünknek? Isten hű szolgájának az élete legyen késztetés számunkra, hogy szolgáljuk az Urat »teljes elménkből, teljes szívünkkel és minden erőnkkel«. **Mindegyikünknek megvan a maga kijelölt, elvégzendő munkája, amit csak odaszentelt erőfeszítésekkel tudunk teljesíteni. Először arra van szükségünk, hogy odaszánjuk magunkat Isten kívánalmainak megismerésére, azután pedig követnünk kell ezeket a gyakorlatban.** Akkor valóban az igazság magvetését fogjuk végezni, amely gyümölcsöt terem az örök életre.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1908. február 6.)

3 Mit tartalmazott Artaxerxész rendelete?

- „Ez másolata a levélnek, amelyet adott Artaxerxész király Ezsdrásnak, az írástudó papnak, aki írástudó volt az Úr parancsolatainak beszédében, [az Úr] Izráelnek adott rendelkezéseiben: Artaxerxész, a királyok királya Ezsdrás papnak, aki a menny Istenének törvényében bölcs írástudó. (...) Szabadságot adok, hogy valaki országomban Izráel népe, papjai és a léviták közül Jeruzsálembe akar menni, veled elmehet. Minthogy te elbocsáttatsz a királytól és hét tanácsosától, hogy utánanézz Júdának és Jeruzsálemnek, a te Istened törvénye szerint, mely kezekben van, és hogy elvigyed az ezüstöt és aranyat, melyet a király és tanácsosai önként ajándékoznak Izráel Istenének, akinek hajléka Jeruzsálemben van. (...) Az edényekkel, melyek néked adattak át a te Istened házának szolgálatára, számolj be Isten előtt Jeruzsálemben. Isten házának egyéb szükségleteit pedig, amit csak teljesítened kell, teljesítsd a király kincstartóházából. Sem a papokra, sem a lévitákra, sem az énekesekre, sem a kapunállókra, sem a léviták szolgálóira, sem Isten

e háza szolgálira adót, rovást és úti vámot senkinek vetni nem szabad. És te, Ezsdrás, a te Istened bölcs törvénye szerint, amely kezedben van, rendelj ítéelőket és bírákat, akik törvényt tegyenek a folyóvízen túl lakó minden nép között, mindazok között, akik tudják Istened törvényét, és akik nem tudják, azokat tanítástok!” (Ezsd 7,11–26, lásd különösen: 11–15.19– 20.24–25)

.....

.....

.....

(Hogyan rendelkezett a király az önkéntes hazatérésről? Kiknek az ajándékait vitte magával Ezsdrás? Milyen további anyagi segítséget biztosított még a király rendeletében? Milyen kedvezményt kaptak a papok, a lévíták és a templom összes szolgálattevői e rendelet által? Milyen tevékenységre kapott még meghatalmazást Ezsdrás? Milyen kifejezéssel szól e rendelet Istenről? Milyen megjelöléssel szól Ezsdrásról a rendelet ismételten? Miről tanúskodik ez?)

4 Milyen hálás dicséretet fogalmaz meg Ezsdrás, a királyi rendelet szövegének közlése után? Kik jöttek össze Ezsdrás felhívására, hogy – élve a királyi rendelet adta kedvezménnyel – hazatérjenek? Milyen újabb felhívást küldött Ezsdrás a papokhoz és a lévítákhoz? Milyen eredménnyel?

- „Áldott az Úr, atyáink Istene, aki erre indította a király szívét, hogy megékesítse az Úr házát, mely Jeruzsálemben van. És aki hozzám fordította irgalmasságát a király előtt, tanácsosai előtt, a király összes hatalmas fejedelme előtt! És én – megerősödvé az Úrnak, az én Istenemnek rajtam nyugovó kegyelme által – családfőket gyűjtöttem össze Izráelből, hogy feljöjjenek velem.” (Ezsd 7,27–28, vö. 1Kor 15,10)

- „Amikor összegyűjtöttem őket az Aháva felé folyó folyóvízhez, ahol három napig voltunk. Megnéztem jól a népet és a papokat, de a Lévi fiai közül nem találtam közöttük senkit. Elküldtem annakkáért Eliézert, Arielt, Semáját, Elnáthánt, Járibot, Elnáthánt, Náthánt, Zakariást, Mesullámot mint családfőket, és Jójáribot és Elnáthánt mint eszes embereket. Küldtem őket Iddóhoz, aki fő volt a Kászifia nevű helyen, és betanítottam őket, hogy mit szóljanak Iddónak és az ő atyjafiainak, a léviták szolgálóinak, (...) hogy hozzanak szolgálókat a mi Istenünk házához. És elhoztak nekünk, Istenünk rajtunk nyugvó jó kegyelme szerint, (...) a léviták szolgálói közül (...) kétszázhuszat, mindnyájuk nevei feljegyeztettek.” (Ezsd 8,1–20, lásd különösen: 15–20)

.....

.....

.....

A hazatérők száma végül összesen 8000 főnyi lehetett, amint a tanulmányosorozatunk elején lévő bevezetésben is utaltunk erre.

„Ezsdrás arra számított, hogy sokan fognak visszatérni Jeruzsálembe. De elszomorítóan kevés számúzott meg a hívás. Sokan, akik házakat és földeket szereztek, nem akarták feláldozni javaikat. Szerették a nyugalmat és a kényelmet. Sokkal szívesebben maradtak. Példájuk akadályozott másokat is, akik talán úgy döntöttek volna, hogy sorsukat összekötik azokkal, akik hitben mennek előre.

Amikor Ezsdrás végignézett az összegyűlt csapaton, megdöbbenve látta, hogy a Lévi fiai közül senki sincs ott. Hol vannak annak a törzsnek tagjai, akiket az Úr a templom szent szolgálatára elkülönített? A »ki van az Úr mellett?« felhívásra a lévitáknak kellett volna először jelentkezniük.

A fogság alatt, és utána is, sok kiváltságban volt része ennek a törzsnek. A legteljesebb szabadságukban állt szolgálni testvéreik lelki szükségleteit a fogságban is. Zsinagógák épültek, amelyekben a papok irányították az istentiszteletet, és tanították a népet. Korlátozás nélkül megtarthatták a szombatot, és végezheték a zsidó hitre jellemző szertartásokat.

A fogság utáni évek elmúltával azonban megváltoztak a körülmények. A jeruzsálemi templomot újjáépítették és felszentelték. Több pap kellett a szolgálat végzéséhez. Sürgetően szükség volt emberekre – Isten embereire –, akik tanítják a népet. Ezenkívül a Babilonban maradt zsidókat vallásszabadságuk korlátozásának a veszélye fenyegette. Zakariás próféta, valamint a nemrégiben, Eszter és Márdokeus korában átélt nyugtalan idők is világosan intették a Méd–perzsa Birodalomban élő zsidókat, hogy térjenek vissza saját földjükre. Eljött az idő, amikor már veszélyes volt pogány hatások között élniük. (...)

A király és a fejedelmek kötelességükön felül tettek annak érdekében, hogy nyitva legyen az út a zsidók hazatérésére. Bőségesen gondoskodtak anyagi eszközökről. De hol voltak az emberek? Lévi fiai hiányoztak, pedig helyes döntésükkel másokat is arra készthettek volna, hogy példájukat követve testvéreikkel tartsanak. Furcsa közömbösségük szomorú tanújele volt annak, hogy milyen volt a babiloni zsidók állásfoglalása Isten szándékával, népét érintő tervével szemben.

Mialatt a hazatérni szándékozók Ezsdrással együtt vára-koztak, a követek visszasiettek, azzal a megbízatással, hogy »hozzanak szolgákat a mi Istenünk házához« (Ezsd 8,17). A kérés meghallgatásra talált. Egyesek, akik tétováztak, most véglegesen eldöntötték, hogy hazatérnek. A követek mintegy negyven papot és kétszázhusz lévitaszolgát hoztak a táborba, olyan embereket, akikre Ezsdrás számíthatott mint bölcs szolgákra, jó tanítókra és segítőkre.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 379–380. o.)

5 Milyen lelki előkészületet végeztek a hazatérésre egybe-
gyűltek Ezsdrás kezdeményezésére? Mire késztesen ez
minket nagy sorsfordulók és feladatok küszöbén, mind sze-
mélyes, mind közösségi életünkben? Milyen intézkedéseket
tett Ezsdrás a templom számára adott anyagi javak szállítására?

- „Ekkor böjtöt hirdettem ott az Aháva folyóvíz mellett, hogy megalázzuk magunkat a mi Istenünk előtt, hogy kérjünk tőle szerencsés utat magunknak, családjainknak és összes állatainknak. Mert szégyelltem a királytól kérni sereget és lovagokat oltalmunkra ellenségeink ellen ez úton, mert ezt mondtuk a királynak: A mi Istenünk kegyelme van mindazokon, akik őt keresik, az ő javukra, és az ő hatalma és haragja mindazokon, akik elhagyják őt.

Böjtöltünk, a mi Istenünkhöz könyörögtünk, és meghallgattott minket. Ekkor különválasztottam a papi fejedelmek közül tizenkettőt Serébiához és Hasábiához, és hozzájuk atyjokfiai közül még tízet. Átmértem nekik az ezüstöt, az aranyat és az edényeket, a mi Istenünk házának ajándékait, amelyeket a király, tanácsosai, fejedelmei és a Babilóniában élő izraeliták ajándékoztak. (...)

Ezt mondtam nekik: Ti az Úr szentjei vagytok, ezek az edények is szentek, mert ez az ezüst és arany az Úrnak, atyáitok Istenének önkéntesen adott ajándék: Vigyázzatok azért rá és megőrizzétek, míg átméritek a papi fejedelmek, a lévíták és Izráel családjainak fejedelmei előtt Jeruzsálemben, az Úr házának kamráiban!” (Ezsd 8,21–25.28–29)

.....

.....

.....

.....

„Ebben a dologban Ezsdrás és társai alkalmat láttak arra, hogy Isten nevét megdicsőítsék a pogányok előtt. A zsidók bennük is élesztgethetik az élő Isten hatalma iránti hitet, ha most bizonyóságot tesznek, hogy fenntartás nélkül hisznek mennyei vezetőjükben. Elhatározták, hogy teljesen ráhagyatkoznak. Nem kérnek katonai őrséget. Nem adnak a pogányoknak alkalmat arra, hogy emberi erőnek tulajdonítsák azt a dicsőséget, amely egyedül Istent illeti meg. Nem szolgálthatnak alapot arra, hogy pogány barátaik kételkedjenek Istenükbe vetett bizalmuk őszinteségében. Nem a gazdagság ad nekik erőt, sem pedig bálványimádó emberek hatalma és befolyása, hanem Isten pártfogása.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 381. o.)

Van-e olyan hitünk Isten láthatatlan, de bizonyos segítségével, mint Ezsdrásnak és társainak volt? Lemondanánk-e mi is az emberi segítségről, Isten oltalmát kézzelfogható bizonyosságnak véve? Teljes szívből hisszük-e az alábbi és az ezekhez hasonló ígéreteket: Zsolt 5,13; Zsolt 91,2–4?

„Isten áldása nem tette szükségtelenné az óvatosságot és előrelátást. A kincsek védelméről Ezsdrás külön gondoskodott. Kiválasztott a papi fejedelmek közül tizenkettest, akiknek becsületessége és megbízhatósága kiállta a próbát. »Átmértem nékik az ezüstöt és aranyat és az edényeket, a mi Istenünk házának ajándékait, amelyeket a király és tanácsosai, fejedelmei és a Babilóniában élő izraeliták ajándékoztak.« Ezsdrás ünnepélyesen megparancsolta ezeknek az embereknek, hogy éber sáfárokként vigyázzanak a rájuk bízott kincsre. (...)

Ezsdrás óvatossága, amellyel az Úr kincseinek szállításáról és biztonságáról gondoskodott, tanítás számunkra. Ezsdrás csak azokat választotta ki a feladatra, akik megbízhatók voltak. Világos eligazítást adott nekik a felelősségükről. Az-

zal, hogy megbízott becsületes tisztviselőket, kincstárnokokat az Úr javainak kezelésével, Ezsdrás **elismerte a rend és szervezés szükségességét, fontosságát Isten munkájával kapcsolatban.**” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 381–382. o.)

6 Hogyan történt ezután az utazás és a megérkezés?

- „Elindultunk pedig az Aháva folyóvíz mellől az első hó tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálembe menjünk, s a mi Istenünk kegyelme nyugodott rajtunk, megszabadítva minket a ránk leselkedő ellenség kezéből az úton. Megérkeztünk Jeruzsálembe, és pihentünk ott három napig. Negyednap pedig átméretett az ezüst, az arany és az edények a mi Istenünk házában Merémóth papnak, Uriás fiának kezéhez. (...) Minden szám és súly szerint, s feljegyeztetett az egész súly abban az időben. Akik pedig megérkeztek a fogságból, a rabság fiai, égőáldozatokat vittek Izráel Istenének, tizenkét tulkot egész Izráélért, kilencvenhat kost, hetvenhét bárányt, tizenkét bakot bűnért való áldozatra, mindezt egészen égőáldozatul az Úrnak. És átadták a király parancsolatait a király helytartóinak, s a vízen túl lévő helytartóknak. Ezek segítették a népet és Isten házát.” (Ezsd 8,31–36)

.....

(Elhárultak a veszélyek előzetes böjtölésük és könyörgésük következtében, vagy pedig Isten szabadítását tapasztalták? Melyek voltak a hazatértek első ténykedései? Mire tanít minket a sorrend, amelyet követtek?)

„Az út mintegy négy hónapig tartott. Az Ezsdrást kísérő több ezer főnyi tömeg – beleértve az asszonyokat és gyermekeket – csak lassan tudott haladni. De mindenki sértetlen maradt. Isten féken tartotta az ellenséget, nem árthattak nekik. Útjuk szerencsés volt. Artaxerxész uralkodásának hetedik évében, az ötödik hónap első napján megérkeztek Jeruzsálembe. (...)

Isten indította az Ezsdrással hazatérőket, hogy alkalomról alkalomra különlegesen keressék az Urat. A Babilontól megtett útjukon szerzett tapasztalatokból gazdag lelki tanítást merítettek. Ezen az úton semmilyen emberi hatalom sem védte őket. Sokan megerősödtek hitükben. Ezek az emberek az elcsüggedt és közömbös jeruzsálemiek közé vegyültek, és befolyásuk hathatós tényező lett a nemsokára meginduló reformációban.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 382–383. o.)

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

Ezsdrás bűnbánati imája, és az általa megvalósított reformációs munka

(Ezsdrás 9–10. fejezet)

1 Milyen romlásról adtak jelentést Ezsdrásnak a korábban hazatelepültek főemberei, röviddel a csoport megérkezése után?

- „Hozzám jöttek főemberek, mondván: Izráel népe, a papok és a léviták nem különítették el magukat e tartományok népeitől, amiképpen pedig azoknak, a kananeusoknak, hitteusoknak, perizeusoknak, jebuzeusoknak, ammonitáknak, moábitáknak, egyiptomiaknak és emoreusoknak az utálatos vétke szerint kellett volna, mert ezek leányai közül vettek feleséget maguknak és fiaiknak. Összeelegyedett a szent mag e tartományok népeivel, és pedig fejedelmek és főemberek voltak elsőik e bűnben.” (Ezsd 9,1–2)

.....
.....
.....

(Miért volt tiltott az izraelitáknak a bonfoglalástól kezdve a szövetségkötés és az összeházasodás a felsorolt palesztinai őslakos népek

leszármazottaival, valamint a szomszédos népekkel? Lásd: 2Móz 34,11–16. Milyen „utálatos vétkeik” voltak ezeknek a népeknek, a bálványimádáson kívül? Lásd: 5Móz 18,10–12; 27,20–23; 2Kir 3,26–27; 23,7. A „szent” jelentése itt: Istennek szentelt, különleges célra, szolgálatra elkülönített. Kik voltak „az elsők a bűnben” – sajnos nem először és utoljára Isten népe történetében?)

„Ezdrás jókor érkezett Jeruzsálembe. Nagy szükség volt jelenlétének befolyására. Jövele bátorságot és reményt öntött sok zsidó szívébe, akik régóta nehézségek között dolgoztak. Mióta a foglyok első csoportja Zorobábel és Józua vezetésével – több mint hetven évvel azelőtt – hazatért, sok munkát végeztek el. A templomot befejezték, és a város falait részben kijavították, de még mindig sok minden maradt elvégezetlenül. Sokan azok közül, akik az előző években tértek vissza Jeruzsálembe, életük végéig hűségesek maradtak Istenhez. Gyermekeik és unokáik közül azonban többen szem elől tévesztették Isten törvényének szentségét. Még a felelős tisztséget viselők között is voltak olyanok, akik nyíltan bűnben éltek. Viselkedésük nagymértékben háttalanította azokat az erőfeszítéseket, amelyeket mások tettek Isten ügye előmozdítására. Amíg a törvény megsértése dorgálás nélkül maradt, a menny áldása nem nyugodhatott meg a népen.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 383. o.)

2 Hogyan hatott Ezdrásra a hír, és mit cselekedett? Miként fejezte ki gondolatait és érzéseit imádsága első mondataival? Hogyan jellemezte Júda maradékának helyzetét imádsága további részében Ezdrás?

- „Mihelyt e dolgot meghallottam, megszagattam alsó- és felsőruhámat, téptem fejem hajszálait, szakállamat, és veszteg ültem. Hozzám gyűltek mindnyájan, akik reszkette gondoltak

Izráel Istenének beszédeire azok vétke miatt, akik a fogságból megjöttek. Veszteg ültem egészen az esti áldozatig. Az esti áldozat idején felkeltem sanyargatásomból, és megszaggatva alsó- és felsőruhámat, térdeimre esve kiterjesztettem kezemet az Úrhoz, az én Istenemhez.

Én Istenem, én Istenem, szégyellem és átallom felemelni arcomat Tehozzád, mert álnokságaink felülhaladtak fejünk fölött, vétkeink egészen az édig növekedtek! Atyáink napjaitól fogva nagy vétkekben vagyunk mind e mai napig. Álnokságainkért adattunk mi – királyaink és papjaink – földi királyok kezébe, fegyver által rabságra, ragadományra és arcpirulásra, amint ez a mai nap is van.

Íme nem sok ideje, hogy az Úr, a mi Istenünk könyörült rajtunk, hogy hagyjon nekünk maradékot, adjon nekünk egy szegyet az ő szent helyén, s így megvilágosítsa szemünket a mi Istenünk, és megelevenítsen bennünket kissé szolgáságunkban. Mert szolgák vagyunk, de szolgáságunkban nem hagyott el minket a mi Istenünk, hanem hozzánk fordította irgalmasságát Perzsia királyai előtt, hogy megelevenítsen bennünket, s felemelhessük Istenünk házát, megépíthessük annak romjait, és adjon nekünk bátorságos lakást Júdában és Jeruzsálemben.” (Ezsd 9,3–9)

.....

.....

.....

.....

A ruha, a haj és a szakáll megszaggatása a fájdalom, a gyász vagy az erkölcsi felháborodás kifejezése volt abban az időben. A korabeli szokás nyelvén is kifejezte tehát Ezsdrás azt, amit imádsága első szavaival mondott. Kortársai számára mindez érthető, hathatós bizonyoságtétel volt.

„Amikor Ezsdrás tanulmányozta a babiloni fogsághoz vezető okokat, arra jött rá, hogy Izráel hitehagyása jórészt a pogány népekkel való összekeveredésükhöz vezethető vissza. Láta, hogy ha Isten parancsának engedelmeskedve a környező népektől távol tartották volna magukat, sok szomorú és megalázó élménytől menekülhettek volna meg. Most, amikor megtudta, hogy a múlt tanulságai ellenére, fontos személyiségek merészelték áthágni a hitehagyás ellen védelmül adott törvényeket, lelke mélyéig megrendült. Isten jóságára gondolt, aki ismét lehetővé tette, hogy népe megvesse lábát ősi földjén. Hálátlanságuk láttán elöntötte a jogos harag, és erőt vett rajta a fájdalom.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 384. o.)

Mi is így átérezzük-e – akár mint egyének, akár mint Isten népének gyülekezete – bűneink, hűtlenségünk és hálátlanságunk súlyát a szent Isten előtt, amikor könyörgésünkkel hozzá fordulunk?

Jeruzsálem i. e. 586-ban bekövetkezett pusztulása előtt a nép zöme lázadt Jeremiás próféta üzenetei ellen, amelyek arra szólították fel őket, hogy „hajtsák nyakukat a babilóniai király jármába”. A próféta bizonyosságot tett nekik, hogy szolgaságuk Isten fenyítéke lesz, amely még sok kegyelemmel lesz elegyítve bűneik súlyosságához képest. Az akkori nemzedék nem érezte magát vétkesnek, nem érezte indokoltnak a meghirdetett ítéletet. Ezsdrás most nagy alázattal ismerte el büntetésük jogosságát, és Isten kegyelmét látta abban, hogy csak egy szeget is adott nekik, az egykori szenthelyen, hogy „megelevenítse őket kissé szolgaságukban” azáltal, hogy Perzsia királyait jóakaróvá tette irántuk.

Mi helyes szemlélettel és lelkülettel értékeljük-e adott helyzetünket? Nem lenne-e helyesebb arra a megállapításra jutnunk, hogy bűneinkhez képest nagyon is kegyelmes hozzánk az Úr, és panasz helyett inkább hálára van okunk?

3 Hogyan ítélte meg Ezdrás a fogságból hazatért honfitársai újabb, merész törvénysegését?

- „És most mit mondjunk, óh mi Istenünk, mindezek után? Azt, hogy mi mégis elhagytuk parancsolataidat, amelyeket parancsoltál szolgáláid, a próféták által. (...) Mindazok után pedig, amik ránk jöttek gonosz cselekedeteinkért és nagy vétünkért – hiszen te, mi Istenünk, jobban kedveztél nekünk, sem mint bűneink miatt érdemeltünk volna, s adtad nekünk e maradékot – ismét megrontjuk-e parancsolataidat, és ismét összeházasodunk-e ez utálatos népekkel? Nem fogsz-e haragudni ránk mindaddig, míg megemésztetünk, hogy se maradékunk, se hírmondónk ne legyen? Oh, Uram, Izráel Istene! Igaz vagy te, mert meghagytál minket maradék gyanánt, mint e mai nap bizonyítja. Ímé előtted vagyunk vétünkben, és nem állhatunk meg előtted emiatt!” (Ezsd 9,10–15)

.....

.....

.....

.....

„Korunkban, amikor Sátán sokféleképpen igyekszik elvakítani az embereket Isten törvényének kötelező érvényű igényével szemben, szükség van igazi reformátorokra, akik a vétkezők figyelmét a nagy Törvényadóra irányítják és megtanítják őket arra, hogy »az Úr törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket« (Zsolt 19,8). (...) **A ma elterjedt igazságtalanság nagymértékben annak tulajdonítható, hogy nem tanulmányozzák a Szentírást, és nem engedelmeskednek tanításának.** (...) Az az elmélet, hogy az ember felszabadult a mennyei előírásoknak

való engedelmesség alól, gyöngíti az erkölcsi felelősség erejét, a gonoszság zsilipjeit pedig kinyitja a világ felé. Elsőprő áradatként zúdul be a jogtalanság, a dorbézoló kedv és a romlottság. (...)

A vallási elvek és tantételek egész rendszere, amelynek a társadalmi élet alapját és vázát kellene képeznie, düledző, omladozó építménynek tűnnek. (...)

Az Úr törvényét nem lehet sem gyengíteni, sem erősíteni. Amilyen volt, olyan most is. Mindig szent, igaz és jó volt – önmagában tökéletes – és mindig az is marad. Nem lehet hatálytalanítani, sem megváltoztatni. A »dicsőítés« vagy »gyalázás« nem más, mint csupán emberi beszéd.

Az emberi törvények és Isten parancsai között lesz majd az igazság és tévelygés közötti küzdelem utolsó, nagy összecsapása. (...) A keresztényeknek fel kell készülniük arra, ami nemsokára meglepetésszerűen szakad a világra. (...)

Ha az Ótestamentum szentjei nagyszerű bizonyóságot tettek állhatatosságukról és hűségükről, vajon azok, akiknek a századok megsokszorozódott fénye sugárzik, ne tegyenek-e még hangsúlyosabb bizonyóságot az igazság erejéről? (...) Vajon mi a régi reformátorok hűségével teszünk-e eleget megbízatásunknak?” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 386–389. o.)

4 Hogyan hatott Ezsdrás megrendülése és bűnbánati könyörgése a népre?

- „Amikor imádkozott Ezsdrás, és vallást tett – sírva, a földre borulva Isten háza előtt –, hozzáserglettek Izráelből igen nagy számban férfiak, asszonyok és gyermekek, mert sírt a nép is sokat, keservesen.

Szólt Sekhánia, Jéhielnek fia, az Élám fiai közül, és mondta Ezsdrásnak: Vétkeztünk a mi Istenünk ellen, hogy idegen feleségeket vettünk magunknak e föld népei közül, mindazonáltal van reménysége Izráelnek mindemellett is! Vessünk ugyanis frigyet a mi Istenünkkel, hogy elbocsátjuk mindazokat az asszonyokat és a tőlük szülötteket az én Uramnak és azoknak akarata szerint, akik reszketve gondolnak a mi Istenünk parancsolatára, és a törvény szerint cselekedjünk! Kelj fel, mert reád néz e dolog, s mi veled leszünk! Légy erős és láss hozzá!” (Ezsd 10,1–4)

.....

.....

.....

(Felszínes hangulati hatásból származó sírás volt-e a nép sírása? Miért találta megörikítésre méltónak az ihletett Ige a vétkesek egyike – Sekhánia – nevét? Milyen jelentősége volt hangadásának, javaslatának?)

„Ezsdrás kesergése bűnbánatot ébresztett a népben. Valamelyest kezdték felfogni, milyen utálatos a bűn, és Isten mennyire irtózik tőle. Meglátták azt is, milyen szent a Sínai-hegynél elhangzott törvény. Bűneikre gondolva sokan reszkettek.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 384– 385. o.)

Vannak emberek, akik akkor, amikor az igazság mellett állást kellene foglalni, először hallgatnak, mert várnak a többiekre, azt figyelve, vajon mi lesz a többség viszonyulásának megfelelő. Tiszteletre méltó és hatalom a jóra, amikor emberek úgy cselekszenek, mint Sekhánia, vagyis azonnal bátran, őszintén kimondják az igazságot, és ezzel másokat is az igazság melletti haladéktalan állásfoglalásra buzdítanak.

5 Mit tett ezután Ezsdrás és a nép?

- „Felkelt annakokáért Ezsdrás, és megeskette a papoknak, a lévitáknak és az egész Izráelnek a fejedelmeit, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni – és megesküdtek.

Felkelt Ezsdrás az Isten háza előtt, és elment Jóhanánnak, Eliásib fiának szobájához, s bemenvén abba, kenyeret nem evett, sem vizet nem ivott, mert gyászolt a rabságból hazajöttek vétké miatt. (...) Összegyűltek azért Júda és Benjámin összes férfiai harmadnapra Jeruzsálembe a kilencedik hónapban, e hó huszadik napján. Leült az egész nép Isten házának piacán, aggódva e dolog és az esőzések miatt. (...) Felelt az egész gyülekezet, és mondta fennszóval: A te beszéded szerint kell cselekednünk! (...) Csak Jónathán, az Asáhel fia és Jahzéja, a Tikva fia álltak fel ez ellen, és Mésullám meg Sabbethai, támogatták őket a léviták közül.” (Ezsd 10,5–15, lásd különösen: 5–6.9.12.15)

(Hogyan szilárdította meg Ezsdrás a Sekhánia felszólalása által buzdított szándékot a vezetőkben? Mit érzékeltetett a néppel ezután böjtölésével és gyászával? Milyen körülmény mélyítette el a nép tagjaiban törvényszegésük súlyának tudatát a 9. vers utolsó része szerint? Mire szólította fel Ezsdrás az összes júdabeli férfit, akiket harmadnapra összehívtak? Milyen választ adtak az egybegyűltek a felhívásra? Volt-e ellenzék, és mire tanít az, hogy az ő nevük is megörökítettett?)

6 Hogyan ment végbe ezután a törvénszegés kiküszöbölése, a rabságból hazatértek körében?

- „Ekképpen cselekedtek azok, akik a rabságból hazajöttek: Választott magának Ezsdrás, a pap, férfiakat, a családfőket családjuk szerint, s mindnyájuk nevei feljegyeztettek. Majd összeültek a tizedik hó első napján, hogy nyomozzák e dolgot, és bevégezték azt mindazon férfiakra vonatkozóan, akik idegen feleséget vettek maguknak, az első hónap első napjáig. (...) Kezüket adták, hogy elbocsátják feleségeiket és egy kos áldozására ítéltettek vétkükért. (...) Mindezek idegen feleségeket vettek maguknak. Voltak e feleségek között olyanok is, akik már fiaikat szültek.” (Ezsd 10,16–44, lásd különösen: 16–17.19.44)

Nem kíméletlen és kegyetlen eljárást hajtottak végre reformáció címén. Emlékezzünk arra, hogy nem a pogány származás számított, hanem a pogány vallásossághoz való ragaszkodás. Hiszen a jerikhoi Ráhábot és a moábita Ruthot is befogadták Izráel vallási közösségébe, mert őszintén megtértek Izráel Istenéhez. A pogány vallásosságot azonban nem lehetett befogadni Izráelbe a vegyes házasságok következményeként. Ott volt Salamon esete, vagy a samaritánusok keverék vallása intő példaként (lásd 1Kir 11,1–8; 2Kir 17,33.41). Ezenkívül az idézett igék tanúsítják, hogy nem egy egyformán mindenkire vonatkozó, drákói döntést hoztak, amit aztán mindenkire rákényszerítettek volna, személyes meggyőződés nélkül, hanem minden egyes esettel külön foglalkoztak.

„Ezsdrás és társai végtelen türelemmel és tapintattal, minden érintett személy jogait és érdekeit körültekintően

mérlegelve igyekeztek a bűnbánókat a helyes útra vezetni. Ezsdrás mindenekelőtt a törvény tanítója volt. Miközben személyesen megvizsgált minden egyes esetet, igyekezett a népet meggyőzni a törvény szentségéről és az engedelmeség áldásairól. (...) Ezsdrás indítékai emelkedettek és szentek voltak. Minden tetteiben az emberek iránti mélységes szeretet vezérelte. Szánalma és gondoskodó szeretete, amelyet a készakarva vagy tudatlanságból vétkezők iránt tanúsított, mutasson mindazoknak példát, akik reformokat szeretnének megvalósítani. Isten szolgája legyen sziklaszilárd ott, ahol helyes elvekről van szó, de egyszersmind tanúsítson együttérzést és türelmet is. Ezsdráshoz hasonlóan tanítsa a vétkezőket az élet útjára, lelkükbe vésve az igaz tettekre készítő elveket.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 385, 386. o.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

Nehémiás engedélyt kér a hazatérésre

(Nehémiás 1,1–2,8)

1 Milyen hír jutott el a Perzsiában élő Nehémiáshoz a Júdába hazatértek nyomorúságos helyzetéről?

- „Nehémiásnak, a Hakália fiának beszédei. És lett a Kislév nevű hóban, a huszadik esztendőben, hogy én Susán várában voltam. Hozzám jött Hanáni, egy az én atyámfiái közül, és vele együtt férfiak Júdából. Tudakozódtam tőlük a fogságból megszabadult maradék zsidók felől és Jeruzsálem felől. Ezt mondták nekem: A fogságból megszabadult maradék zsidók ott, abban a tartományban nagy nyomorúságban és gyalázatban vannak, ezenfelül Jeruzsálem kőfala lerontatott, kapui tűzben égtek meg.” (Neh 1,1–3)

.....
.....
.....

Pontos időmeghatározást nyújt az első vers. A továbbiakból kitűnik, hogy Nehémiás Artaxerxész (Longimánusz) király udvarában teljesített szolgálatot. Korábban Ezsdrás is ettől a királytól kapott engedélyt a hazatérésre, uralkodásának hetedik esztendejében. Nehémiás ehhez képest 13 évvel később értesült

a júdabeli állapotokról. I. e. 444-ben játszódnak tehát a Nehémiás 1. fejezetében foglaltak. A Nehémiáshoz eljutott hírekből arra következtethetünk, hogy Ezsdrás hazaérkezése után pozitívan alakultak a dolgok egy ideig, de később rosszra fordultak. Elsősorban a szomszédságukban élő, ellenséges érzületű samaritánusok támadásai okoztak bajt.

A „kőfalak lerontása és a kapuk tűz általi megsemmisülése”, amiről a 3. vers szól, nyilvánvalóan nem a mintegy 150 évvel korábbi babilóniai pusztításra utal. Arra utal, hogy a samaritánusok mennyire akadályozták, sőt megsemmisítették a hazatértek újjáépítő munkáját. A templom ekkorra már készen volt, és hozzáfogtak a városfalak javításához is. Munkájukat azonban nagyrészt tönkretette az ellenség, és lehetetlenné tette a munka folytatását. Ez volt az a hír, ami annyira megrázta Nehémiást.

„A fogoly Nehémiás befolyásos helyet foglalt el a perzsa királyi udvarban. Pohárnokként szabad bejárása volt a királyhoz. Állásánál fogva, valamint képességei és megbízhatósága eredményeként az uralkodó barátja és tanácsadója lett. A király kegyének élvezője azonban – jóllehet fény és ragyogás vette körül – nem feledkezett el Istenről, sem népéről. Szívében a legmélységesebb érdeklődéssel fordult Jeruzsálem felé. Reménysége és öröme e város jólétéhez fűződött. (...) A perzsa udvarban való tartózkodása készítette fel arra a munkára, amelyre Isten elhívta.

A Júdából érkező hírvivőktől Nehémiás megtudta, hogy Jeruzsálemre, a kiválasztott városra a próba napjai köszöntöttek, a hazatért foglyokat megpróbáltatás és gyalázat érte. A templom és részben a város is újjáépült, de a helyreállítás munkáját akadályozzák, a templomi szolgálatokat zavarják, és a népet nyugtalanítja, hogy a város falai jórészt még mindig romokban hevernek.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 390. o.)

2 Hogyan hatott a hír Nehémiásra, milyen lelkülettel és érvek alapján terjesztette Isten elé könyörgését?

- „Amint meghallottam e beszédeket, leültem és sírtam, keseregtem napokon át, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt. Így szóltam: Kérlek, Uram, mennynek Istene, nagy és rettenetes Isten, aki megtartja a szövetséget és irgalmasságot az őt szeretőknek, az ő parancsolatait megtartóknak! Ó, legyen figyelmes füled, legyen nyitva szemed, hogy meghallgasd szolgálád könyörgését, mellyel én könyörgök most előtted nappal és éjjel Izráel fiaiért, szolgáláidért! Vallást teszek Izráel fiainak bűneiről, melyekkel vétkeztünk teellened, én is, az én atyám háza is vétkeztünk! Felette igen vétkeztünk ellened, nem tartottuk meg a parancsolatokat, rendeléseket és törvényeket, melyeket parancsoltál Mózes, a te szolgálád által. Ó, emlékezzél meg arról a beszédről, melyet parancsoltál Mózesnek, a te szolgáládnak: Ha vétkeztek, elszélesztelek titeket a népek között. Ha pedig megtértek hozzám, és megtartjátok parancsolataimat, ha cselekszitek azokat, akkor még ha az ég tulsó szélén volnának is szétszórt gyermekeitek, onnan is összegyűjtöm őket, és beviszem arra a helyre, melyet választottam, hogy ott lakozzék az én nevem! Ők a te szolgálád, a te néped, akiket megszabadítottál a te nagy erőddel és a te erős kezeddal!” (Neh 1,4–10)

„Nemcsak arról szólt imájában Nehémiás, hogy Izráel vétkezett, hanem bűnbánattal ismerte el: »én is, és az én atyámnak háza is vétkeztünk, felette igen vétkeztünk ellened«. Nehémiás önmagát is azok közé sorolta, akik gyalázatot hoztak Istenre azzal, hogy nem álltak helyt szilárdan

az igazság érdekében. Nehémiás megalázta magát Isten előtt, megadva neki az Ő nevét megillető dicsőséget. Így cselekedett Dániel is Babilóniában. Tanulmányozzuk ezeknek az embereknek az imádságát! Arra tanítanak, hogyan alázzuk meg magunkat Isten előtt, ugyanakkor soha ne mossuk el azt a határozott válaszvonalat, amely az Isten parancsolataihoz ragaszkodó népet elválasztja azoktól, akik nem tisztelik Isten törvényét.” (Ellen G. White, 58. sz. kézirat, 1903)

Nem feledkezünk-e el sokszor a bűnbánatról, a kellő alázatról a szentséges Isten színe előtt, amikor kéréseinket elé terjesztjük? Lehetséges, hogy az elbizakodottság akadályozza imádságaink meghallgatását? Nem jellemez-e minket is egyfajta hívői öntudat, mert lelkünk mélyén valami olyasmit gondolunk, hogy mint Isten-hívő népének a tagjai – összehasonlítva magunkat a világgal – jogosan folyamodunk Őhöz kéréseink teljesítéséért? Ez esetben pontosan úgy cselekszünk, mint a Jézus példázatában bemutatott farizeus (Lk 18,9–14). Nagyon is okunk van számba venni hálátlanságainkat, hűtlenségünket. Méltatlanságunkat mélyen átérzve, szívbeli alázattal kell kérnünk Istent, egyedül az Ő kegyelmére építve.

„Imádkozás közben Nehémiás felbátorodott és hite megerősödött. Ajka megtelt szent érvekkel. (...) Kérte az Urat, hogy teljesítse ígérteét: »Ha megtértek hozzám, megtartjátok parancsolataimat és cselekszitek azokat, még ha az égnek utolsó szélén volnának is szétszórt gyermekeitek, onnan is összegyűjtöm őket és beviszem arra a helyre, amelyet választottam, hogy lakozzék ott az én nevem!« (lásd: 5Móz 4,29–31). Ezt az ígérteet Isten Mózes által küldte Izraelnek, mielőtt Kánaánba léptek. Az ígérteet századokon át változatlan maradt. Isten népe most bűnbánattal és hittel visszatért Urához. Ennek a mennyei ígérte nek a valóra válását kérte Nehémiás.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 390–391. o.)

„Az isteni ígéretetekbe vetett szilárd hittel könyörgött Nehémiás. (...) Isten következetes volt, amikor valóra váltotta a fenyegetéseket, amelyeket a népével kötött szövetségben ígért meg, ha eltávoznak tőle: szétszórta őket a nemzetek közé, ahogy ezt megmondta. Nehémiás ebben a tényben is biztosítékot látott arra, hogy Isten ugyanilyen hűségesen fogja teljesíteni kegyelmes ígéreteit is.” (Ellen G. White, *Sabbath School Worker*, 1904. március. 1.)

3 Hogyan tanúskodik Nehémiás imájának utolsó mondata arról, hogy imádság közben terv fogant meg a lelkében?

- „Kérlek, ó, Uram, legyen figyelmes a te füled szolgáló könyörgésére, és szolgálóid könyörgésére, akik félni kívánják nevedet! Adj, kérlek, jó szerencsét most a te szolgálódnak, és engedd, hogy kegyelmet találjon ama férfiú előtt. Én ugyanis a király pohárnoka voltam.” (Neh 1,11)

„Nehémiás sokszor öntötte ki szívét népe sorsa miatt. Most imádkozás közben szent elhatározás formálódott lelkében. Elhatározta, hogy ha megkapja a király jóváhagyását és a szükséges támogatást, akkor ő maga vállalja a falak újjáépítését és Izráel nemzeti erejének helyreállítását. Kérte az Urat, hogy indítsa a királyt jóindulatra iránta, s így terve megvalósulhasson. »Adj, kérlek, jó szerencsét most a te szolgálódnak – esedezett –, és engedd, hogy kegyelmet találjon ama férfiú előtt.«” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 391. o.)

„Nehémiás nem volt pap vagy próféta, de az Úr felhasználta őt egy különleges szolgálatra. Isten népének választott vezetője volt, akinek az Úr iránti hűsége nem a pozíciójából fakadt. Isten nem engedi, hogy művét hátráltassák, akkor sem, ha a munkások méltatlannak és alkalmatlannak bizonyulnak. Megvannak a maga emberei, akiket felkészített a megfelelő időre, hogy műve megőriztessen minden fertőző befolyás ellenére is. Amikor Isten Lelke indítja az általa kijelölt embert, aki alkalmas az adott munka elvégzésére, akkor az így fog szólni: Ímhol vagyok én, küldj el engemet.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1899. május 2.)

Szereztünk-e már olyan tapasztalatot mi is, hogy imádság közben formálódott ki lelkünkben valamilyen ihletett terv vagy meglátás? **Ha megtanulunk teljes szívből – valóban az Úrra támaszkodva – imádkozni, akkor mi is tapasztaljuk majd, hogy könyörgésünk közben tanácsokat sugall Isten Lelke a szívünkbe, és ezáltal máris megtaláljuk a kivezető utat abból a nehéz helyzetből, amelyben vezetését és segítségét kértük.**

4 Mikor jött el az alkalom, hogy Nehémiás a király elé terjessze kérését?

- „Történt a Niszán nevű hónapban, Artaxerxész király huszadik esztendejében, hogy bor volt előtte, én pedig felvettem a bort, és adtam a királynak. Korábban nem voltam szomorú őelőtte. De most mondta nekem a király: **Miért szomorú az arcod, holott beteg nem vagy? Nem egyéb ez, hanem szíved szomorúsága! Ekkor nagyon megijedtem. Aztán mondtam a királynak: Örökké éljen a király! Miért ne volna szomorú az én arcom, hiszen a városatyáim sírjainak helye pusztán hever, és kapui tűzben emésztettek meg?! Ekkor mondta nekem a király: Mi az, amit kívánsz?**” (Neh 2,1–4)

.....

.....

A kiszlév hónap – amikor Nehémiás a rossz hírt kapta, és imád-
ságában a nagy terv megfogant benne – december/januárnak fele-
meg. A niszán hónap pedig, amikor a király rákérdezett szomo-
rúsága okára, március/áprilisnak.

„Nehémiás négy hónapig várt a kedvező alkalomra, ami-
kor feltárhatta kérését a királynak. Eközben – jóllehet szívét
a fájdalom nyomta – megpróbált jókedvű lenni a király jelen-
létében. A palota fényűző és ragyogó termeiben mindenki-
nek vidámságot és jókedvet kellett mutatnia. Fájdalom nem
vethetett árnyat a királyi felség személyzetének arcára. De
amikor Nehémiás visszavonult és senki sem látta, sokat
imádkozott, sokszor tett bűnvallomást és sok könnyet hul-
latott, aminek csak Isten és az angyalok voltak tanúi.

Végül nem tudta már titkolni, hogy valami nyomja a szí-
vét. Az álmatlan éjszakák és gonddal telt nappalok nyoma
ott volt az arcán. A maga biztonságát féltő király, aki meg-
szokta, hogy az arcokból olvasson és az álarc mögé nézzen,
észrevette, hogy pohárnokát valami titkos bánat emészti.
»Miért szomorú a te orcád – kérdezte –, holott te beteg nem
vagy? Nem egyéb ez, mint szívednek szomorúsága.« A kér-
dés nyugtalansággal töltötte el Nehémiást. Vajon nem lesz-e
mérges a király, ha meghallja, hogy mialatt udvaroncra neki
szolgálva tett-vett, gondolatai messze – lesújtott népénél –
jártak? Nem játszotta-e el életét ezzel a sértéssel? Felborít-
ja-e vajon ez dédelgetett tervét – Jeruzsálem erőssége helyre-
állítását?» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 391. o.)

Megvan-e bennünk is az a hitbéli fegyelem, hogy ha egy taná-
csot, tervet az Úrtól valónak veszünk, akkor a kivitelezés minden

további lépésénél Őrá akarunk támaszkodni? Készek vagyunk-e várni, figyelni és vigyázni, hogy Isten mikor ad késztetést az indulásra, a cselekvésre? Vagy pedig azonnal mindent dobra ütünk, és pusztán emberi lelkesedéssel meg erővel mindjárt véghez akarjuk vinni? Nem kell-e megszívlelnünk azt a felszólítást, amellyel a hirtelenkedésre hajlamos Pétert intette az Úr?

„Péter természettől fogva heveskedő, izgulékony volt, és Sátán ezt használta fel arra, hogy elbuktassa. (...) Péter számára ezek a szavak: »Kövess engem!« (Jn 21,22) csupa tanulságot nyújtottak. Nemcsak halálára vonatkoztak, hanem életének minden lépésére. Eddig nagyon szeretett önállóan cselekedni. Megkísérelte, hogy Isten művét a saját elgondolása szerint vezesse, ahelyett, hogy Isten tervéhez igazodott volna. Az Úr tudta, hogy ezzel a módszerrel a munka eredménytelen, és ezért intette tanítványát: »Kövess engem!« Ne fuss mindig előre, akkor nem kell egyedül megküzdened Sátán seregeivel! Hagyd, hogy Én menjek előtted, és akkor az ellenség nem győzhet le!» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ismét a galileai tengernél c. fejj.)

Nehémiás számára váratlanul jött az alkalom, hogy kérését előadja. Látszólag nagyon kedvezőtlen volt a mód és a körülmény. Kénytelen volt megvallani bánata okát, és aggódva várta, milyen indulatokat vált ki ez a királyból. Amikor a király jóindulatú kérését hallotta, tudta, hogy Isten meghallgatta hónapok óta hangzó könyörgéseit, és az Ő Lelke az, aki most munkálkodik. Itt van tehát a régen várt alkalmas pillanat.

„Amikor a király meghallotta, milyen állapotban van Jeruzsálem, együttérzésre indult. Semmiféle előítélet nem támadt benne. A következő kérdés megadta Nehémiásnak a régóta várt lehetőséget: »Mi az, amit kívánsz?«» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 391–392. o.)

5 Mit tett Nehémiás abban a fontos pillanatban, amikor a király kérése elhangzott?

- „Könyörögtem a menny Istenéhez.” (Neh 2,4)

„Isten embere nem mert válaszolni addig, amíg nem kért eligazítást attól, aki Artaxerxész felett áll. Szent megbízást kellett teljesítenie, amelyhez a királytól várt segítséget. Tudta: sok múlik azon, miként tárja az ügyet a király elé, hogy megkapja jóváhagyását és támogatását. »Könyörögtem a menny Istenéhez« – írja.

Nehémiás ebben a rövid imában a királyok Királyához emelkedett, és megnyerte a maga ügyének azt a hatalmat, amely úgy tudja alakítani az emberek szívét, mint a folyók vize a medrüket.

A szükség idején mondott nehémiási ima menedék, ahová a hívő ember menekülhet, amikor más lehetőség nincs az imádkozásra. A kavargó események közepette, a kuszaságok útvesztőjében küldhetünk egy-egy fohászt mennyei eligazításért. Amikor hirtelen nehézségbe vagy veszélybe jutunk, segítségért kiálthatunk Istenhez, aki megígérte, hogy megsegíti hűséges, hívő gyermekeit, amikor csak hívják.

Minden helyzetben és bármilyen körülmények között, a fájdalomtól és gondtól lesújtott, avagy heves kísértés által megtámadott lélek biztonságot, támaszt és segítséget találhat a szövetségét megtartó Isten kimeríthetetlen szeretetében és erejében.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 392. o.)

6 Milyen kérést tárt ezután Nehémiás a király elé? Mi volt a király válasza? Kinek adott mindezért hálát és dicsőséget Nehémiás?

- „Mondtam a királynak: Ha tetszik a királynak és ha kedves előtted a te szolgád, azt kérem, bocsáss el engem Júdába, atyáim sírjainak városába, hogy megépítsem azt! Mondta nékem a király (felesége pedig mellette ült): Meddig tart utazásod, mikorra jössz vissza? És tetszett a királynak engem elbocsátani, miután tudattam vele az időt. Mondtam a királynak: Ha tetszik a királynak, adasson nekem leveleket a folyóvízen túl lakó tisztartókhöz, hogy hagyjanak engem utazni, míg Júdába érkezem, adasson egy levelet Ászáfhoz, a király erdeinek őréhez, hogy adjon nékem fákat gerendácul a templom várának kapuihoz és a város kőfalához, valamint a házhoz, melybe költözni fogok. És megadta nekem a király, az én Istenem rajtam nyugvó jó kegyelme szerint.” (Neh 2,5–8)

„Amikor Nehémiás felfohászkozott a királyok Királyához, abban a rövid pillanatban bátorságot merített ahhoz, hogy el tudja mondani kívánságát Artaxerésznek: Szeretné, ha egy időre felmentené udvari kötelezettségei alól. Majd arra kérte a királyt, adjon felhatalmazást, hogy Jeruzsálem puszta helyeit felépíthessék, és újra erős, védett várossá tehessek. Nagyon fontos dolgok múltak a zsidó nép számára ettől a kéréstől.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 392. o.)

„Isten azt kívánja, hogy énünket rejtjük el Krisztusban, és a dicsőséget adjuk teljesen néki. Életünk az Úré, és olyan fe-

lelősséggel teljes, amelyet mi nem egészen fogunk fel. Az én szálait beleszőttük életünk szövetébe, és ezzel megraboljuk Istent az Őt megillető tisztességtől és dicsőségtől. Nehémiás – miután oly nagy befolyást szerzett a király mellett, és Jeruzsálemben élő népe fölött is – ahelyett, hogy dicshimnuszt írna a saját kiváló jellemvonásairól, különleges rátermettségéről és energikusságáról, egyszerűen csak leírja a tényeket úgy, ahogy vannak. Kijelenti, hogy sikere Isten rajta nyugvó kezének volt köszönhető. Örömmel ismeri el azt az igazságot, hogy Isten volt a védelmezője befolyásos pozíciójában. Minden előnyös jellemvonásáért Isten láthatatlanul munkálkodó hatalmát dicsérte. Isten adott neki bölcsességet, az Úr tanította meg őt arra, hogy miként használja a reá bízott kegyelmi ajándékokat, és hogyan szerezze meg ezek által a legjobb előnyöket Isten műve számára. **Isten vezérlő hatalma felügyelete alatt talentumaival más talentumokat szerzett.** A mennyei eszközök által dolgozott eredményesen mint emberi eszköz.” (Ellen G. White, 83. levél, 1898)

Az e heti adomány a szekszárdi Comenius Általános Iskolát támogatja.

Nehémiás megérkezése Jeruzsálembe, és az újjáépítési munkák elindítása

(Nehémiás 2,9–4,6)

1 Hogyan érzékelte Nehémiás, mindjárt hazaérkezésekor, az ellenséges indulatokat a szomszédos népcsoportok részéről?

- „Megérkeztem a folyóvízen túli tisztartókhoz, és átadtam nekik a király leveleit. Elbocsátott velem a király főembereket a seregből és lovagokat. Mikor pedig a Horonból való Szanballat és az ammonita Tóbiás, a szolga, meghallották ezt, nagy bosszúságot okozott nekik, hogy jött valaki, aki Izráel fiainak a javát keresi.” (Neh 2,9–10)
-
-
-

„Nehémiás épségben eljutott Jeruzsálembe. Az útjába eső tartományok kormányzóihoz intézett királyi levelek nyomán megtisztelő fogadtatásban és azonnali segítségben részesült. Ellenség nem merte háborgatni azt a tisztviselőt, akit a perzsa király hatalma védett, és a tartományi vezetők

megkülönböztetett figyelmességgel kezeltek. Érkezése Jeruzsálembe – katonai kísérettel – jelezte, hogy valamilyen fontos küldetésben jött. Ez felkeltette a város közelében élő pogány törzsek féltékenységet, akik sokszor engedték szabadjárára a zsidókkal szembeni ellenségeskedésüket, sértegetéseket és szitkokat szórva rájuk. A gonoszságban elől jártak e törzsek egyes főemberei: a Horonból való Szanballat, az ammonita Tóbiás és az arab Gesem. E vezetők kezdettől fogva kritikus szemmel nézték Nehémiás lépéseit, és megpróbálták terveit minden lehető eszközzel megghiúsítani és munkáját megakadályozni.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 394. o.)

2 Mit tett legelőször Nehémiás küldetése teljesítése érdekében?

- „Azután elmentem Jeruzsálembe, és ott pihentem három napig. Felkeltem éjszaka én és velem néhány férfi, mert nem jelentettem meg senkinek, hogy mire indította az én Istenem szívemet, hogy azt Jeruzsálemért megcselekedjem. (...) Kimentem a völgy kapuján éjjel, a sárkányok forrása felé, majd a szemétkapuhoz, és vizsgálgattam Jeruzsálem kőfalait, melyek elrontattak, és kapuit, melyek tűz által emésztettek meg. (...) A főemberek pedig nem tudták, hova mentem, és hogy mit akarok cselekedni. Sem a zsidóknak, sem a papoknak, sem az előljáróknak, sem a főembereknek, sem a többi munkásnak ezideig nem jelentettem meg.” (Neh 2,11–16, lásd különösen: 11–13.16)

.....

.....

.....

A gyorsaság és a megfontoltság nem ellentétesek egymással – ezt láthatjuk Nehémiás eljárásából. Késedelem nélkül nagy feladatával akart foglalkozni, de fel akart erre készülni lelkileg és szakmailag. Az időt és a körülményt is gondosan megválasztotta, amikor majd nyilvánosságra hozza megbízatását és tervét.

„Nehémiás továbbra is éppolyan óvatosan és megfontoltan járt el, mint ami eddig is jellemezte magatartását. Tudva, hogy elkeseredett, ádáz ellenség áll támadásra készen vele szemben, titokban tartotta előttük missziója jellegét, amíg a helyzet ismeretéből ki tudta alakítani terveit. Remélte, hogy a nép együtt fog működni vele, és munkába állíthatja őket, mielőtt ellenségeik támadásba kezdenének. (...) Fájó gondolatok töltötték el, amikor megtört szívvel nézte szeretett városának romokban heverő erődítéseit. Izráel letűnt nagyságának emlékei éles ellentétben álltak jelenlegi megalázottságának tanúbizonyságaival. (...) Az éjszaka hátralevő részét imában töltötte, mert tudta, hogy a reggel komoly erőfeszítésre szólítja. Fel kell rázni és egyesíteni elcsüggedt, megosztott honfitársait.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 394–395. o.)

„A távolról jött éjszakai látogató, Nehémiás, fájdalomtól sújtottan szemlélte szeretett Jeruzsáleme lerontott védőfalait. És vajon nem így tekinthetnek-e a mennyei angyalok is Krisztus egyházára jelenlegi állapotában? Jeruzsálem lakosaihoz hasonlóan mi is hozzászoktunk a fennálló gonosz dolgokhoz, sőt egyenesen **elégedettség jellemez minket, miközben semmi erőfeszítést sem teszünk a bajok gyógyítására.** De hogyan szemlélik a romlást a mennyei világossággal rendelkező lények? Nem nézik-e – Nehémiáshoz hasonlóan – szomorú, fájdalommal terhelt szívvel a »lerombolt falakat és a tűzben megégett kapukat«?

Vajon nem láthatók-e mindenütt az Istentől való elhajlás szégyenletes jelei, és a bünszerető és igazsággyűlölő világhoz

való alkalmazkodás bizonyosságai? Ki kel Sion védelmére, ki cselekszik annak javára a sötétség ezen időszakában? **Isten egyházának állapota és a jövőre vonatkozó kilátásai olyan képet mutatnak, ami nincs összhangban azzal a világossággal és azokkal a kiváltságokkal, amelyeket Isten adott néki.**” (Ellen G. White, *Sabbath School Worker*, 1904. március 22.)

3 Hogyan tárta fel ezután Nehémiás a küldetése célját, és miként szólította fel honfitársait az együttműködésre? Milyen választ adott a nép?

- „Ekkor mondtam nekik: Látjátok a nyomorúságot, amelyben vagyunk, hogy Jeruzsálem pusztán hever, és kapui tűzben égtek meg. Jertek, építsük meg Jeruzsálem kőfalát, ne legyünk többé gyalázatul! Ekkor elbeszéltem nekik az én Istenem rajtam nyugvó jó kegyelmét, és a király beszédeit is, melyeket nekem szólt. És ők mondták: Keljünk fel, és építsük meg! És megerősítették kezüket a jóra.” (Neh 2,17–18)

„Nehémiásnál királyi megbízólevél volt, amely arra szólította fel a lakosságot, hogy működjenek együtt vele a város falainak újjáépítésében. Nehémiás nem kívánt hatalmi szóval élni. Inkább meg akarta nyerni a nép bizalmát és megértését, mert tudta, hogy az előtte álló nagy munkában szívük egységére éppen olyan szükség van, mint kezük összefogására. Amikor másnap összehívta a népet, olyan érveket hozott fel, amelyeket alkalmasnak gondolt szunnyadó tettejük felébresztésére és a széthúzókat egyesítésére.

Nehémiás hallgatói nem tudtak az előző éjszaka sötétjében tett körútjáról, ő pedig nem beszélt róla. E körútja sokban hozzájárult eredményességéhez, mert olyan pontosan és aprólékosan le tudta festeni a város állapotát, hogy hallgatóit bámulatba ejtette. A Jeruzsálem gyengesége és megalázottsága láttán támadt személyes benyomása súlyt és erőt adott szavainak.

Nehémiás elmondta a népnek, hogy milyen gyalázatban vannak a pogányok szemében. Vallásukat becsmérik, Istennüket káromolják. Elmondta, hallott szenvedésükről egy távoli országban, és imádkozott értük a menny Istenéhez. Könyörgése közben elhatározta, hogy kéri a királyt, engedje el, hadd segítsen nekik. Azért imádkozott, hogy a király ne csak engedélyt adjon, hanem felhatalmazást is, és olyan segítséget, amire szüksége van a munkához. **Az imájára kapott válaszból tudta, hogy a terv az Úrtól van.**

Miután mindezt elmondta, és tanúsította, hogy mind Izráel Istene, mind a perzsa király támogatja tekintélyével, egyenesen megkérdezte a népet: él-e ezzel az alkalommal, és kész-e építeni a falat. A felhívás szíven találta őket. A menny jóindulatának megmutatása félelmüket szégyenné változtatta, és felbátorodva egyhangúlag mondták: Keljünk fel, és építsük meg! És megerősítették kezüket a jóra.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 395–396. o.)

„Nehémiásokra van szükség Isten egyházában ma is – olyan emberekre, akik nemcsak imádkoznak és prédikálnak, hanem akiknek az imái és prédikációi szilárd, buzgó és céltudatos tevékenységgel egyesülnek. Az a mód, ahogyan Nehémiás, a héber hazafi egykor megvalósította terveit, ma is követendő példa a prédikátorok és a vezető emberek számára. Miután lefektették a terveket, úgy kell azokat az egyház tagjai elé tárniuk, hogy megnyerjék érdeklődésüket és együttműködésüket. Az a siker, amely Nehémiás erőfeszítéseit

kísérte, mutatja, hogy az ima, a hit és a bölcs energikus cselekvés együttese az, ami eredményhez vezet. Az élő hit energikus cselekvésre fog ösztönözni.

Az a szellem, amely a vezetők magatartásában megnyilatkozik, nagymértékben tükröződni fog a nép hozzáállásában. Ha azok a vezetők, akik hitvallást tesznek arról, hogy hiszik az ünnepélyes és fontos igazságokat, amelyek próbakövek a mai világ számára, nem mutatnak buzgó, forró lelkesedést az iránt, hogy a népet előkészítsék az Úr napján való megállásra, akkor nem várhatunk mást, mint azt, hogy az egyház tagjai hanyagok, tunyák és élvezetszeretők lesznek.” (Ellen G. White, *Sabbath School Worker*, 1904. március 29.)

„Nehémiás energiája és eltökéltsége magával ragadta Jeruzsálem népét, ereje és bátorsága a korábbi gyengeség és bátortalanság helyére lépett. Szent céltudatossága, erős reménysége, vidám, örömteljes odaszentelődése átragadt mindenkire. A nép átvette vezetői lelkesedését, s a maga területén mindegyik »Nehémiássá« lett, és segített erősíteni társa kezét és szívét. Itt van a tanulság napjaink prédikátorainak.” (Ellen G. White, *Sabbath School Worker*, 1904. június 28.)

4 Hogyan hatott az ellenségre az újjáépítés tervéről szóló hír? Milyen hitvallással válaszolt Nehémiás vádaskodásukra és becsmérlésükre?

- „Amikor meghallották ezt a Horonból való Szanballat és az ammonita Tóbiás, a szolgál, és az arab Gesem, gúnyoltak és lenéztek minket, mondván: Micsoda ez, amit műveltek? Talán bizony a király ellen akartok pártot ütni? Feleltem nekik: A menny Istene, Ő ad jó szerencsét nekünk, mint az ő szolgálai kelünk föl és építünk. Nektek pedig nincs részetek, jogotok és emlékezetetek Jeruzsálemben!” (Neh 2,19–20)

A vád, amelyet hangoztattak az ellenségeik, veszedelmet hozhatott volna az építőkre, és az akadályok ezen kívül is nagyok voltak. Nehémiás azonban biztos hittel jelentette ki, hogy Isten szerencsésé fogja tenni a vállalkozásukat. Ilyen megingathatatlan hittel szegezzük mi is tekintetünket mindenkor kizárólag Isten ígéreteire és vezetése bizonyosságaira, mit sem törődve az akadályokkal és a csüggesztő körülményekkel.

5 Milyen tanulságot vonhatunk le a abból a jelentésből, amit az építőkre vonatkozóan örökít meg az Írás?

- „Fölkelt Eliásib, a főpap, és atyjafiai, a papok, és építették a juhok kapuját, ők szentelték fel azt, és állították fel annak ajtajait. Építették pedig a kőfalat a Meáh toronyig, amelyet felszenteltek, s azután Hanánél tornyáig. (...) Ezek mellett pedig javígtattak a tékoabeliek, akiknek az előkelői azonban nem hajtották nyakukat az ő Uruk munkájának jármába. (...) Mellettük javítgatott Refája, Húr fia, aki a Jeruzsálemhez tartozó tartomány felének fejedelme volt. (...) És mellettük javítgatott Sallum, Hallóh és fia, aki fejedelme volt a Jeruzsálemhez tartozó tartomány másik felének, ő és az ő leányai. (...) Őútána Báruk, Zakkai fia javítgatta buzgósággal a kőfal egy másik darabját, a szeglettől fogva, Eliásib főpap házának ajtajáig. (...) A szeglet hágója és a juhok kapuja között pedig javígtattak az ötvösök és a kereskedők.” (Neh 3,1.5.9.12.20.32)

(Hogyan derül ki, hogy minden társadalmi réteg, férfiak és nők is kivették részüket a munkából? Milyen elmarasztaló megállapítást ta-

lálunk az 5. versben? Milyen jelentősége van annak az egyszavas pozitív minősítésnek, amit a 20. versben találunk? Vajon csak itt, a Bibliában örökítették meg ezek a nevek a pozitív és negatív megjegyzésekkel együtt? Milyen munkaszervezésre mutat a pontos feljegyzés arról, hogy ki melyik szakasznak az építéséért volt felelős?)

„A papokat elsők között ragadta magával Nehémiás lelkesedése. Befolyásuknál fogva sokat tehettek a munka előbrevitelére vagy hátráltatására, és készséges együttműködésük már az induláskor sokban hozzájárult a munka sikeréhez. Izráel fejedelmeinek és vezetőinek a többsége nagyszerűen állt hozzá kötelességéhez, és ezeket az állhatatos embereket Isten könyve megdicséri. Néhányan azonban »nem hajtották nyakukat az ő Uruk munkájának jármába«. Ezek voltak a tékoabeli előkelők. E rest szolgák gyalázzal megbélyegzett emlékét megörökítették a későbbi nemzedékek figyelmeztetésére.

Minden vallásos mozgalomban vannak olyanok, akik – bár nem tagadhatják azt, hogy az ügy Istené – elzárkóznak, és nem hajlandók segíteni. Jó volna, ha a mennyei feljegyzésekre gondolnának, arra a könyvre, amelyből nem maradt ki semmi, nincs benne tévedés, és Isten ennek alapján ítéli meg őket. Minden elszalasztott alkalmat feljegyeznek benne, amikor szolgálhattunk volna Istennek, de nem tettük. Minden hitből és szeretetből fakadó tettünk örök emlékezetben marad.

Nehémiás jelenlétének ösztönző befolyása mellett a tékoai előkelők példájának nem volt súlya. A népet fűtötte a hazaszeretet, a buzgóság. Jó képességű és befolyásos emberek csoportokba szervezték a polgárság különböző osztályait. Mindegyik vezető felelősséget vállalt a fal egy bizonyos részének a felépítéséért. Egyesekről azt olvassuk, hogy »ki-ki az ő házának ellenében« épített.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 396. o.)

6 Milyen ellenségeskedést tapasztaltak a munka első szakaszában? Hogyan folyt az építkezés ennek ellenére?

- „Történt, mikor meghallotta Szanballat, hogy mi építjük a kőfalat, haragra gerjedt, felette igen bosszankodott, és gúnyolta a zsidókat. Szólt az ő atyjafiai és a samáriai sereg előtt a következőképpen: Mit művelnek e nyomorult zsidók? Vajon megengedik-e ezt nékik? Talán áldozni fognak? Bevégezhetik-e? Avagy megelevenítik a köveket a porhalmazból, holott azok elégték?! Az ammonita Tóbiás pedig mellette állva, mondta: Bármit építsenek, ha egy róka lép fel rá, összezúzza kőfalukat. Halld meg, ó mi Istenünk, hogy csúffá lettünk! Fordítsd gyálázásukat az ő fejükre, add őket prédára a rabságnak földjében. Ne fedezd el hamisságukat, bűnük ne töröltessék el orcád elől, mert téged bosszantottak az építők előtt! És építettük a falat, annyira hogy elkészült az egész fal félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott.” (Neh 4,1–6)

Figyeljük meg Nehémiás magatartását. Első válaszadása után többé nem perlekedett az ellenséggel, hanem ehelyett inkább Istennek tárta fel panaszát, aki ellen irányult az ellenmunka a valóságban.

„Nehémiás tettereje akkor sem hagyott alább, amikor a munka ténylegesen megkezdődött. Fáradhatatlan éberséggel ellenőrizte az építkezést, irányította a munkásokat, meglátta az akadályokat, és felkészült minden eshetőségre. A három mérföld hosszú fal mentén állandóan érezhető volt a jelenléte. Kellő időben mondott szavakkal bátorította a félnéket,

felrázta a lustákat, megdicsérte a szorgalmasokat. Közben állandóan figyelte ellenségeik mozdulatait, akik időről időre bizonyos távolságban összegyűltek és tárgyaltak, gonoszságot tervezve. Majd közelebb húzódtak a munkásokhoz, és megkísérelték figyelmüket másfelé terelni.

Nehémiás sok tevékenysége közepette sem feledkezett el Istenről. Szívét állandóan Őhozzá emelte. »A mennynek Istene, ő ad jó szerencsét nekünk!« – kiáltotta. Szavai harsogtak és visszhangzottak, fellelkesítve a falakon dolgozó munkásokat.» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 396–397. o.)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

Az ellenségeskedés fellángolása, Nehémiás és társai kitartása

(Nehémiás 4,7–23)

1 A gúnyolódást követően milyen újabb, valóban veszélyes formát öltött az építőkkal szembeni ellenségeskedés? Hogyan védekeztek Nehémiás és társai?

- „Összeesküdtek mindnyájan egyenlő akarattal, hogy eljönnek Jeruzsálemet megostromolni, és népét megrémíteni. De mi imádkoztunk Istenünkhöz, és állítottunk ellenük őrséget nappal és éjjel, mivelhogy féltünk tőlük.” (Neh 4,8–9)
-
-
-

(Mit akart elérni a Jeruzsálem elleni hangos készülődés? Mi volt az a két dolog, amit az építők védelmül cselekedtek?)

„Nemsokára még hevesebb támadások ostromolták az építőket. Kénytelenek voltak állandóan védekezni ellenségeik fondorlatai ellen. (...)

Az a hír járta, hogy Nehémiás összeesküvést sző a perza uralkodó ellen, magát akarja királlyá tenni Izráelben, és hogy azok, akik neki segítenek, mind árulók. (...) Izráel

ellenségei megteltek haraggal, amikor látták, hogy milyen hasztalanul erőlködnek. Mindaddig nem mertek erőszakos eszközöket alkalmazni, mert tudták, hogy Nehémiás és társai a király utasítását hajtják végre. Attól féltek, hogy ha ténylegesen szembeszállnak vele, magukra vonják az uralkodó haragját. Most dühükben ők követték el azt a bűnt, amivel Nehémiást vádolták. Egybegyűltek tanácskozni, és »összeesküdtek mindnyájan egyenlő akarattal, hogy eljönnek Jeruzsálemet megostromolni.« (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 397–398. o.)

2 Milyen újabb módszerekkel próbálta Sátán ezután eltéríteni az építőket munkájuktól?

- „Mondták a zsidók: Fogytán van a teherhordók ereje, a rom pedig sok, és mi képtelenek vagyunk építeni a kőfalat. Ellenségeink pedig ezt mondták: Ingyen se tudják meg, se ne lássák, míg közibük bemegyünk, őket leöljük, és megszüntetjük a munkát. Történt, hogy eljöttek hozzánk mindenfelől a zsidók, akik ömellettük laktak, és nekünk tízszer is mondták: Térjetez haza!” (Neh 4,10–12)

„Amikor a samaritánusok összeesküvést szöttek Nehémiás és az általa vezetett munka ellen, egyes zsidó vezetők, kedvüket veszítve, a vállalkozással járó nehézségek felnagyításával próbálták Nehémiást megtörni. »Fogytán van ereje a teherhordónak – mondták –, a rom pedig sok, és mi képtelenek vagyunk építeni a kőfalakat.« Máshon-

nan is igyekeztek csüggeszteni. »A zsidók, akik ömlettük laknak«, akik nem vettek részt a munkában, összegyűjtötték ellenségeik rágalmait és híreszteléseit, majd elkedvetlenítésre, a munkakedv letörésére használták fel őket. (...)

Olyan támadásokkal, amelyek Nehémiás korában érték az építőket – a nyilvánvaló ellenség és a barátságot színlelők részéről – találkoznak majd azok is, akik ma szolgálnak Istennek. Nemcsak az ellenség haragja, megvetése és kegyetlensége próbálja meg a hívőket, hanem az állítólagos barátok és jóakarók nemtörődömsége, állhatatlansága, közömbössége és hűtlensége is. (...)

A gonosz kihasznál minden szentségtelen körülményt szándékai véghezvitelére. Azok között, akik azt vallják, hogy Isten ügyét támogatják, vannak olyanok, akik Isten ellenségeivel egyesülve, kiteszik Isten ügyét legelkeseredettebb ellenségei támadásainak. Még akik szeretnék, hogy Isten műve virágozzon, azok is gyengítik Isten szolgáinak kezét Isten ellenségei rágalmazásainak, fenyegetéseinek meghallgatásával, híresztelésével és azzal, hogy félig el is hiszik őket.

Sátán bámulatos sikerrel dolgozik eszközei által. A befolyásuknak engedők a megrontó hatalom célpontjai, amely elveszi a bölcs bölcsességét és az okos értelmét. Nehémiáshoz hasonlóan, **Isten népe ne féljen, de ne is becsülje alá az ellenséget.** Istenbe vetett bizalommal menjen kitartóan előre, szolgáljon neki önzetlenül, és bízva gondviselésére azt az ügyet, amelyet képvisel.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 398–399. o.)

„Nehémiás tapasztalata ismétlődik Isten népe mai történelmében. Azok, akik az igazság ügyéért dolgoznak, tapasztalni fogják, hogy nem tehetik ezt az ellenség haragjának felkeltése nélkül. Bár Isten hívta el őket arra a mun-

kára, amelyben foglalatoskodnak, és munkájuk az Ő jóváhagyásával történik, nem kerülhetik ki a gúnyolódást és szemrehányást. Elutasítják őket mint irreális, megbízhatatlan, áskálódó, képmutató személyeket – röviden szólva: minden lehetséges dolgot mondani fognak rájuk és ellenük, ami csak ellenségeik szándékának megfelel. A legszentebb dolgokat nevetséges megvilágításba fogják helyezni az istentelenek szórakoztatására.

Egy nagyon kicsi élcelődés és alacsonyrendű szellemeskedés is elegendő, ha irigység, féltékenység, istentelenég és gyűlölet társul hozzá, hogy felgerjessze a profán gúnyolódók indulatait. És az önhitt tréfacsinálók fokozzák egymás leleményességét, erősítik egymást istenkáromló munkájukban.

A megvetés és a gúny természetesen fájdalmasak az emberi természetnek, de Isten népének állhatatosnak kell maradnia, hűségese az Úrhoz. **Sátán taktikája arra irányul, hogy elfordítsa, eltávolítsa őket attól a munkától, amit Isten bízott rájuk.**

A büszke gúnyolódók nem méltók a bizalomra, de amiképpen Sátán talált a mennyei udvarokban egy csapatot, amelynek tagjaiban együttérzést keltett maga iránt, úgy fognak az ilyenek is találni Krisztus hitvalló követői között olyanokat, akiket befolyásolni tudnak, akik hinni fogják becsületességüket, akik a szócsöveiké lesznek, és akiket áthatnak a maguk szellemével. Azok, akik egyébként csaknem minden más dologban különböznek egymástól, egyesülni fognak, hogy üldözzék azokat a keveseket, akik merik követni a kötelességteljesítés nyílegyenes ösvényét. És az az ellenségeskedés, amely megnyilatkozik, kedvező alkalommal, erőszakosabb és kegyetlenebb eszközöket is fog alkalmazni, különösen akkor, ha Isten munkásai tevékenyek és munkájuk sikeres.” (Ellen G. White, *Sabbath School Worker*, 1904, április 12.)

3 Mit tett Nehémiás mindezekkel a támadásokkal és csüggesztő befolyásokkal szemben?

- „Állítottam a hely alsó és nyílt részeire a kőfal mögé a népet nemzetségek szerint, fegyvereikkel, dárdáikkal és kézíveikkel. Körültekintve rajtuk fölkeltem, és így szóltam az elöljárókhhoz, a főemberekhez és a többi néphez: Ne féljetek tőlük! A nagy és rettenetes Úrra emlékezzetek, harcoljatok testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért és házaitekért!” (Neh 4,13–14)

„A gúny és csúfolódás, a támadások és fenyegetések mintha még eltökéltebbé és óvatosabbá tették volna Nehémiást. Felismerte a veszélyeket, amelyekkel szembe kellett néznie a harcban, de rettenthetetlen volt.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 398. o.)

„Állandó a veszély, hogy önelégültté válunk, a saját bölcsességünkre támaszkodunk, és nem Istent tesszük az erősségünkkel. Semmi sem zavarja Sátánt annyira, mintha nem vagyunk tudatlanok a csalásait illetően. Ha érezzük, hogy veszélyben vagyunk, ha szükségét érezzük az imának, amint ez Nehémiásnál is történt, akkor elnyerjük azt a védelmet, amely biztonságot nyújt nekünk bármilyen komoly veszedelemben. **Ha gondtalanok és közömbösek vagyunk, bizonyosan legyőznek minket a sátáni csalások.** Ébereknek kell lennünk! És miközben – Nehémiáshoz hasonlóan – imádságban folyamodunk segítségért, összes bajunkat és terhünket az Úrra helyezve, ne gondoljuk azt, hogy nincs semmi

más tennivalónk. Éppúgy kell vigyáznunk, mint ahogy imádkozunk. Figyelnünk kell ellenségeink munkáját, nehogy előnyt nyerjenek lelkek megcsalása által! Krisztus bölcsességében erőfeszítéseket kell tennünk, hogy szándékaikat meg hiúsítsuk, de közben ne engedjük meg, hogy elszólítsanak minket munkánktól. Az igazság erősebb a tévedésnél. Az igazság győzni fog a hamisság felett.

Találkozni fogunk az ellenkezés minden elképzelhető formájával, éppúgy, mint Jeruzsálem falainak építői, de ha vigyáznunk, imádkozunk és dolgozunk, amint ők tették, Isten fog hadakozni értünk és csodálatos győzelmeket fog ajándékozni nekünk.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1996. július 6.)

4 Bár az ostrom közvetlen veszélye pillanatnyilag elhárult, hogyan lehetett csak folytatni a munkát?

- „Meghallották ellenségeink, hogy megtudtuk szándékukat, és hogy Isten semmivé tette tanácsukat, mi pedig visszatértünk mindnyájan a kőfalhoz, ki-ki a maga munkájához. De aznap-tól fogva legényeim egyik része munkálkodott, a másik része pedig tartotta a dárdákat, pajzsokat, kézíveket és páncélokat, és a fejedelmek is ott álltak az egész Júda háznépe mögött. A kőfalon munkálkodók közül a teherhordók egyik kezükkel, amely a munkát végezte, rakodtak, másik kezük pedig a fegyvert tartotta, akik pedig építettek, azoknak fegyverük a derekukra volt felkötve és így építettek, a trombitás pedig melletttem állt.” (Neh 4,15–18)

.....

.....

.....

Hasonló módon kell bevégezni az újjáépítés munkáját Jézus visszajövele előtt is. Egyik kezünkkel a munkát kell végezni, a másikat pedig leköti az ellenség által támasztott akadályokkal való viaskodás.

Sokszor érthetetlennek tűnik, hogy az Úr miért nem szabadít meg ettől a szüntelen hátráltatástól egyszer s mindenkorra, hogy boldogan és teljes erőnkkel végezhessük azt a munkát, amely szívügyünk, és amely olyannyira sürgető az idők jeleinek tanúságtétele szerint. Talán csak az örökkévalóságban fogjuk megérteni, hogy az ilyen megpróbáltatások sorozata sem hiábavaló. Ezek között és ezek ellenében a kitartásunk fényes bizonyosság a minket vádoló Sátánnal szemben, s megedzi hitünket a jövő még súlyosabb megpróbáltatásai idejére.

Ne felejsük el, hogy mindennap erőt, reménységet meríthetünk az alábbi ígéretből, még akkor is, ha a nehézségek sehogyan sem akarnak elfogyni, és egyelőre nem látjuk azok végét, a verőfényesebb holnapot: „Áldott legyen az Úr! Napról napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!” (Zsolt 68,20)

„Krisztus földi szolgálatának időszaka egyúttal a sötétség hatalmainak is a legbuzgóbb munkaideje volt. (...) Jézus kinyilatkoztatta Isten lényét az emberek előtt. Megtörte Sátán hatalmát, és a fogságában sínylődőket kiszabadította. Ily élet, szeretet és mennyei erő ébredt az emberi szívekben. Ez okot adott arra, hogy a gonoszág fejedelme küzdelmet folytasson birodalmáért. Sátán minden erejét összegyűjtötte, harcba vetette, hogy Krisztus művét lépésről lépésre, állandóan támadhassa.

Így lesz ez majd az igazság és a bűn közötti utolsó nagy küzdelemben is. Mialatt Jézus tanítványaira felülről új élet világossága és erő árad, a mélységből is új élet támad, Sátán erővel telíti meg a maga eszközeit.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Kapernaumban c. fejezet)

5 Hogyan biztosították az összetartást, a kölcsönös segítségnyújtást az építők között?

- „Így szóltam az előljárókhhoz, a főemberekhez és a többi néphez: A munka igen sok és messze terjedő, így mi elszéledve a kőfalon, egymástól messze esünk. Azért oda gyűljetek hozzánk, ahol a trombita szavát hallani fogjátok, és a mi Istenünk hadakozik értünk!” (Neh 4,19–20)

.....

.....

.....

Nehémiás figyelme mindenre kiterjedt, mindent megtett, amit csak lehetett a gonosz erők szándékainak kivédése és az újjáépítés munkájának befejezése érdekében. Ugyanilyen gondosság, figyelem, ugyanilyen jó szervezés és állhatatos erőfeszítés szükséges Isten művének utolsó, befejező szakaszában is.

„A csüggesztő körülmények között Nehémiás Istenbe – biztos Védelmezőjébe – vetette bizalmát. És az, aki szolgáját segítette, támasza maradt népének is minden időben. Isten népe minden válságban bizalommal mondhatja: »Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?« (Rm 8,31)

Sátán és eszközei bármilyen ravasz terveket kovácsolnak, Isten le tudja leplezni őket, és semmivé teheti minden tanácsukat.

A hitből fakadó válasz napjainkban is ugyanaz, mint amelyet Nehémiás adott: »A mi Istenünk hadakozik értünk!«, mert Isten van a munkával, és senki nem gátolhatja meg. Végül sikert arat.» (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 399. o.)

6 Milyen jelentés szól a továbbiakról? Hogyan folyt a munka véges-végig?

- „Eképpen munkálkodtunk: legényeim fele dárdákat tartott hajnalhasadtától fogva a csillagok megjelenéséig. Ugyanakkor megparancsoltam a népnek, hogy minden ember legényével Jeruzsálemben háljon, hogy éjszaka őrködjének felettünk, és nappal dolgozzanak. Sem én, sem az én atyámfiaink, sem legényeim, sem az őrizők (...) nem vetettük le ruhánkat, ki-ki csak mosdáskor tette le fegyverét.” (Neh 4,21–23)

.....

.....

.....

„A Jeruzsálemen kívül – más városokban és falvakban – lakók felszólítást kaptak, hogy a falakon belül aludjanak, és őrizzék a munkát. Reggel pedig álljanak készen szolgáltatásra. Így nem késlekednek szükségtelenül, és nem adnak alkalmat az ellenségnek az otthonról jövő vagy hazafelé igyekvő munkások megtámadására. Nehémiás és társai nem riadtak vissza sem a nehézségektől, sem a megerőltető munkától. Sem éjjel, sem nappal, még a rövid alvásidő alatt sem vették le ruhájukat, és nem tették le fegyverüket.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 399. o.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

Egy súlyos visszaélés rendbehozatala

(Nehémiás 5. fejezet)

1 Milyen „kiáltás” jutott el Nehémiáshoz a nép részéről?

- „Hangzott pedig nagy kiáltása a népnek és feleségeiknek az ő atyjukfiai, a zsidók ellen. Voltak, akik ezt mondták: Fiainkkal és leányainkkal együtt sokadmagunkkal vagyunk, nekünk gabona kell, hogy együnk és éljünk! Voltak, akik ezt mondták: Mind mezeinket, mind szőlőinket, mind házainkat zálogba kell adogatnunk, és nekünk gabona kell, mert éhezünk! Mások pedig ezt mondták: Kölcsönvettünk pénzt a király adójáért mezeinkre és szőlőinkre. És bár a mi testünk épp olyan, mint a mi atyánk-fiaié, fiaink olyanok, mint az ő fiaik, nekünk mégis rabság alá kell adnunk fiainkat és leányainkat, sőt vannak már rabszolga leányaink is, és nincs erőnk arra, hogy őket megválthatnánk, hiszen mezeink és szőlőink már másokéi!” (Neh 5,1–5)

.....
.....
.....

(Kik ellen hangzott a panasz? Milyen kétségbeejtő helyzetbe jutottak a szegények egyes csoportjai? Mi tanúskodik arról a fenti

szakaszban, hogy a zsidók – Isten tanításainak köszönhetően – mindenkor ismerték az egyenlőség és a testvériség alapelvét?)

„Mielőtt még Jeruzsálem falai felépültek volna, felhívták Nehémiás figyelmét a nép szegényebb rétegeinek szerencsétlen helyzetére. Az ország rendezetlen körülményei miatt nem fordítottak elég gondot a föld megművelésére. (...) A szegények – hogy családjukat élelemhez juttassák – kénytelenek voltak hitelben vásárolni, mégpedig felháborítóan magas áron. Hogy ki tudja fizetni a perzsa királyok által kivetett súlyos adókat, kamatra kellett pénzt kölcsönkérniük. Nyomorukat súlyosbította, hogy kényszerhelyzetüket a vagonosak kihasználták a maguk gazdagodására.

Az Úr Mózes által megparancsolta Izráelnek, hogy minden harmadik évben gyűjtsenek tizedet a szegények megsegítésére. Továbbá minden hetedik évben szüneteltetni kellett a mezőgazdasági munkát, és a parlagon maradt föld spontán termését a szűkölködőknek hagyni. (...) Isten erre is oktatta Mózeszt: »Ha pénzt adsz kölcsön az én népemnek, a szegénynek, aki veled van, ne légy hozzá olyan, mint a hitelező.« »A te atyádfiától ne végy kamatot, se pénznek kamatját, se eleségnek kamatját, se semmi egyébnek kamatját, amit kamatra szokás adni.« (2Móz 22,25; 5Móz 23,19). »Ha mégis szegénnyé lesz valaki a te atyádfia közül, valamelyikben a te kapuid közül a te földeden, amelyet az Úr, a te Istened ad neked, ne keményítsd meg a te szívvedet, be se zárd kezedet a te szegény atyádfia előtt, hanem örömet nyisd meg a te kezedet neki, és örömet adj kölcsön neki, amennyi elég az ő szükségletére, ami nélkül szűkölködik. (...) Mert a szegény nem fog ki a földről, azért én parancsolom néked, mondván: Örömet nyisd meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden.« (5Móz 15,7–8.11)

A babiloni fogságból való visszatérés után a gazdag zsidók olykor-olykor pontosan e parancs ellenkezőjét cselekedték. Amikor a szegények kénytelenek voltak kölcsönt felvenni, hogy kifizethessék az adót a királynak, a gazdagok adtak nekik kölcsön, de magas kamatot követeltek. A szegények földjének elzálogosításával a szerencsétlen adósokat fokozatosan a legmélyebb szegénységbe taszították. Sokan arra kényszerültek, hogy eladják fiaikat és leányaikat rabszolgákként. Semmi kilátás nem volt helyzetük javulására, semmi mód földjeik és gyermekeik visszaváltására. A jövő csak egyre növekvő gyötrelmet, életfogytiglani ínséget és szolgaságot kínált. Pedig szerencsésebb testvéreikkel egy néphez tartoztak, és ugyanannak a szövetségnek fiai voltak.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 400–401. o.)

A szegények megsegítésére, és a testvérnek adott kölcsön kamatmentességére vonatkozó isteni alapelvek ma is érvényesek. Hűségesen követjük-e ezeket?

2 Mit cselekedett Nehémiás, amikor ezt meghallotta?

- „Igen nagy haragra gerjedtem, amikor kiáltásukat és e dolgokat hallottam. Magamba szállva gondolkodtam erről...” (Neh 5–7)

.....

.....

.....

Nehémiás haragja nem indulatoskodás volt, hanem mélységes és jogos erkölcsi felháborodás. Ennek ellenére tudta, hogy **hig-gadt, megfontolt, Isten tanácsát követő cselekvéssel lehet csak**

orvosolni a bajt. Példamutató, hogy nem azonnal, heveskedve szólt vagy cselekedett valamit, hanem magában gondolkodott a dologról, „meghánytá-vetette, hogy mit tegyen” – olvasható más fordításban. Ha arra gondolunk, hogy mennyire az Úr tanácsát követte és segítségét kereste korábban is, nem lehet kétségünk afelől, hogy ez a „magában való elgondolkodás” komoly könyörgést, mennyei tanácsért és erőért való folyamodást is magában foglalt. Akinek egyszer szent alapelvévé és életszokásává lesz, hogy minden válságban, de ezentúl minden dolgában is mennyei támogatást kér, az mindig így fog cselekedni.

3 Hogyan fedtte meg ezután Nehémiás a kizsákmányoló gazdagokat egy ebből a célból összehívott nagygyűlésen?

- „Megfeddtem az elöljárókat és a főembereket. Ezt mondtam nekik: Atyátokfiaival szemben uzsoráskodtok! És szereztem ellenük nagygyűlést. Ezt mondtam nekik: Mi megváltottuk atyánkfiait, a zsidókat, akik a pogányoknak eladtak, tehetségünk szerint, ti pedig meg akarjátok venni a ti atyátokfiait, és ők nekünk adják el magukat?! Hallgattak, és nem tudtak felelni semmit. Ekkor mondtam: Nem jó dolog, amit tesztek! Hát nem fogtok a mi Istenünk félelmében járni, hogy valahára ne gyalázzanak már minket a pogányok, a mi ellenségeink? Hiszen én, atyámfiai és legényeim is pénzt és gabonát kölcsönöztünk nekik, engedjük el, kérlek, e tartozást! Adjátok vissza, kérlek, nekik még ma mezőiket, szőlőiket, olajkertjeiket és házaikat, ezenfelül a kölcsönadott pénz, gabona, bor és olaj százelékát is engedjétek el.” (Neh 5,7/b–11)

(Hogyan mutatott rá Nehémiás a főemberek bűnére? Hogyan állította szembe önmaga és a hozzá hasonlóan gondolkodók példáját az uzsorások rút cselekedetével? Miként hatott ez? Hogyan mutatott rá arra, hogy vakmerőség, amit tesznek: a törvényszegéseik miatti fogóság nagy leckéje és Isten kegyelmének megtapasztalása ellenére még mindig ugyanarra az útra mernek lépni! Milyen javaslatot tett ezután, amire megint csak a saját példájával adott bátorítást?)

„Nehémiás tudta, hogy az uzsoráskodás nyomasztó szokásának szétzúzására határozottan állást kell foglalnia az igazság mellett. Egy pillanatig sem befolyásolta az, hogy az elnyomók jómódú emberek, akiknek a segítségére nagy szükség van a város helyreállításánál. Keményen megdorgálta az előkelőket és a vezetőket. Amikor a nagygyűlésre összehívta a népet, eléjük tárta, hogy mit kíván Isten ebben a dologban.

Felhívta figyelmüket az Akház király uralkodása alatt történetekre. Elismételte Isten üzenetét, amellyel annak idején megfeddte Izráel kegyetlenségét és zsarnokságát. Júda fiai – bálványimádásuk miatt – Izráel népe kezébe kerültek, akik még náluk is mélyebben voltak a bálványimádás bűnében. Ekkor Júda férfiai közül sok ezret megöltek, a nőket és gyermekeket pedig rabul ejtették, hogy vagy az ő rabszolgaik legyenek, vagy áruba bocsátva őket, a pogányokat szolgálják. Júda bűnei miatt az Úr nem lépett közbe az összecsapás elhárítására, de Obéd próféta által megróttá a győztes hadsereg kegyetlen tervét: »Arra gondoltok, hogy Júdának és Jeruzsálemnek fiait megalázzátok, hogy néktek szolgálaitok és szolgálóleányaitok legyenek, avagy ezáltal nem teszitek-é magatokat bűnösökké az Úrnál, a ti Isteneteknél?« (2Kron 28,10) Obéd figyelmeztette Izráel népét, hogy az Úr haragja felgerjed ellenük, és méltánytalan, zsarnoki eljárásukkal kihívják az Úr büntető ítéletét. E szavak hallatára a fegyveresek ott hagyták a foglyokat és a zsákmányt a fejedelmek és az egész gyülekezet előtt. Majd egyes vezetők Efraim törzséből »felvevék

a foglyokat, és akik mezítelenek voltak közülük, felöltöztették a zsákmányból, sarukat is adtak lábaikra; ételt és italt adtak nekik; sőt meg is kenték őket, a gyengélkedőket szamarakra helyezték, és vitték őket a pálmafák városába, Jerikóba, az ő atyjokfiához.« (2Krón 28,15)” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 401–402. o.)

Nehémiás az általa adott kölcsönök teljes elengedését ajánlotta fel, tekintettel a szegények kiszolgáltatott helyzetére. Hasonló cselekedetre bátorította és kérlelte a többi kölcsönadót is. Azt pedig feltétlenül megkövetelte tőlük, hogy a kamatokat engedjék el, valamint a tulajdonokat, a családi, törzsi örökségeket, a szegények számára létfontosságú alapot jelentő mezőket, szőlőket és olajkerteket azonnal adják vissza.

Megindító Nehémiás magatartása, hogy ő – aki egészen másképp járt el, hiszen személyes vagyonából váltott ki embereket, és kamatmentesen kölcsönzött – szinte azonosította magát a vétkesekkel, és mintha ő is közülük való volna, úgy ajánlotta fel, hogy együtt engedjék el a tartozásokat. Csakis az elnyomottak, valamint a bűnösök és tévelygők iránt egyaránt megnyilatkozó „atyai szeretet”-ből fakadhat ez. (Pál Filemonhoz írt levelét, az abban foglalt kérést és ajánlatot juttatja eszünkbe ez a részlet. Lásd különösen: 8–18.)

4 Milyen választ adtak az érintettek? Hogyan szilárdította meg Nehémiás a felbuzdulásukat? Milyen érzéseket fakasztott a népben a gyors, határozott igazságszolgáltatás, illetve az, hogy elkötelezték magukat a helyes cselekvésre?

- „Ők feleltek: Visszaadjuk, és nem veszünk el tőlük semmit, úgy cselekszünk, amint mondod. Ekkor egybehívtam a papokat és megeskettettem őket, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni. Ruhámat is megráztam, és mondtam: Éppen így ráz-

zon ki Isten minden embert házából és vagyonából, éppen így legyen kirázott és üres, ha valaki nem teljesíti e beszédet. És mondta az egész gyülekezet: **Ámen. Dicsérték az Urat, és e beszéd szerint cselekedett a nép.**” (Neh 5,12–13)

.....

.....

.....

(Hogyan hangzott a megfeddett gazdagok egységes válasza? Mit kívánt tőlük ezután Nehémiás? Milyen jelképes cselekedettel és szavakkal hirdetett ítéletet azok ellen, akik esküvéssel megerősített fogadalmukat megszegnék?)

„Ezek a szavak az egész gyülekezet előtt hangzottak el. Ha a vezetők igazolni akarták volna magukat, lett volna erre alkalmuk. Azonban nem hoztak fel semmit a mentségükre. »Visszaadjuk – mondták –, és tőlük nem veszünk el semmit, úgy cselekszünk, amint te mondod.«” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 402. o.)

Hallatlan, csodálatos eredmény volt ez! Csakis az Úr bölcsesége, szeretete és Lelkének ereje által ihletett szavak idézhettek elő ilyen azonnali, pozitív fordulatot. Csakis Isten Lelke munkálhatott ilyen készséget és egységet a korábban oly helytelenül cselekvő gazdag vezető réteg körében!

Milyen emelkedett, csodálatos pillanatok voltak ezek! Az egész nép elégedett és boldog volt az igazság győzelmé és a helyes állásfoglalás tudatában. Példabeszédek könyve alábbi kijelentései igazolódtak: Péld 28,12; 29,2; 24,24–25.

Elgondolkozhatunk azon is – amit Ezsdrás és Nehémiás vezetői és reformátori munkásságánál egyaránt megfigyelhetünk –, hogy mindig fontosnak tartották megszilárdítani, **konkrét**

cselekvéssé érlelni a nép szívében támadt felbuzdulást, az engedelmesség iránti készséget.

Az a jelképes cselekedet, hogy Nehémiás megrázta ruháit, és prófétikus ítéletet mondott azokra, akik megszegnék esküjüket, emlékeztet Jézus utasítására: Mt 10,14 vö. Ap csel 13,50–51. Isten szolgáinak nemcsak Isten kegyelmes ígéreteit kell megerősíteniük a nép lelkében, hanem Isten haragja és büntető igazságszolgáltatása valóságát is hirdetniük kell azoknak, akik tudatosan a bűnhöz pártolnak, vagy abban kitartanak (vö. Jn 20,22–23).

5 Hogyan tesz vallomást e történet elbeszélése után Nehémiás az elveiről és gyakorlatáról az anyagi javakhoz való viszonylását illetően?

- „Attól a naptól fogva, melyen Júda földjére helytartójukul rendeltettem, Artaxerxes királynak huszadik esztendejétől fogva harminckettedik esztendejéig, azaz tizenkét esztendeig, sem én, sem az én atyámfiak a helytartónak járó kenyeret nem ettük. Holott az előbbi helytartók, akik előttem voltak, terhelték a népet, vettek tőlük kenyérért és borért negyven ezüst sikluson felül, sőt még legényeik is zsarnokoskodtak a népen. De én nem cselekedtem így Isten félelme miatt. Sőt még e kőfalon is dolgoztam, mezőt sem szereztünk, és legényeim minden egybegyűltek ott a munkára. Ezenfelül a zsidók, továbbá a másfél száz főember, és akik jöttek hozzánk a körülöttünk lakó pogányok közül, az én asztalomnál ettek. Amit minden napra készítettek: egy ökröt, hat kövér juhot és madarakat is készítettek nekem, minden tíz napra volt mindenféle bor bőségesen, és mindemellett sem kívántam be a helytartó kenyerét, mert nehéz volt a szolgálat ezen a népen. Emlékezzél meg rólam, én Istenem, javamra, mindarról, amit e néppel cselekedtem!” (Neh 5,14–19)

(Miért nem igényelte Nehémiás törvényes járandóságát, a „helytartó kenyerét” tizenkét éven át? Felhasználta-e a pozícióját személyes gazdagodására? Mit tett ezenfelül, hogyan vett részt a munkában, és milyen vendéglátást biztosított a helytartó udvarában? Mi volt az az indíték, amiért így cselekedett? Várt-e hálát az emberektől, kire bízta önzetlen szolgálatának igazságos megítélését?)

„Nehémiás mindenkor Isten dicsőségét tartotta szem előtt a munkájában. Az előző kormányzók igazságtalanul bántak a néppel. »De én nem cselekedtem így – jelentette ki Nehémiás –, Isten félelme miatt.«” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1899. május 2.)

„Nehémiás (...) egyetlen gondolata az volt, hogy Istenért megy Júdába, és azért, hogy segítsen a bajbajutottakon. Így érzett irántuk, mint egy jó szülő a gyermekei iránt. Ez vezette arra, hogy szembeszálljon az előkelőkkel. Ellenségei ezért nem tudták letéríteni arról az útról, amelyen elindult, s a gazdagság vagy méltóság sem kísértette meg. (...) Nemcsak Isten szolgálja volt, hanem a szó legigazibb értelmében a közösség szolgálja is. Olyan közhivatalnok, akinek »pásztorszíve« van, s ez nagyon ritkán fordul elő.” (John White: *Vezesd népemet*, Budapest, Harmat Kiadó, 1991, 67–68. o.)

6 Milyen sátáni csapdát igyekezzünk kikerülni mindenkor, ha a fentiek tanulságát megszívleljük?

- „Valóban nagy nyereség az istenfélelem megalégedéssel, mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit. Ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele! Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg törbe és sok esztelen, káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba döntik. Mert minden rossz gyökere a pénz szerelme, mely után sóvárogva némelyek eltévelyedtek a

hittől, és magukat átszegezték sok fájdalommal. De te, Isten embere, ezeket kerüld. Kövesd az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, a szelídséget. (...)

Azoknak, akik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent a tápláltatásunkra. Jót tegyenek, legyenek gazdagok jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők, kincset gyűjtve maguknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet.” (1Tim 6,6–19)

„A nyereségvágy szenvedélye teljesen hatalmába kerít embereket. Sokan csalással jutnak vagyonhoz, míg tömegek küszködnek a szegénységgel. Kénytelenek kis bérért nehéz munkát végezni, és még a legszűkösebb életszükségletüket sem képesek megszerezni. A reménytelen robotmunka és a nélkülözés súlyosbítja terhüket. Gondterheltek, nyomorultak, és nem tudják hova forduljanak segítségért. Mindez azért van, mert a gazdagok tékozolni akarnak és vagyont gyűjteni.

A pénz és a hivalkodás szeretete tolvajok és rablók barlangjává teszi a világot. A Szentírás bemutatja a közvetlenül Krisztus második eljövetele előtt uralkodó kapzsiságot és zsarnokságot. »Ti gazdagok, kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban! Ímé a ti mezőiteket learató munkások bére, amit ti elfogtatok, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleihez. Dözsöltetek e földön és tobzódtatok, szíveteket legeltettétek, mint áldozás napján. Elkárhoztattátok, megöltétek az igazat, nem áll ellent néktek.« (Jak 5,1.3–6)

Még olyanok is végigjárják a zsidó előkelők útját, akik vallják, hogy félik az Urat. Többet követelnek, mint amennyi jogos, mert megtehetik. Így lesznek elnyomókká. Krisztus val-

lása megvetés tárgya, mert a nevét viselők életében kapzsiság és álnokság látható, és mert az egyház nem törli nyilvántartásából azok nevét, akik jogtalanul jutottak javaikhoz. Sok ember hitét megrontja a tékozlás, csalás, zsarolás, és tönkreteszi lelkiségét. **Az egyház nagymértékben felelős tagjai gonoszságáért. Bűnre bátorít, ha nem emeli fel szavát a bűn ellen.**

A világ szokásai nem jellemezhetik a hívőt. Nem követheti durvaságát, csalásait, zsarolását. A felebarát ellen elkövetett minden igazságtalan tett az arany szabály megsértése. Minden igazságtalanságot, amit Isten gyermekei ellen elkövetünk, Krisztus ellen követjük el. **Ha bármilyen vonatkozásban ki akarjuk használni mások tudatlanságát, gyengeségét vagy szerencsétlenségét, ezt csalásként jegyzik fel a mennyei könyvekben.** Aki igazán féli Istent, az inkább éjjel-nappal keményen dolgozik és a nyomorúság kenyerét eszi, mintsem hódoljon a nyereszkesedés szenvedélyének, amely nyomorgatja az özvegyet és árvát, és megfosztja az idegent jogaitól.

Az egyenességtől való legkisebb elhajlás ledönti a korlátokat, és felkészíti az ember szívét még nagyobb jogtalanságok elkövetésére. Amilyen mértékben jut az ember előnyhöz másnak a rovására, ugyanolyan mértékben csökken lelki érzékenysége Isten Lelke befolyása iránt. Az ilyen áron szerzett nyereség félelmes veszteséget jelent.

Mindnyájan adósok voltuk a mennyei igazságszolgáltatás előtt, és nem volt semmink, amiből kifizethettük volna adósságunkat. Akkor Isten Fia, aki megszánt minket, lefizette megváltásunk árát. Szegénnyé lett, hogy szegénysége által mi meggazdagodjunk. A szegények iránti nagylelkűségünkkel mutassuk meg, hogy őszintén hálásak vagyunk irgalmáért.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 403–404. o.)

Az e heti adomány a a szociális osztály munkáját támogatja.

Újabb támadás – Nehémiás magatartása

(Nehémiás 6–7. fejezet)

1 Milyen újabb támadást intézett az ellenség Nehémiás ellen, amikor az építkezés már a befejezés felé közeledett? Hogyan válaszolt Nehémiás?

- „Amikor meghallotta Szanballat, Tóbiás, az arábiabeli Gesem és a mi többi ellenségünk, hogy megépítettem a kőfalat, s hogy nem maradt azon semmi romlás, jóllehet ez idáig ajtókat még nem állítottam a kapukra, küldött Szanballat és Gesem hozzám ilyen üzenettel: Jöjj, találkozzunk a faluk egyikében, az Onó völgyében, holott ők gonoszt gondoltak ellenem. Küldtem azért követeket hozzájuk ilyen üzenettel: Nagy dolgot cselekszem, azért nem mehetek alá, megszűnne e munka, ha attól eltávozva, hozzátok mennék. Küldtek hozzám ilyen módon négy ízben, és én így feleltem nekik.” (Neh 6,1–4)
-
-
-

„Nem sok hiányzott már a Jeruzsálem körüli falakból. S ha a kapui is elkészülnek, Izráel ellenségei nem remélhetik többé, hogy erőszakkal behatolhatnak a városba. Ezért még

jobban buzgólkodtak a munka azonnali megakadályozásán. (...) Így tettek, mintha szeretnének megegyezésre jutni az építőkkal. Tanácskozást próbáltak szervezni Nehémiással, és ezért találkozóra hívták. (...) Mivel azonban a Szentlélek rávilágított valódi céljukra, Nehémiás nem fogadta el meghívásukat. (...) A kísértők azonban szívósak voltak. Négyszer küldtek hasonló tartalmú üzenetet, de minden egyes alkalommal ugyanazt a választ kapták. (...)

A vég idején is a sötétség fejedelmének minden cselfogásával megkísérlik majd rábírní Isten szolgálait, hogy szövetségre lépjenek Sátán szolgálival. Mindegyre el akarják vonni őket feladatuktól. Nehémiási következetességgel válaszoljanak: »Nagy dolgot cselekszem én, azért nem mehetek alá.« Isten munkásai nyugodtan dolgozzanak tovább, buzgólkodásukkal cáfolva meg a hazugságokat, amiket a rosszindulat talál ki bántásukra. Jeruzsálem falainak építőihez hasonlóan ők se engedjék magukat fenyegetésekkel, gúnyolódással és hazugsággal eltéríteni munkájuktól. Egyetlen pillanatra se csökkenjen éberségük és óvatosságuk, mert állandóan ellenség jár a nyomukban. Szüntelen imádkozzanak Istenhez, az ellenség ellen pedig állítsanak »őrséget nappal és éjjel« (Neh 4,9).

A vég közeledtével Sátán kísértései nagy erővel támadják Isten munkásait. Emberi eszközök útján gúnyolja és szidalmazza azokat, akik »a falat építik«. Késleltetné a munkát, ha az építők lejönnének, hogy kivédjék ellenségeik támadásait. Igyekezzenek megghiúsítani ellenségeik szándékait, de ne hagyják, hogy bármi is eltérítse őket munkájuktól. Az igazság diadalmaskodni fog a tévedésen. Ne fogadják barátságukba ellenségeiket, és ne tápláljanak rokonszenvet irántuk, nehogy kimozdítsák őket a kötelesség helyéről! Aki bármilyen meg gondolatlan tettevel gyalázatnak teszi ki Isten ügyét, és csökkeneti munkatársai munkakészségét, az nehezen eltávolítható foltot ejt saját jellemén, és nagyon veszélyezteti későbbi hasznosságát.» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 405., 408. o.)

2 Mi volt az ellenség újabb próbálkozása, és milyen választ adott rá Nehémiás?

- „Küldte továbbá hozzám Szanballat ilyen módon ötödször a legényét, akinek kezében egy felnyitott levél volt, melyben ez volt írva: A szomszéd népek között ez a hír, és Gasmu is mondja, hogy te és a zsidók pártot akartok ütni, azért építed te a kőfalat, és hogy te leszel az ő királyuk, e beszédek szerint. Sőt még prófétákat is rendeltél, akik hirdetni fogják felőled Jeruzsálemben: Király van Júdában! És most e dolgok híre a királyhoz is elérkezik. Azért jöjj és tanácskozzunk együtt! Én pedig küldtem hozzá ilyen üzenettel: Nem történt semmi olyan, amit mondasz, magadtól gondoltad csak mindezt szívedben.” (Neh 6,5–8)

„Az említett hír elterjedése esetén lett volna ok nyugtalanságra, mert az rövidesen eljut a királyhoz, akit a legkisebb gyanú is szigorú intézkedésekre sarkall. Nehémiás azonban meg volt győződve arról, hogy egy szó sem igaz abból, ami a levélben áll. Csak azért írták, hogy megfélemlítsék és törbe csalják. Következtetését alátámasztotta, hogy a levelet nyitva küldték, kétségtelenül azért, hogy tartalmát olvasva az emberek megrémüljenek és nyugtalanodjanak. (...)

Nehémiás előtt nem voltak ismeretlenek Sátán csellogásai. Tudta, hogy azért történnek ezek a próbálkozások, mert le akarják törni az építők munkakedvét, meg akarják hiúsítani a törekvésüket.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 405–406. o.)

3 Tisztán látta-e Nehémiás, mit akar elérni az ellenség ki-tartó támadásaival? Kihez folyamodott mindezekkel szemben most is, mint élete korábbi nehéz helyzeteiben tette?

- „Mindezek el akartak rettenteni minket, mondván: Leveszik kezüket a munkáról, és az félben marad! Azért hát, ó, Uram, erősítsd meg kezemet!” (Neh 6,9)

.....

.....

.....

Isten hívó szolgálainak imádsága legyen mindenkor ugyanaz, mint Nehémiásé az ellenség ismételt és heves támadásaival szemben: „Ó, Uram, erősítsd meg kezemet!”

Ellen White írja személyes tapasztalataival kapcsolatban:

„Sátán elmegy hatalma végső határáig, hogy nyugtalanítsa, kísértse és félrevezesse Isten népét. Aki Urunk elé mert állni, meg merete kísérteni és kötekedni merészelt vele, akinek hatalmában állt karjára venni, felvinni Őt a templom tetejére és a magas hegyre, az gyakorolni fogja hatalmát ebben a nemzedékben is. (...)

Isten népének állapota és kapcsolatom az Isten művéért végzett munkával gyakran kimondhatatlan szomorúság és csüggedés terhét vetette rám. Évekig úgy tekintettem a sírra, mint édes nyugvóhelyre. (...) Könyörögtem, hogy ha ily közeli kapcsolatban kell állnom az igazság ügyével, mentsen ki Isten ezekből a könyörtelen próbákból. Isten angyalai hatalmasak és erősek, és kértem, hogy védjenek meg.

Ekkor megmutatták nekem életünk korábbi szakaszait, és láttam, hogy Sátán sokféleképpen igyekezett elpusztítani hasznavehetőségünket. Gyakran tervezte, hogy eltá-

volít minket Isten munkájából. Más-más utakon tört be, más-más eszközöket használt céljai elérésére, de a szent angyalok szolgálata miatt vereséget szenvedett. Láttam, hogy amikor helységről helysére utaztunk, gyakran utunkba küldte gonosz angyalait, hogy baleseteket okozzanak és elpusztítsák életünket, de Isten szent angyalokat küldtek a földre megmentésünkre. Láttam, hogy Sátán támadásainak különleges célpontjai voltunk, mivel mélyen szívünkön viseltük és mert Isten munkáját végeztük. Mikor láttam a nagy gondoskodást, mellyel Isten minden pillanatban körülveszi azokat, akik szeretik és félik, bizalom és odaadás ébredt szívemben Isten iránt, és megróva éreztem magam hitetlenségem miatt.” (*Bizonyágtételek*, 1. köt., 322., 326–327. o.)

„Azért nem sikerült Nehémiást ellenségeinek a hatalmukba keríteniük, mert egészen Isten munkájára szentelődött és teljesen Őreá támaszkodott. A tétlen, tunya ember könnyen enged a kísértésnek. A gonosz kevésbé tudja megvetni lábát annak életében, akinek nemes céljai, teljes elmélyülést igénylő szándékai vannak. Aki állandóan előremegy, annak hite nem csökken, mert tudja, hogy oda-fent, idelent és mindenütt a végtelen Szeretet véghezviszi minden áldott szándékát, Isten hűséges szolgálói olyan eltökéltséggel munkálkodnak, ami nem vallhat kudarcot, mert töretlenül kapaszkodnak a kegyelem trónjába. Isten mennyei segítséget nyújt minden olyan válságban, amellyel emberi erővel nem lehet megbirkózni. Szentlelke által segít minden szorultságunkban, fokozza reménységünket és bizalmunkat, megvilágosítja értelmünket és megtisztítja szívünket. Alkalmat és utat kínál a szolgálatra. Népe nagyszerű dolgokat fog látni, ha figyel gondviselése jeleire, és kész együttműködni vele.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 409. o.)

4 Mi volt az újabb ravasz törvetés, és hogyan válaszolt rá Nehémiás?

- „Elmentem Semájának, a Delája fiának házába (...) és őt bezárkózva találta. Ezt mondta: Menjünk Isten házába, a templom belsejébe, és zárjuk be a templom ajtajait, mert eljönnek, hogy megöljenek téged, és pedig éjjel jönnek el, hogy megöljenek. Én pedig mondtam: Az ilyen férfinek, mint én vagyok, illik-e futni? És ilyen, mint én, beléphet-e a templomba, élvén? Nem megyek!

Megismertem, hogy nem Isten küldte őt, hanem a próféciát azért mondta nekem, mert Tóbiás és Szanballat felbérelték őt. Azért volt felbérelve, hogy én megrettenjek, és akképpen cselekedve vétkezzem, hogy így rossz híremet költthessék és rágalmazhassanak. Emlékezzél meg, Istenem, Tóbiásról és Szanballatról, e cselekedeteik szerint, és a jövőmondó Noádja asszonyról, meg a többi jövőmondóról is, akik rémítgettek engem.” (Neh 6,10–14; vö. Péld 28,1; Ésa 8,12–13; 4Móz 18,7)

.....

.....

.....

(Milyen két okból költthették volna rossz hírét Nehémiásnak, ha enged az álnok tanácsnak?)

Nehémiás nem volt pap, nem volt joga belépni a templom szentélyébe. Semája javaslatának a hamis voltáról tanúskodott, hogy Isten rendelkezésével ellentétes dologra akarta rávenni Nehémiást. Ő viszont tudta, hogy az olyan tanács, amely akár csak egyetlen ponton is ellentétes az Úr szavával, nem származhat Őtőle. A 14. versből kitűnik, hogy a hamis próféták egész se-

rege rajzott Nehémiás körül, de ő valamennyiük esetében „felismerte, hogy nem az Úr küldte őket”, mert szíve egyenességében és eltökélt engedelmességgel követte az Úr beszédét és vezetését mindenkor.

„Sátán újra meg újra vereséget szenvedett. Most pedig mélységes gyűlölettel és alattomosággal még ravaszabb és veszedelmesebb csapdát állított Isten szolgájának. Szanballat és társai felfogadtak embereket, hogy Nehémiás barátainak mondvá magukat, gonosz tanácsot adjanak neki, mintha tanácsuk az Úrtól származna. E gonoszságban Semája járt elől. (...) Nehémiás – ha követi ezt az álnok tanácsot – feláldozza Istenbe vetett hitét, a nép pedig gyáva és alávaló embert lát benne. A fontos munkához képest, amelyre vállalkozott, és bizalmához, amit Isten hatalma iránt tanúsított, a legnagyobb következetlenség lenne részéről, ha elrejtőznék, mintha félne. A vész hír elterjedne a nép között, és mindenki igyekezne biztonságba jutni. A város pedig védtelenül maradna, az ellenség szabad prédájául. Ezzel az okatlan lépéssel Nehémiás feláldozná mindazt, amit addig elért.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 406. o.)

„A magamfajta embernek illik-e menekülni? – e szavak visszhangja a századok távolából kiált felénk. Nehémiáshoz hasonlóan mi is olyan napokat élünk, amikor bátorságunkat tetteinkben és szavainkban egyaránt meg kell mutatnunk. Talán segítségünkre lesz az a felismerés, hogy az igazi bátorság nem a félelem hiányát jelenti, hanem azt, hogy Isten akaratát akkor is véghezvisszük, ha félünk, aggódunk vagy szenvedünk. (...) Ahol Isten munkát bízott ránk, sohase hagyjuk, hogy a félelem megbénítson minket. (...) Nehémiásról elmondhatjuk, hogy ez megvalósult az életében. Jóval jeruzsálemi küldetése előtt, még amikor arra készült, hogy Artaxerxes elé terjessze kérését, megvallotta ezt: »Ekkor én nagyon megijedtem.« Élete folyamán biztos,

hogy sokszor átélte a félelmet, de már a történet legelején megalapozta azt a magatartását, amely igen nagy szolgálatot tett neki a későbbiekben is: a félelem ellenére való előrehaladást.” (John White: *Vezesd népemet*, Budapest, Harmat Kiadó, 1991, 80., 82. o.)

5 Milyen örömteljes jelentéssel folytatódik ezután Nehémiás könyvének elbeszélése?

- „Elvégeztetett pedig a kőfal Elul hónap huszonötödik napján, ötvenkét nap alatt. Mikor meghallották ellenségeink mind, félelem szállt az összes pogányra, akik körülünk voltak, igen összeestek a saját szemükben, mert megismerték, hogy a mi Istenünktől vitett végbe e munka.” (Neh 6,15–16)

.....

.....

.....

„Az ötvenkét napig tartó óriási erőfeszítés eredményeképpen Jeruzsálem az elnyomott zsidók leromlott, erőtlen településéből körülzárt erősséggé vált (6,15). Az ellenszegülők kénytelenek voltak belátni, hogy Izráel Istene mindvégig támogatta a tervet. Nem Nehémiás ellen, hanem Nehémiás Istene ellen küzdöttek.” (John White, i. m., 81. o.)

Felmerülhet a gondolat, hogy Dn 9,25 jövendölése szerint „7 évhét”, azaz 49 esztendő alatt kellett végbemennie Jeruzsálem „utcai és kerítései”, azaz városfalai újjáépítésének. Itt viszont 52 napról van szó. Ez azonban csak a városfalakra vonatkozik, a házak és utcák megépítése ekkor még hátra volt (lásd Neh 7,4). A városfalak megépítése bámulatos gyorsasággal történt, ezért is döbbsentette meg az ellenséget. Az építők – elsősorban

Nehémiás – lankadatlan hitének, odaadó buzgalmának és Isten áldásának az eredménye volt ez. A városfalak megépülése volt az előfeltétele annak, hogy a város belsejében is meginduljon a helyreállítás műve.

6 Véget ért-e azonban az ellenségek és a hozzájuk húzó júdabeliek szüntelen aknamunkája? Milyen intézkedéseket tett Nehémiás a falak megépülése után a város biztonsága és további épülése érdekében?

- „E napokban is sok levelet küldtek némely zsidó elöljárók Tóbiásnak, és viszont Tóbiástól is sok jött hozzájuk. Mert sokan Júdában őhöz esküdtek, mivelhogy ő veje Sekániának, az Arah fiának, és Jóhanán, az ő fia, Mesullámnak, a Berékia fiának leányát vette el. Sőt még jó szándékait is emlegették előttem, az én beszédeimet pedig megvitték neki. Leveleket pedig Tóbiás folyton küldött, hogy engem elrettentene.” (Neh 6,17–19)

Nehémiás 7. fejezetéből lásd különösen az 1–5. verset:

- „És történt, hogy amikor megépítették a kőfal, felállítottam az ajtókat, kirendeltem a kapunállók, az énekesek és a lévíták őrizetre. Hadnagyokká tettem Jeruzsálem fölött Hanánit, testvéremet és Hanániást, a vár fejedelmét, mivelhogy ő hűségesebb és istenfélőbb volt sokaknál. Ezt mondtam nekik: Meg ne nyitassanak Jeruzsálem kapui mindaddig, míg a nap melegen nem süt, továbbá míg az őrök ott állnak, akkor tegyék be az ajtókat, és zárjátok be azokat! Azután állítsatok őrizőket Jeruzsálem lakosai közül, némelyeket a vigyázó helyükre, másokat a házuk ellenében. A város pedig igen széles volt és nagy, a nép pedig kevés lévén, házak még nem épültek. Felindította azért az én Istenem szívemet, hogy egybegyűjtsem az elöljárókat, a főembereket és a népet, hogy felíratassanak...”

(Hogyan gondoskodott Nehémiás a kapuk őrizetéről? Kiket nevezett ki a város parancsnokává? Mi a jelentősége annak a megjegyzésnek, amit Hanániás nevéhez kapcsol Nehémiás? Miért voltak szükségesek a 3. versben foglalt óvintézkedések, tekintetbe véve azt, hogy a városkapukat napkeltekor volt szokásos kinyitni? Milyen célból íratta össze a népet Nehémiás? Vö. 11,1–2.)

„Az Úr vezetésének e bizonyítéka sem volt elég a zsidók közötti elégedetlenség, lázadás és árulás megfékezésére. (...) Itt láthatók a pogányokkal kötött házasságok végzetes következményei. Júdából egy család kapcsolatba került Isten ellenségeivel, és ez a viszony törnek bizonyult. Rajtuk kívül még sokan cselekedtek ugyanezt. Ők is folytonos bajforrást jelentettek, akárcsak az a vegyes tömeg, amely a zsidókkal együtt vonult ki Egyiptomból. Nem vitték egész szívüket a szolgálatba, és amikor Isten munkája áldozatot követelt, hamar megszegették az együttműködést és támogatást ígérő ünnepélyes fogadalmukat.

Akik elsőként forraltak rosszat a zsidók ellen, most azt színlelték, hogy barátságot szeretnének velük kötni. A bálványimádókkal családi kapcsolatba bonyolódó Tóbiással áruló levelezést folytató és neki szolgálatot fogadó júdabeli előkelők tehetséges és körültekintő embernek tüntették fel Tóbiást, akivel nagyon előnyös volna a zsidóknak szövetségre lépni. Közben pedig elárulták neki Nehémiás terveit és intézkedéseit. Így Isten népe munkáját az ellenség támadásainak tették ki, alkalmat adtak Nehémiás szavai félremagyarázására és munkája hátráltatására.

Amikor a szegények és elnyomottak Nehémiáshoz fordultak sérelmeik orvoslásáért, Nehémiás bátran a pártjukra kelt, és rábírta a jogsértőket, hogy szabadítsák meg őket a szegénytől. Elnyomott honfitársaiért gyakorolt hatalmát azonban nem vette igénybe a maga érdekében. Egyesek hátlátlansággal és árulással fogadták fáradozásait, de ő nem használta fel a hatalmát megbüntetésükre. Higgadtan és önzetlenül szolgált tovább a népnek. Soha nem hagyott alább erőfeszítése, és nem csökkent érdeklődése.

Sátán mindig támadja azokat, akik Isten művét és ügyét igyekeznek előrevinni. Jóllehet sokszor kudarcot vall, de ugyanannyiszor új erővel támad újra, még ki nem próbált eszközöket használva. Leginkább azonban lopva végzett munkájától kell félni, amelyet a magukat Isten művei barátainak állítókkal hajtat végre. A nyílt támadás – ha heves és kegyetlen is – sokkal kevésbé veszélyes Isten ügye számára, mint azok titkos ellenségeskedése, akik csak szavakban szolgálnak Istennek, de szívük mélyén Sátán szolgálói. Minden előnyt azok kezére tudnak játszani, akik tudásukat Isten műve hátráltatására használják.

»Akkik elhagyják a törvényt, dicsérik a latrokat.« (Péld 28,4) Féljünk a világgal egyezkedőktől, akik – miközben nagy tisztaságot színlelnek – szorgalmazzák az igazság örök ellenségeivel való szövetséget. Őrizkedjünk tőlük. Tanácsuk mögött az ellenség áll. Ez a megalkuvók hangja, amelyet ma is olyan határozottan el kell utasítanunk, mint ahogy annak idején tették. Isten népének szilárdan ellen kell állnia minden olyan hatásnak, amely megingathatja hitét Isten vezetésében.» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 407–409. o.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

A nép lelki megindulása, különleges sátoros ünnep

(Nehémiás 8. fejezet)

1 Mit igényelt a nép, amikor a kürtzengés ünnepére összegyülekeztek Jeruzsálemben?

- „Amikor eljött a hetedik hónap, és Izráel fiai városaikban laktak, felgyűlt az egész nép egyenlőképpen a piacra, mely a vizek kapuja előtt van, és mondták az írástudó Ezsdrásnak, hogy hozza elő a Mózes törvényének könyvét, melyet parancsolt az Úr Izráelnek. Előhozta azért Ezsdrás pap a törvényt a gyülekezet elé, melyben együtt voltak férfiak, asszonyok és mindazok, akik azt értelemmel hallgathatták, a hetedik hónap első napján.” (Neh 8,1–2)

.....

.....

A népnek ez az igénye kétségtelenül Ezsdrás hosszú évek óta folyó, hűséges tanító munkájának, valamint a Nehémiás által buzdított megéledésnek a következménye volt. Az asszonyok, sőt az értelmes igehallgatásra érett fiatalok és gyermekek jelenléte tanúsítja, hogy a hitbeli tanulást és a vallásos műveltséget Izráelben nem tekintették csupán a férfiak kiváltságának. Ez az Írások nevelő munkájának a következménye volt, a nőket általában elnyomó ókori társadalmak környezetében.

2 Hogyan történt az Ige felolvasása és magyarázása?

- „Olvasott [Ezsdrás] abból a piacon, mely a vizek kapuja előtt volt, kora reggeltől fogva mind délig, a férfiak és asszonyok előtt, és mindazok előtt, akik azt érthették, mivel az egész nép nagy figyelemmel hallgatta a törvényt. Állt pedig az írástudó Ezsdrás egy e célra csinált faemlévényen, és mellette állt jobb keze felől Mattithia, Sema, Anája, Uriás, Hilkiás, Maaszéja, bal keze felől pedig: Pedája, Misáel, Malkija, Hásum, Hasbaddána, Zakariás, Mesullám.” (Neh 8,3–4)

.....

.....

.....

.....

.....

„Sokan gyűltek össze Jeruzsálemben. Szomorú jelenet volt ez. Jeruzsálem falai újjáépültek ugyan és a kapuk álltak, de a város nagy része még romokban hevert. Egy széles utcán felállított emlévényen, amelyet mindenfelől Júda letűnt dicsőségének az emlékei vettek körül, állt az idős Ezsdrás. Jobb és bal oldalán lévita testvérei csoportosultak. Az emlévényről letekintve végignézett az emberfejek tengerén. Az egész környező vidékről összegyűltek a szövetség gyermekei.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 410. o.)

Az a tény, hogy erre az időre már létezett a tanítóknak egy megbízható, hűséges csoportja Ezsdrás mellett, továbbá a nép figyelmes hallgatása szintén az éveken át folyó, türelmes lelki előkészítő munka eredménye volt.

3 Hogyan fejezték ki Isten és az Ő Szava iránti tiszteletüket mindannyian a felolvasás kezdetén?

- „Felnyitotta Ezsdrás a könyvet az egész nép szeme előtt, mert fölötte volt az egész népnek, és mikor fölnyitotta, felállt az egész nép. Áldotta Ezsdrás az Urat, a nagy Istent, és felelt rá az egész nép felemelt kezekkel: Ámen! Ámen! És meghajtva magukat, leborultak az Úr előtt arccal a földre.” (Neh 8,5–6)
- „Én pedig a te kegyelmed sokaságából házadba mehetek, leborulok szent templomodban a te félelmedben.” (Zsolt 5,8)

.....

.....

.....

„Amikor [a nép] látja, hogy Ezsdrás kiteregeri a tekercset, tisztelettel felállnak. (...) Azután »arccal a földre borulnak« (8,5–6). Megérik, hogy Isten jelen van. Várakozásteljesen figyelik, mikor szól hozzájuk. Az Isten iránti tisztelet és hódolat fogékonyvá teszi őket (...) Az Úr mondanivalójának megértésére. A Szentírás tisztelete mit sem ér, ha nem abból a félelemmel vegyes hódolatból fakad, amelyet az Írások Istene iránt érzünk.” (John White: *Vezesd népemet*, Budapest, Harmat Kiadó, 1991, 89. o.)

Megfelelő-e vajon a mi tiszteletünk és hódolatunk, akár nyilvános istentiszteleteinken, akár pedig egyéni áhítataink alkalmával? Vajon nem szívünk kellő felkészítésének és egész lényünk őszinte megalázásának a hiánya okozza-e sokszor azt, hogy nem jutunk igazán Isten jelenlétébe, és nem nyerünk áldást, imádságunk vagy igelvasásunk folyamán sem?

„Alapos változásra van szükség a gyülekezetben. Isten gyakran fordítja el arcát azoktól, akik istentiszteletre gyűlnek

össze, az istentisztelethez való viszonyulásuk miatt (...), és az Isten-imádás tiszteletlensége következtében. Azzal a tudattal menjünk mindig az istentiszteleti összejövetelre, hogy ott Istennel és angyalaival találkozunk majd. (...) Az istentisztelet egész ideje alatt komolyság és szent áhítat uraljon minket, mintha a Mindenható látható jelenlétében volnánk. (...) Ne tűrjük meg a közönséges beszédet Isten házában, sem az istentisztelet előtt, sem utána. (...) Ha egyeseknek várakozniuk kell az istentisztelet megkezdéséig, őrizték meg az áhítatot csendes elmélkedés által, és emeljék fel szívüket Istenhez imában. (...) Elő kell készíteni a lelket Isten igéjének hallására, hogy az Úr szava a szívünkig hatoljon, és hatása maradandó legyen...” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 5. köt., 491. o.)

4 Hogyan fáradoztak Ezsdrás és társai azon, hogy a nép valóban megértse a hallottakat? Eredményes volt-e igyekezetük?

- „A lévíták magyarázták a népnek a törvényt, s a nép a maga helyén állt. Olvastak pedig a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyarázták, és a nép megértette az olvasottakat.” (Neh 8,7–8)
- „Akkor megnyilatkoztatta elméjüket, hogy értsék az Írásokat.” (Lk 24,45)
- „[Lídia bíborárus asszonynak] az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen azokra, amiket Pál mondott.” (Ap csel 16,14)

.....

.....

A *magyarázás* kifejezés magában foglalja itt a fordítás fogalmát is, mert a nép nagy része nem értette már a héber nyelvet,

ezért arám nyelvre kellett lefordítani nekik a felolvasott ígétet, valamint a hozzájuk fűzött tanítást. Az arám volt a nemzetközileg használt köznyelv abban az időben a Közel-Keleten.

„Izráel bűnének még itt is volt tanújele. A más népekkel való összeházasodás következtében a héber nyelv megromlott. A szónoknak a nép nyelvén kellett a törvényt magyaráznia, hogy mindenki megértse. (...) Ezsdrással együtt papok és lévíták is magyarázták a törvény alapelveit.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 410. o.)

Valószínűleg csoportos megbeszéléseken is elmélyítették az elhangzottakat. Az a tény, hogy a nép mintegy a belső megvilágosodás erejével és élményével értette meg az Igét, kétségtelenül a Szentlélek láthatatlan jelenlétének és a hűséges tanítók erőfeszítésének az eredménye volt.

5 Milyen hatást gyakorolt a népre a hallott ígék szívbéli megértése? Miként bátorították őket Ezsdrás és társai?

- „Ekkor Nehémiás, a király helytartója és Ezsdrás, a pap és írástudó, valamint a lévíták, akik magyaráztak a népnek, így szóltak az egész néphez: E nap szent az Úrnak, a ti Isteneteknek, ne keseregjete és ne sírjatok! Mert sírt az egész nép, amikor a törvény beszédeit hallották. És mondták nekik: Menjete, egyete gazdag eledelt,* igyatek édest és küldjete belőle részt annak, akinek semmi nem készítettett, mert szent e nap a mi Urunknak, és ne bánkódjatek, mert az Úr öröme a ti erősségetek. A lévíták is csendesítették az egész népet: Hallgassatek, mert e nap szent, és ne bánkódjatek! Elment azért

* A kövér héber kifejezés *bőségeset*, *gazdagot* is jelent. Tehát amit itt olvashatunk, nem áll ellentétben 3Móz 3,17-tel.

mind az egész nép enni és inni és részt küldeni, szerezni nagy vigasságot, mert megértették a beszédeket, melyekre őket tanították.” (Neh 8,9–12)

- „Így szólsz ama napon: Hálát adok néked, ó, Uram, mert jól lehet haragudtál rám, de elfordult haragod, és megvigasztaltál engem! Ímé, Isten az én szabadítóm! Bízom és nem félek, mert erősségem és énekem az Úr, és lett nékem szabadítóm!” (Ésa 12,1–3)
- „Örvendezve örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben, mert az üdv ruhájába öltöztetett engem, az igazság palástjával vett engem körül!” (Ésa 61,10)

„Amint a törvényt eléjük tárták, meggyőződtek bűnös voltukról, és keseregtek vétkeik miatt. De ez a nap örömnép volt, szent gyülekezés napja, amikor Isten irántuk tanúsított nagy irgalmát értékelve örvendezhetnek. (...)

Izráel visszatért az Úrhoz, és mélységesen bánta bűneit. Elismerték, hogy Isten igazságosan bánt velük, és megfogadták, hogy engedelmeskednek törvényének. Meg kellett mutatniuk, hogy hisznek Isten ígéreteiben. Isten elfogadta bűnbánatukat. Az ő részük az örvendezés volt, tudva, hogy Isten megbocsátotta bűneiket és újra kegyelmébe fogadta őket. Ebből a történetből hitet és bátorságot meríthetnek azok, akik meggyőződve bűnös voltukról, súlyos teherként érzik méltatlanságukat. A Biblia hitelesen mondja el Izráel hitehagyásának következményeit, de beszámol mélységes megalázkodásukról és bűnbánatukról is. (...)

Amikor őszintén az Úrhoz térünk, maradandó öröm tölti be életünket. A Szentlélek befolyásának engedve a bűnös

meglátja, milyen éles ellentét van az emberi szív vizsgálójának szentsége és a maga vétkes, szennyes volta között. Látja magát elítélt bűnősként. De nem kell kétségbeesnie, mert Krisztus megszerezte számára a bocsánatot. Örömmel töltheti el az a tudat, hogy Isten megbocsátotta bűneit, és hogy bűnbocsátó mennyei Atyja szereti. Isten magához öleli szeretetével a bűnbánót, és az üdvösség ruhájába öltözteti.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 410–413. o.)

„Sok igehirdető használ pszichikai ráhatást anélkül, hogy tudatában lenne, mit tesz. Hízalgó látvány, ha a gyülekezetet erős érzelmek árasztják el. Nagyon könnyen és elhamarkodva vonjuk le a következtetést, hogy Isten az, aki munkálkodik közöttünk, pedig könnyen lehet, hogy ez egyáltalán nem igaz. Ezért fordulhat elő, hogy átütő hatású összejöveteleket teljesen meddő időszakok követnek. Az erő néha pszichikai, és nem isteni természetű. A pszichikai ráhatás nem hozhat létre folyamatos, maradandó lelki megújulást. Csak Istentől induló változás képes ezt létrehozni, melynek mindig együtt kell járnia az értelem megnyílásával. (...) A bűn miatti mély és egészséges bánkódás soha nem áll távol az örömtől, mert ezt mindig az irgalmas és megmentő Isten munkálja ki a szívünkben.” (John White, i. m., 87–89. o.)

6 Miben mutatkozott meg a továbbiakban a lelki megújulás őszintesége, tartóssága?

- „Másodnap pedig összegyűltek az egész nép, a papok és a léviták családfői Ezsdráshoz, az írástudóhoz, hogy megértsék a törvény beszédeit. Azt találták írva a törvényben, melyet parancsolt az Úr Mózes által, hogy Izráel fiainak lombsátrakban kell lakozniuk az ünnepen, a hetedik hónapban. (...) Csinált pedig az egész gyülekezet, mely hazatért a fogságból, lombsátrakat, és laktak ezekben. Nem cselekedtek így Józsuének, a

Nún fiának idejétől fogva Izráel fiai mindeddig, és igen nagy volt az örömük. Olvastak Isten törvénye könyvéből minden nap, az első naptól fogva mind az utolsó napig, és ünnepeltek hét napon át, a nyolcadik napon pedig egybegyülekezés tartott a törvény szerint.” (Neh 8,13–14.17–18)

.....

.....

.....

„Az igazi megújulás egyik eredménye a Szentírás iránti érdeklődés felélése, a vágyakozás Isten Igéjének mélyebb megértése után. A megújult emberek gyönyörűséget találnak az Írás olvasásában. És alig várják, hogy a gyakorlatban is megélhessék, amit megértettek belőle.” (John White, i. m., 89. o.)

Érdemes külön figyelmet fordítani a 17. vers utolsó részére. Mindenkor boldog az a nép, amely Isten közelébe jut és Isten útjain jár. Lásd még: Zsolt 33,12; 84,5–6.13; 144,15.

„Napról napra hallgatva a törvény igéit, a nép meggyőződött a maga vétkeiről és a letűnt nemzedékek bűnösségéről. Tudatára ébredtek annak, hogy Isten az elpártolásuk miatt vonta vissza oltalmazó gondviselését, és Ábrahám fiai ezért szóródtak szét idegen országokban. Elhatározták, hogy kegyelemért könyörögnek Istenhez, és elkötelezik magukat parancsolatainak megtartása iránt.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 411. o.)

Az e heti adomány a szekszárdi Comenius Általános Iskolát támogatja.

Nyilvános bűnvallás az egész nép nevében

(Nehémiás 9. fejezet)

1 Milyen újabb összejövetelre került sor a kürtzengés ünnepén, valamint a sátoros ünnepen történt lelki megelevenedés után?

- „Azután ugyanezen hónap huszonnegyedik napján egybegyűltek Izráel fiai, és böjtöltek, gyászba öltözve és port hintve fejükre. Elváltak az Izráel magvából valók minden idegenektől, és előállva, vallást tettek bűneikről és atyáik hamisságairól.”
(Neh 9,1–2)
-
-
-

A hetedik hó 24. napján történt ez az egybegyülekezés, tehát két nappal a 8 napos sátoros ünnep lezárása után. Előzőleg együtt volt a nép a kürtzengés ünnepén, majd bizonyára megtartották a nagy engesztelés napját is mint az Isten előtti megálázkodás különleges alkalmát, végül pedig a sátoros ünnep felszabadult, boldog örömmünnepét is. A nép lelkében azonban még ezután is tovább hatott a Szentlélek által támasztott ébredés jó kovásza. Szükségét érezték annak, hogy bűnbánatukat

bűnvallásuk megtételével erősítsék és pecsételjék meg. Ezenkívül annak is, hogy további lépéseket tegyenek a konkrét cselekvés területén, hogy életüket mindenben és teljesen Isten törvényének a kívánalmaihoz szabják.

Az igazi, felülről való ébredés jellegzetessége az, hogy nem merül ki egyetlen fellángolásban, hanem mind jobban és jobban elmélyül. Nem áll meg addig, míg teljes nem lesz a bűnnel való szakítás és az Isten oldalára állás. Jellemző az is, hogy az ilyen megújulások résztvevőit erős belső vágyakozás készíti újból és újból ünnepélyes, egymást bátorító és erősítő hitbeli összejövetelekre. Az Istennel való közösség megerősödése mindig maga után vonja az egymással való közösség szorossá válását is. Akik egygyé lesznek Istennel, azok egygyé lesznek egymással is.

A 2. verssel kapcsolatban felmerülhet az a kérdés, hogy milyen pogányoktól való elválásról van itt szó, hiszen Ezsdrás korábban már elvégezte a vegyes házasságok felszámolását, illetve a további romlás megállítását. Itt valószínűleg nem házassági elválásokról van szó, hanem a körülöttük élő pogányok Isten törvényével ellentétes szokásaitól és azok befolyásától való elkülönülésről. Neh 10,28 a feleségeket és a gyermekeket is említi, hogy e reformációs elhatározás részeseivé és követőivé lettek.

„A reform nem ért véget a szertartással, a sátoros ünnep emelkedett hangulatú megünneplésével. Az ünnep folyamán Ezsdrás az első naphoz hasonlóan mindennap felolvasott a törvény tekercséből. S amikor az ünnep az első felolvasást követően három héttel véget ért, a nép összejövetelt tartott: (...) Zsákba öltöztek, és így gyűltek össze, hogy találkozzanak Istenükkel. (...) Történelmüket most már a próféták szemével, Istennel való szövetségként élték meg. (...) A változást nem Nehémiás és Ezsdrás érte el. De részük volt benne, mivel Isten és az Ige embereiként Isten fennhatósága alatt éltek, és olyan légkört teremtettek maguk körül, amelyben bekövetkezhetett

a megújulás és a reformáció. Abban a kiváltságban részesülhettek, hogy ezt a reformációt átélhették, sőt élére álltak. (...) Ezzel meghatározták a nemzet lelki fejlődését. (...) A megújulás mindig azzal kezdődik, hogy az emberek összetörnek és sírnak felismert engedetlenségeik miatt. Ezt azonnal követi az egészséges, megújító lelkesedés. A sorrend nagyon fontos: először a lelki megújulás, s azután a reformáció. Amikor a bűnbánatból új élet fakad, a reform sem várat soká magára.” (John White: *Vezesd népemet*, Budapest, Harmat Kiadó, 1991, 89–91. o.)

2 Hogyan történt a bűnvallás?

- „Megálltak helyükön, és olvastak az Úrnak, az ő Istenüknek törvényekönyvéből a nap negyedrésze alatt, negyedrésze alatt pedig vallást tettek és leborultak az Úr előtt, az ő Istenük előtt. És felállt a lévíták emelvényére Józsuá, Báni, Kadmiel, Sebánia, Bunni, Serébia, Báni és Kenáni, és kiáltottak nagy fennszóval az Úrhoz, az ő Istenükhöz.” (Neh 9,3–4)

.....

.....

.....

A zsidóknál szokásos volt a nap (nappali része) negyedrészekre osztása, ami háromórás időszakokat jelentett (vö. Mk 6,48). Az ünnepélyes összejövetel tehát ismét Isten Igéje hallgatásával kezdődött mintegy három órán át. Ha a zsidóság a következő időkben hű maradt volna az Ezsdrás-Nehémiás által vezetett reformáció szelleméhez és alapelveihez, akkor sohasem nőtt volna vallásukban a szóbeli hagyomány (az írástudók értelmezései és magyarázatai) az Írások fölé. Mert e refor-

máció idején – mint láthatjuk – Isten beszéde a maga méltó helyére került a nép életében. Vallásos összejöveteleik magva és kiindulópontja ebben az időben mindenkor Isten Igéjének a felolvasása és prédikálása volt.

Az Ige olvasása után körülbelül három órán át tartott a bűnvallás. Ez valószínűleg abban a formában történt, hogy léviták, mintegy a nép képviselőiként, hangosan mondták az őszinte szívből származó, Isten Lelkétől ihletett, bűnvalló imádságot. Nem tudjuk a körülményeket, hogy pontosan milyen formában ment végbe. Nem is ez a lényeg, hanem az, hogy a nép szíve-lelke valóban egy volt, mindannyiuk egyetértésével hangzott a bűnvallás.

3 Hogyan látjuk ezen az összejöveten is az Isten iránti mély tisztelet és hódolat megnyilatkozását, amely jellemző az Istentől indított megújulásra?

- „Mondták a léviták: Áldjátok az Urat, a ti Isteneteket öröktől fogva mindörökké! Áldják a te dicsőséges nevedet, mely magasabb minden áldásnál és dicséretnél! Te vagy egyedül az Úr! Te teremtetted az eget, az egek egeit és minden seregüket, a földet és mindent, ami rajta van, a tengereket minden bennük valóval együtt, és te adsz életet mindnyájuknak, az ég serege is előtted borul le.” (Neh 9,5–6)

Nekünk is meg kell emlékeznünk Isten nagy, szent, tiszteletre méltó voltáról, és ennek tudatában kell megaláznunk magunkat előtte.

4 Hogyan sorolták fel a lévíták bűnbánó imádságukban Isten jótéteményeit, amelyeket népe tőle nyert?

- „Te vagy az Úr, az Isten, aki választottad Ábrámot, és kihoztad őt a káldeusok Ur nevű városából, és nevezted őt Ábrahámnak. Találtad az ő szívét hűnek teelőtted, és szereztél vele szövetséget, hogy adod a kananeusok, hitteusok, emoreusok, perizeusok, jebuzeusok, girgázeusok földjét az ő utódainak, és beteljesítetted beszédedet, mert igaz vagy Te! Megtekintetted továbbá ezenfelül a mi atyáink Egyiptomban való nyomorúságát, az ő kiáltásukat meghallottad a Veres-tengernél. Tettél jeleket és csodákat a fáraón és összes szolgáin, földje egész népén, mert tudtad, hogy kevélyen cselekedtek a te néped ellen, és szereztél magadnak nevet, mint e mai napig is van. A tengert kétfelé választottad előttük, és szárazon mentek át a tenger közepén, üldözőiket pedig a mélységbe borítottad, mint követ nagy vizekbe. Felhőoszloppal vezetted őket nappal, tűzoszloppal éjjel, hogy megvilágosítsd nekik az utat, melyen menjenek. A Sínai-hegyre leszálltál, és szóltál velük az égből, adtál nekik helyes végzéseket, igaz törvényeket, jó rendeléseket és parancsolatokat. A te szent szombatodat is megjelentetted nekik, parancsolatokat, rendeléseket és törvényt parancsoltál nekik szolgád, Mózes által. Kenyeret az égből adtál nekik éhségükben, vizet a kősziklából hoztál ki nekik szomjúságukban, és mondtad nekik, menjenek be, vegyék birtokba a földet, melyre nézve fölemelted kezedet, hogy nekik adod.” (Neh 9,7–15)

.....

.....

.....

(Hogyan szóltak a lévíták imájukban Isten ígéreteket megtartó hűségéről? Hogyan emlékeztek meg Isten együttérzéséről és igazsá-

gosságáról, amit egyiptomi elnyomatásuk idején tapasztaltak? Hogyan értékelték Isten törvényeit és rendelkezéseit, amelyeket a Sínai-hegynél kaptak? Hogyan emlékeztek vissza Isten gondviselésére, amely körülvette őket a pusztai vándorlás során?)

5 Hogyan állították szembe ezután mindezekkel Izráel hálátlan, hitetlen szövetségseggő magatartását?

- „Ők pedig, a mi atyáink felfuvalkodtak, megkeményítették nyakukat, és nem hallgattak parancsolataidra. Vonakodtak engedelmeskedni, nem emlékeztek meg csodatételeidről, amelyeket velük cselekedtél, hanem megkeményítették nyakukat, és makacskodásukban arra adták fejüket, hogy visszatérnek rabságukba. De te a bűnbocsánat Istene vagy, könyörülő és irgalmas, hosszútűró és nagy kegyelmű, ezért el nem hagytad őket. (...) Makacskodtak, és pártot ütöttek ellened, törvényedet hátuk mögé vetették, prófétáidat is meggyilkolták, akik bizonyosságot tettek ellenük, hogy őket hozzád térítsék, és nagy bosszúsággal illettek téged. (...)

Azért adtad őket nyomorgatóik kezébe, hogy megnyomorgassák őket. Nyomorúságuk idején hozzád kiáltottak, és te az égből meghallgattad őket, nagy irgalmasságod szerint adtál nekik szabadítókat, akik megszabadították őket nyomorgatóik kezéből. Mikor megnyugodtak, ismét gonoszul cselekedtek előtted, és te átadtad őket ellenségeik kezébe, akik uralkodtak rajtuk. Mikor ismét hozzád kiáltottak, te az égből meghallgattad őket, és megszabadítottad, irgalmasságod szerint sokszor. Bizonyosságot tettél ellenük, hogy visszatérítsd őket törvényedhez, de ők felfuvalkodtak s nem hallgattak parancsolataidra, vétkeztek parancsolataid ellen, melyeket ha valaki megtart, él azok által. Makacskodva hátat fordítottak, s nyakukat megkeményítették, és nem engedelmeskedtek. Mégis meghosszabbítottad felettük kegyelmedet sok esztendőn át. Bizonyosságot tet-

tél ellenük Lelkeddel, prófétáid által, de nem figyeltek rá. Ezért adtad őket a föld népei kezébe. De nagy irgalmasságod szerint nem emésztetted el őket, sem el nem hagytad, mert te könyörülő és irgalmas Isten vagy.” (Neh 9,16–31, lásd különösen: 16–17.26.27–31)

.....

(Hogyan érvényesült Isten Izráellel szembeni eljárásában a nevelő fenyíték és a szabadító kegyelem ismételten?)

6 Hogyan értékelték azt a nyomorúságot, amely az asszír, majd a babilóniai pusztítás folytán hárult rájuk? Igazságosnak tartották-e a szigorú történelmi fenyítéket? Hogyan látták jelenbeli helyzetüket?

- „Most azért, ó, Istenünk, nagy, erős és rettenetes Isten, aki megőrzöd a szövetséget és az irgalmasságot, ne legyen kicsiny előtted mindaz a nyomorúság, mely utolért minket, királyainkat, fejedelmeinket, papjainkat, prófétáinkat, atyáinkat és egész népedet, AsszírIA királyainak napjaitól fogva mind e mai napig. Hiszen te igaz vagy mindenben, ami ránk jött, mert te igazságot műveltél, mi pedig hamisságot cselekedtünk! Hiszen királyaink, fejedelmeink, papjaink és atyáink nem cselekedték törvényedet, nem figyelmeztetek parancsolataidra és bizonyágtételeidre, melyek által bizonyágot tettél ellenük. Ők az ő országukban, s a te nagy jóvoltodban, amellyel megáldottad őket a széles és kövér földön, melyet nekik adtál, nem akartak szolgálóid lenni, nem tértek meg gonosz cselekedeteikből.” (Neh 9,32–35)

.....
.....
.....

(Melyik vers tartalmazza a bűnvallás e részletének a summáját, és jelenti egyben a csúcspontját? Milyen szavakkal összegezték atyáik – a vezetők és a nép – bűnét, ami a súlyos ítéletekhez vezetett?)

„Azok, akik nem alázták meg magukat Isten előtt, bűneiket beismerve, még nem teljesítették a bűnbocsánat legelső feltételét sem. Ha még nem éreztük azt az igazi bűnbánatot, melyet még soha senki meg nem bánt, ha bűneinket még nem vallottuk be a megtört szív alázatosságával, töredelmével, és nem fordultunk el tőlük borzalommal, akkor még sohasem törekedtünk komolyan bűneink bocsánatára. Ha még sohasem kerestük őszintén az Istennel való megbékélést, nem is találhattuk azt meg. Ha mind ez ideig nem nyertünk bűnbocsánatot, annak egyedüli okát abban kell keresnünk, hogy nem voltunk hajlandók szívünket megálázni és alkalmazkodni az Isten Igéjében foglalt feltételekhez. (...)

Az őszinte bűnvallomásnak mindig sajátos jellege van, és személyes bűnöket ismer be. (...) Minden beismerés határozott és tárgyilagos legyen, és azokra vonatkozzék, amelyeket elkövettünk. (...) Ha a bűn kiöli az erkölcsi érzéket, az illető nem képes többé jellemének fogyatkozásait felismerni. Nem látja be vétkei rettenetes horderejét. Ha nem enged a Szentlélek befolyásának, sok tekintetben elvakult lesz bűneivel szemben. Beismerései nem őszinték, nem komolyak. Minden bűnét mentetegetni igyekezik, mindig bizonyos fennforgó, kényszerítő körülményekre hivatkozik, ha dorgálás éri. (...)

Az igazi bűnbánat rávezeti az embert, hogy bűneit magának tulajdonítsa, és hogy mindennemű kibúvó és képmutatás nélkül beismerje. (...) A megtérésnek és megalázkodásnak azok az őszinte példái, amelyek Isten Igéjében foglaltatnak, olyan bűnvalló lelkületet nyilatkoztatnak ki előttünk, amelyben nincs mentegetődzés vagy öinigazultság.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 38–42. o.)

Isten történelmi fenyítő-nevelő munkája célba ért, neve megdicsőült, amikor ez a teljes szívből való bűnvallomás és Isten igazságosságának elismerése elhangzott. Hasonlóképpen fog megdicsőülni Isten neve az utolsó ítéletben is (Jel 15,3–4).

A tényfeltárásban kifejezésre jutott a fájdalom, a bánkódás, az önmaguk okozta nagy veszteség miatt, de nem volt semmi lázadás vagy méltatlankodó panaszkodás. A „mi bűneinkért” van ez – ismerték el. Inkább szégyenkeztek, átéreztek a felelősséget, hogy Isten neve és műve is megaláztatott bűneik következtében. Ugyanaz az érzés hatotta át ezt az imát is, mint korábban Ezsdrás imáját. Hálások voltak Istennek azért, hogy egy kis „maradékot” is hagyott belőlük, és „csak egy szeget is adott nekik az ő szenthelyén”. E bűnvallomás mögött is érezhető az, amit Ezsdrás is mondott: „Istenünk, jobban kedveltél nekünk, sem mint bűneink miatt érdemeltük volna.” (Ezsd 9,8.13)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

A nép elkötelezi magát a reformációra

(Nehémiás 9,38–12,47)

1 Milyen fontos lépés követte az ünnepélyes bűnvallo-
mást?

- „Mindemellett mi erős kötést tettünk, és azt aláírtuk, melyet megpecsételték fejedelmeink, lévítáink és papjaink. A megpecsételt kötésekben pedig ott voltak: Nehémiás, a király helytartója (...) is.” (Neh 9,38–10,27, lásd különösen: 9,38–10,1)

„Megújulásnak és reformációnak kell végbemennie a Szentlélek közreműködésével. A megújulás jelenti a lelki élet megújulását, a lélek és a szív erőinek megelevenedését, a lelki halálból való feltámadást. A reformáció jelenti az újjászervezést, az eszmék, elméletek, szokások, az életmód és a gyakorlat megváltozását. A reformáció csak akkor hozhatja a megszentelődés jó gyümölcseit, ha a Lélek megújulásával kapcsolatos. A megújulásnak és a reformációnak el kell végeznie kiszabott munkáját, és munkájukban egyesülniük kell egymással.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1902. február 15.)

„Az egész gyülekezet elkötelezte magát Isten parancsolatainak megtartására. Hogy pedig »erős kötés« legyen és állan-

dó emléket állítsanak annak, amit vállaltak, írásba foglalták, s a papok, a lévíták és a fejedelmek aláírták. Ennek az volt a célja, hogy figyelmeztesse őket kötelességükre, és korlátként álljon a kísértések ellen.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 412. o.)

„Istennek és angyalainak igen tetsző jelenet lenne, ha Isten hitvalló követői e nemzedékben is úgy egyesülnének az ünnepélyes szövetségekötésben, mint a régi Izráel, hogy megtartják az Úr minden parancsolatát, végzését és rendelését (Neh 10,29).” (Ellen G. White, *Sabbath School Worker*, 1904. június 7.)

Milyen fontos tény, hogy az aláírások élén a király helytartója, Nehémiás neve állt. A babiloni fogság utáni nagyszerű megújulás és reformáció egyik alapja volt, hogy egymás után igazán istenfélő vezetői voltak a népnek: Zorobábel fejedelem, Józsuá főpap, Ezsdrás és Nehémiás személyében. Ők valóban a mennyei, isteni vezetés közvetítői voltak. Nem helyezték előtérbe a saját személyüket, nem követték a saját bölcsességüket. „Határozott hangot adtak a trombitának” az Úr nevében. Megvalósították „az igazság fegyelmét” a nép körében, de nem erőszakkal, hanem az Ige folytonos tanításával, az istenfélelemben való példaadásukkal, hittel teljes bátorságukkal, lelkesedésükkel és önzetlenségükkel, valamint megalkuvás nélküli, igazságos intézkedéseikkel.

2 Csatlakozott-e a nép a vezetők szent fogadalomtételéhez?

- „A nép többi része, a papok, a lévíták, a kapunállók, az énekesek, a lévíták szolgálói és mindenki, aki elkülönítette magát a tartományok népeitől, Isten törvénye mellé állva, feleségeik, fiaik, leányaik, mindenki, aki értelemmel [tudott egyetérteni] (...) csatlakoztak atyjukfiához, előljáróikhoz, átok mellett esküt tettek, hogy az Isten törvényében járnak, amely Mózes ál-

tal, Isten szolgája által adatott, hogy megőrzik, cselekszik az Úrnak, a mi Istenünknek minden parancsolatát, végzését és rendelését.” (Neh 10,28–29)

.....

.....

„Minden dolog Istentől származik. Semmink sem, amit nem Istentől nyertünk volna, sőt mi több, semmink sincs, amit ne Krisztus vére szerzett volna számunkra. (...) Ennek folytán szavaink megerősítésére semmiféle zálogunk sincs, mert hiszen semmi sem a mi tulajdonunk. (...) De ha valaki egyáltalában esküt tehet, az elsősorban a keresztyén ember, hiszen állandóan Isten jelenlétének tudatában él, tudja, hogy minden egyes gondolata nyilvánvaló az Ő szeme előtt (...) bátran hívhatja Istent tanúnak, hogy az, amit mond, igazság.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 68–70. o.)

3 Mi volt a szent elköteleződés első három fő tétele, mivelhogy ezeken a területeken volt a legnagyobb a lazaság? Mit fogadtak meg a templomszolgálat előírásoknak megfelelő, zavartalan fenntartása érdekében?

- „[Elkötelezzük magunkat], hogy nem fogjuk feleségül adni leányainkat a föld népeinek, sem leányainkat nem fogjuk feleségül venni fiainknak. A föld népeitől, akik árukat, mindenféle gabonát hoznak szombatnapon eladni, nem fogunk vásárolni szombaton és egyéb szent napon. Nem fogjuk bevetni a földet a hetedik esztendőben, és elengedünk minden tartozást. Megállapítottunk magunkra vonatkozóan parancsolatokat, hogy [adót] vetünk magunkra, harmadrész siklust esztendőnként a mi Istenünk házának szolgálatára. (...) Sorsot vetet-

tünk továbbá a fa hozása felől a papok, lévíták és a nép között, hogy odahordjuk azt a mi Istenünk házába családjaink szerint bizonyos időkben, esztendőnként, hogy égjen az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán, amint meg van írva a törvényben. (...) Lisztjeinknek, felemelt áldozatainknak, mindenféle fa gyümölcsének, mustnak és olajnak zsengejét felvisszük a papoknak, a mi Istenünk házána raktáraiba, földünknek tizedét pedig a lévítákhoz, mert ők, a lévíták szedik be a tizedet minden földműveléssel foglalataskodótól városainkban. (...) Az Istennek szolgáló papok, a kapunállók és az énekesek és mi nem hagyjuk el a mi Istenünk házáat.” (Neh 10,30–39, lásd különösen a 30–32.34.37.39/b verset)

.....

.....

(Hogyan jut kifejezésre a reformációs fogadalom önkéntes jellege? Soroljuk fel tételesen, hogy mi mindenről történt gondoskodás? Hogyan biztosították mindezek fenntartásának a fedezetét? Milyen alapelveket szögeztek le az Úr házára vonatkozó határozatok végén?)

4 Hogyan gondoskodtak ezt követően Jeruzsálem benépesítéséről?

- „A nép fejedelmei Jeruzsálemben laktak, a többi nép pedig sorot vetett, hogy minden tíz emberből egy Jeruzsálembe költöznék a szent városba lakóul, a többi kilenc pedig marad a maga városában. És áldotta a nép mindazokat a férfiakat, akik önkéntesen vállalkoztak arra, hogy Jeruzsálemben lakjanak.” (Neh 11. fej., lásd különösen az 1–2. verset)
-
-

A sorsvetéssel kijelöltekén kívül – ami bizonyára a nép közös akarata volt, és az érintettek készséggel rendelték alá magukat a döntésnek – önkéntes vállalkozók is voltak. Az igazi reformációt mindig jellemzi az önkéntesség elvének az érvényesítése. Nem jelentett előnyt az ádáz ellenségekből még mindig veszélyeztetett Jeruzsálemben lakni, hitben lehetett ezt vállalni.

5 Mennyire tartották fontosnak az ének- és zeneszolgálatot az istentiszteleteken?

- „A lévíták családfői voltak: Hasábia, Serébia, Józsuá, a Kadmiel fia, és az ő atyjukfiai velük szemben a dicsérő és hálaadó éneklésre, Dávidnak, az Isten emberének parancsolata szerint, mint egy éneklő sereg együtt a másikkal. (...) Jeruzsálem kőfalának felszentelésekor pedig fölkeresték a lévítákat minden lakhelyükön, hogy behozzák őket Jeruzsálembe, hogy véghezvigyék a felszentelést örömmel, hálaadással, énekléssel, cimbalmokkal, lantokkal és citerákkal. Összegyűltek az énekesek fiai mind Jeruzsálem környékéről, (...) mert falukat építettek maguknak az énekesek Jeruzsálem körül.” (Neh 12,1–29, lásd különösen a 24.27–29. verset)

(Milyen mai szóval helyettesíthetnénk az „éneklő sereg” kifejezést?)

„Alig van hatásosabb eszköz arra, hogy Isten ígét az emlékezetünkbe vessük, mintha énekeinkbe foglalva ismételjük őket. Csodálatos az ilyen ének hatása. A nyers, műveletlen természetet megzabolázza, megeleveníti a gondolatokat, és

együttérzést ébreszt. Előmozdítja az egységes cselekvést, elűzi a csüggedést és a balsejtelmeket. (...) Olyan énekeket és zenét válasszunk, amelyet az alkalom megkíván, (...) derűs, de ünnepélyes dallamokat. (...) A hang kiművelésére sokkal nagyobb gondot kellene fordítanunk, mint általában tesszük (...) nem hangos éneklésre van szükség, hanem tiszta hangokra, tökéletes kiejtésre, hangsúlyozásara. (...) Lehetőleg szakértőt bízunk meg az istentisztelet zenei részének vezetésével. (...) Akik énekelnek, (...) fordítsanak időt a gyakorlásra, hogy tehetségüket Isten dicsőségére használják fel. (...) Törekedjünk arra, hogy az istentiszteleten elhangzó énekszolgálat, amennyire csak lehetséges, megközelítse a mennyei karok összhangját.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, *Evangelizálás énekekkel* c. feje.)

6 Hogyan történt a kőfal ünnepélyes felszentelése? Milyen intézkedéseket tett még aznap Nehémiás a templomszolgálat Istenhez méltó, jó rendjének a megszilárdítására? Volt-e hiány önkéntes adományokban a hitélet fellendülése és a hívő vezetők igazságos kormányzása idején?

- „Miután megtisztították magukat a papok és a lévíták, megtisztították a népet is. (...) Azután felvittem Júda fejedelmeit a kőfalhoz, és rendeltem két nagy, hálaadást éneklő sereget és csapatokat. (...) A papok fiai közül kürtökkel [vettek részt]. (...) Ezsdrás, az írástudó előttük ment. (...) Megállt a hálaadást éneklő mindkét sereg az Isten házánál, és én s a fejedelmeknek fele velem (...), és zengedeztek az énekesek, és Jizrahia, az előljáró.

Áldoztak azon napon (...) és vigadtak, mert Isten megvidámította őket nagy örömmel, sőt az asszonyok és gyermekek is vigadtak, Jeruzsálem öröme nagyon messzire elhallatszott. És rendeltettek ama napon férfiak a kincseknek, felemelt ál-

dozatoknak, első zsengeknek és a tizedeknek tárházai fölé, hogy összegyűjtsék azokba a városok határaiból, törvény szerint való részét a papoknak és a lévitáknak. Mert örvendezett Júda a papokon és a lévitákon, akik ott álltak tisztükben. (...) Zorobábel és Nehémiás napjaiban megadta az egész Izráel az énekeseknek és kapunállóknak az ő részüket naponként...” (Neh 12,30–47, lásd különösen a 30–31/a, 35/a, 36/b, 40–44.47. verset)

.....

.....

.....

Milyen csodálatos nap lehetett! Az ünnepséget maga Nehémiás tervezte és szervezte meg. Szükségesnek látta, hogy a hálaadó ünnepség által maradandóvá legyen a nép lelkében a hálás emlékezés arra a kegyelmes segítségre, amiben az Úr részesítette őket, hogy ennyire előrehaladhattak immár Isten városa újjáépítésében. Tartuk fontosnak mi is az ilyen hálaadó és örvendező ünnepségeket.

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
- Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.*

A reformáció eredményeinek megőrzése

(Nehémiás 13. fejezet)

1 Milyen területen vált szükségessé ismét reformációs intézkedés bizonyos idő múlva? Milyen kirívó eset sürgette ezt?

- „Olvastak Mózes könyvéből a népnek hallatára és írva találták benne, hogy Ammón és Moáb soha ne menjen be Isten gyülekezetébe, mivel nem mentek elébe Izráel fiainak kenyérrrel és vízzel, sőt bérbe fogadták ellenük Bálámot, hogy megátkozza őket, de a mi Istenünk az átkot áldásra fordította. Mikor hallották e törvényt, kirekesztettek Izráel gyülekezetéből minden elegy-belegy népet.” (Neh 13,1–3)
-
-
-

„Júda népe ünnepélyesen és nyilvánosan megfogadta, hogy engedelmeskedik Isten törvényének. Amikor azonban Ezsdrás és Nehémiás befolyása nem volt közvetlenül érezhető, sokan elfordultak az Úrtól. (...) Egyes bálványimádók nemcsak a városban vetették meg a lábukat, de jelenlétükkel még a templomot is megfertőztették. Házasságkötés útján

barátság jött létre Eliásib, a főpap és Izráel elkeseredett ellensége, az ammonita Tóbiás között. E szentségtelen kapcsolat következményeként Eliásib megengedte Tóbiásnak, hogy elfoglalja a templomhoz tartozó egyik helyiséget, amelyet azelőtt a nép tizedének és adományainak tárolására használtak.

Isten Mózes által kijelentette, hogy az ammonitákat és moábitákat örökre ki kell zárni népe gyülekezetéből Izráellel szembeni kegyetlenségük és árulásuk miatt (lásd 5Móz 23,3–6). Ezzel a paranccsal dacolva a főpap kidobta az Úr házában kamrájában tárolt adományokat, hogy helyet készítsen a kitiltott nemzetség képviselőjének. Jobban nem is sértette volna meg Istent, mint ezzel a kedvezményel, amelyben Isten és igazsága ellenségét részesítette.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 414. o.)

Isten hívő népének a története véges-végig tanúskodik arról a szomorú igazságról, hogy a legtisztább és legerőteljesebb ébredési mozgalmak is csak rövid ideig maradtak meg „az első szeretetben” (Jel 2,4), és őrizték meg a szövetségi hűséget Isten és törvényei iránt. Az „igazság növénye” nehezen ver gyökeret, és nehezen marad életben az emberek világában. Ez még a hívő mozgalmak esetében is így van.

Minden nemzetre és emberre vonatkozóan érvényes Istennek ez a kijelentése: Ap csel 10,34–35. Az ammoniták és a moábiták felől mégis olyan végzést hozott az Úr, hogy Izráel vallási közösségébe soha nem vehetők fel. Úgy tűnik, „gonoszságuk betelt” az Úr előtt, annyira megromlottak, a nép egészében. Megátalkodottan sötét volt a viselkedésük folyamatosan (lásd pl. az 1Sám 11. fejezetében foglalt történetet, vagy 2Kir 3,26–27-et). Ha mégis léteztek menthető egyének közöttük a különböző nemzedékekben, akkor Isten bizonyára gondoskodott megőrzésükről és hitbéli felépítésükről, a túlnyomó többségre vonatkozóan hozott általános ítélet ellenére. (Ilyen különleges kivételként fogadták be

korábban például Izráel közösségébe a moábita Ruthot is, aki teljes szívből az igaz Istenhez tért. Utódainak a családfája egyenesen Dávidig és Krisztusig vezet, lásd Ruth könyvében.)

2 Hol tartózkodott Nehémiás, amikor ez az eset történt?

- „Mindezek történetkor én nem voltam Jeruzsálemben, mert Artaxerxes babilóniai királynak harminckettedik esztendejében visszamentem a királyhoz. Napok múltán újra szabadságot kértem a királytól. Visszatértem Jeruzsálembe, és megláttam e gonoszt, melyet Eliásib cselekedett Tóbiásért, hogy átengedett neki egy raktárat Isten házának pitvaraiban. Igen gonosznak tetszett ez nekem, és kidobtam Tóbiás házának összes edényeit abból a raktárból. Parancsomra megtisztították a raktárakat, és visszahordattam azokba Isten házának edényeit, az ételáldozatot és a tömjént.” (Neh 13,6–9)

Nehémiás első útját Júdába és helytartói tisztének az időtartamát pontosan meg lehet határozni Neh 5,14 alapján. Nem tudjuk viszont biztosan, hogy menyi ideig volt távol Perzsiában szolgálatának első 12 esztendeje (i. e. 444–432) után. A 13. fejezet feljegyzései arra utalnak, hogy hosszabb időt kellett ott töltenie, mert jókora mennyiségű visszaélés halmozódott fel, mire visszatért. Általában feltételezik, hogy kb. 10 év elmúltával, i. e. 425-ben térhetett vissza Nehémiás Jeruzsálembe. Nem lehet tudni, hogy ottani szolgálatának ez a második szakasza meddig tartott. Annyi bizonyos csupán, hogy az úgynevezett elephantinei iratok tanúsága szerint i. e. 407-ben már valaki más, egy bizonyos Bigvai töltötte be a helytartói tisztet Júdában.

Tehát valamikor ezt megelőzően ért véget Nehémiás hosszú és hűséges szolgálata szeretett népéért és városáért.

Amit a főpap nagyvonalú gesztussal megengedett, az „igen gosznak” látszott Nehémiás szemében. Ennyire különbözik egymástól az Isten Igéjéhez ragaszkodó hívők, valamint az elvtelen, önérdeket követő egyházvezetők és egyháztagok szemlélete.

„Nehémiás haragja, amit a templom megszenteltetéséért érzett, inkább Eliásibra, mint az ammonita Tóbiásra összpontosult. Tóbiás már régóta tövis volt Nehémiás oldalában. Szanballattal együtt gúnyolódtak rajta, és összeesküvést szöttek megbuktatására. (...) Nehémiást mégis inkább Eliásib tette botránkoztatva meg. Tóbiás meghátrálni kényszerült, de a főpap számára is nyilvános megaláztatást jelentett a feddés. (...) Nehémiás cselekedete bizonyos értelemben hasonlít ahhoz, ahogyan Krisztus megtisztította a templomot. (...) Gyávaságunk, amellyel szeretnénk elkerülni a kellemetlenségeket a keresztyén szolgálatban, kárt okoz. (...) A fegyelmezés legyen konstruktív és szeretetteljes, de történnék meg. Sajnos ez nem túl gyakori.

Nehémiás elismerést érdemel, mert időskorára is bátor és határozott tudott maradni, mindig kész volt szembeszállni a problémákkal, és tenni is, hogy megoldódjanak. (...) Nehémiás élete végéig olyan vezető maradt, aki – amikor csak szükségesnek vélte – kész volt népszerűtlen lépéseket is megtenni. (...) Nehémiásnak az volt az elsődrendű, ami Istennek a legfontosabb. Egy olyan időszakban, amikor könnyen el lehetett volna csüggedni, vissza lehetett volna vonulni, és hagyni, hogy a dolgok menjenek tovább a maguk kerékvágásában, Nehémiás határozott és hatékony fellépése egy csapásra megoldotta a helyzetet. Ismét arról tett bizonyosságot, amit szolgálata kezdetétől fogva láttunk: mindig a legfontosabbat végezte el először. Elfogadta az Isten által szabott fontossági sorrendet, és ezzel összhangban cselekedett, akár népszerűek voltak az intézkedései, akár nem, akár személyes javára szolgáltak, akár nem.” (John White: *Vezesd népemet*. Budapest, Harmat Kiadó, 1991. 96–99. o.)

3 Milyen további intézkedéseket tett Nehémiás a templom-szolgálatban bekövetkezett visszasságok orvoslására?

- „Megtudtam azt is, hogy a lévíták részét nem adták meg, emiatt ki-ki a mezőre széledt el az Isten házában szolgáló lévíták és énekesek közül. Megfeddtem a fejedelmeket, és mondtam: Miért hagyatott el Isten háza? Egybegyűjtve a lévítákat, helyükre állítottam őket. Az egész Júda meghozta ezután az olaj, a must és a gabona tizedét a tárházakba. Felügyelőkké rendeltem a tárházak fölé Selemiát, a papot, Sádókot, az írástudót, és Pedáját a lévíták közül, és melléjük Hanánt..., mivelhogy híveknek ítéltettek, és az ő tisztük lett kiosztani atyjukfiainak a maguk részét.” (Neh 13,10–13)

(Milyen összefüggést feltételezhetünk a templomban történt visszasságok és a lévíták elszéledése között? Kiket tett felelőssé a főpapon kívül a történetekért Nehémiás? Csak az egyes tettesek felelősek-e akkor, amikor valami goromba hűtlenség „meghonosodik” a hívő gyülekezetben? Mi jut eszünkbe Nehémiásnak a fejedelmekhez intézett kérdését olvasva és az előző reformáció fogalomtételére emlékezve? Vö. 10,39. Kell-e noszogatni a népet a tized készsleges megadására a visszasságok becsületes rendezése után? Milyen tisztviselőket keresett Nehémiás az Úr háza javainak a gondviselésére és elosztására? Milyen sóhaj szakadt fel Nehémiásból mindezek elbeszélése után?)

„Nehémiás imádsága egy olyan ember szívét fedi fel előttünk, aki állandó nyomás alatt van a gonosz ellen viselt magányos harcban. Ugyanakkor percről percre tudatában van Isten jelenlétének.” (John White, i. m., 104. o.)

4 Milyen újabb, merész törvényszegés lett megszokottá Jeruzsálemben Nehémiás távolléte alatt? Hogyan kérte számon mindezt Nehémiás a felelős vezetőkön? Hogyan számolta fel ezt a visszásságot?

- „Azokban a napokban láttam Júdában, hogy sajtót taposnak szombaton, és gabonát hoznak be szamarakra rakva, sőt bort, szőlőt, olajat és mindenféle terhet is behoznak Jeruzsálembé szombatnapon. (...) Annakokáért megfeddtem Júda előljáróit, és mondtam nekik: Micsoda gonosz dolog ez, amit cselekesztek, hogy megfertőztetitek a szombat napját? Avagy nem így cselekedtek-e atyáitok, és Istenünk ránk hozta mindazt a gonoszt e városra?! És ti mégis növelitek Isten haragját Izráel fölött, megfertőztetve a szombatot! Azért amikor megárnyékosodtak Jeruzsálem kapui a szombat előtt, parancsolatomra bezárattak az ajtók, és megparancsoltam, hogy ki ne nyissák azokat szombat utánig. Ezenfelül legényeim közül a kapukhoz rendeltem egyeseket, mondván: Nem fog bejönni teher szombatnapon! Azért a kereskedők és mindenféle áruk árusai Jeruzsálemen kívül háltak egyszer vagy kétszer. Bizonyosságot tettem ellenük, és mondtam nekik: Miért háltok e kőfal előtt? Ha ezt ismételitek, kezet vetek rátok! Ez időtől fogva nem jöttek szombaton. Megparancsoltam a lévítáknak, hogy tisztítsák meg magukat, és hogy menjenek, őrizzék a kapukat, hogy megszenteljék a szombatot. Erről is emlékezzél meg, én Istenem, és kedvez nekem kegyelmességed nagy volta szerint!” (Neh 13,15–22)

A vezetők és a nép egy része láthatóan lerontotta az előző reformáció vívmányait. A szombatrontás elhatalmasodását hasonlítsuk össze a 10,31-ben megörökített, aláírással és esküvéssel megpecsételt fogadalommal.

„A bálványimádókkal való kapcsolat másik következménye volt, hogy nem figyeltek a szombatra, arra a jelre, amely megkülönböztette a zsidókat mint az igaz Isten imádóit minden más nemzettől.

Nehémiás látta, hogy a környékről pogány kereskedők jönnek Jeruzsálembe, és sok zsidót rávesznek a szombati kereskedésre. Nem mindenkit lehetett rábírní az elvek feláldozására. De voltak, akik vétkeztek, és a pogányokkal együtt igyekeztek a lelkiismeretesebbek aggályait eloszlatni. Sokan merészelték nyíltan megrontani a szombatot. (...)

Nehémiás (...) parancsot adott, hogy amikor »megárvnyékosodnak Jeruzsálem kapui a szombat előtt«, zárják be őket, és ne nyissák ki a szombat végéig. Saját szolgálít állította a kapukhoz, hogy figyeljék, végrehajtják-e az utasításait, mivel jobban bízott bennük, mint azokban, akiket Jeruzsálem elöljárói jelöltek volna ki. (...)

A lévítákat is megbízta a kapuk őrzésével. Tudta, hogy nagyobb tiszteletet keltenek, mint a köznép, és Isten házával való szoros kapcsolatuk folytán elvárható tőlük, hogy odaadóbban biztassák a népet az Isten törvénye iránti engedelmességre.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 415, 416. o.)

Nehémiás felkiáltása Istenhez, mindezek leírása után, arról tanúskodik, hogy töretlenül megőrizte korábbi hitbeli magatartását. Állandóan a mindenható Istenhez tekintett fel, kegyelmet és erőt kérve küzdelmeihez és a feladatai megvalósításához.

5 Milyen további, súlyos elfajulás felé fordult ezután Nehémiás figyelme és helyreállító tevékenysége?

- „Azokban a napokban meglátogattam azokat a zsidókat, akik asdódi, ammonita és moábita asszonyokat vettek feleségül. Fiaik fele része asdódi nyelven beszélt, nem tudtak beszélni héberül, hanem csak egyik vagy másik nép nyelvén. Annakokáért megfeddtem, megátkoztam őket, megvertem közülük néhányat, megtéptem őket. Megesketttem őket Istenre: Semmiképpen ne adjátok leányaitokat fiaiknak, ne vegyetek leányaik közül feleséget fiaitoknak és magatoknak! Avagy nem ebben vétkezett-e Salamon, Izráel királya? Noha sok nép között nem volt hozzá hasonló király, akit szeretett az ő Istene, és királlyá tette őt az egész Izráel fölött, mégis, őt is bűnre vitték az idegen asszonyok: Akkor megengedjük-e nektek, hogy mindezt a nagy gonoszsgót véghezvigyétek, hogy vétkezettek Istenünk ellen, idegen asszonyokat véve feleségül? Jójadának – aki Eliásib főpap fia volt – a fiai közül is egy veje volt a Horonbeli Szanballatnak, elűztem azért őt tőlem.” (Neh 13,23–28)

.....

.....

.....

(Hogyan fáradozott Nehémiás – szigorral és kérleléssel – szinte házról házra, családról családra járva? Mekkora lehetett lelke keserősége, visszaemlékezve arra, hogy esküvéssel megerősített szent kötetét hágtak át ezzel a vétkesek? Vö. 10,28–30. Milyen világos érveléssel mutatott rá az érintetteknek bűnük nagyságára, tettük megengedhetetlen és veszélyes voltára? Ki volt megintcsak a fő áruló e dolgban is? Mit érezhetett Nehémiás, hogy két korábbi ellenségét – Tóbiást és Szanballatot – Isten népének főpapja szinte a keblén melegengette?)

„Nehémiás ezután arra a veszélyre irányította figyelmét, amely ismét fenyegette Izráelt a bálványimádókkal való összeházasodások és barátkozások miatt. (...) A törvényellenes kapcsolatok nagy zűrzavart keltettek Izráelben, mert magas állású emberek is voltak azok között, akik ilyen viszonyt alakítottak ki, vezetők, akiktől a nép jogosan várt tanácsot és biztonságos példamutatást. (...)

A szent tisztségek viselői közül egyesek védelmükbe vették pogány feleségüket. Azt mondták, hogy nem tudnak elszakadni tőlük. Nehémiás azonban nem tett különbséget. Nem volt tekintettel sem rangra, sem állásra. Mindazokat a papokat és vezetőket, akik nem voltak hajlandók megszakítani kapcsolataikat a pogányokkal, azonnal elbocsátotta az Úr szolgálatából. A főpap unokáját, aki a hírhedt Szanballat leányát vette feleségül, nemcsak eltávolította a szolgálatából, hanem haladéktalanul száműzte Izráelből. (...)

Egyedül az ítélet fogja megmutatni, hogy milyen sok gyötrelembe került Isten hűséges szolgájának ez a nélkülözhetetlen szigor. Állandóan küzdenie kellett az ellenszegülőkkel, és csak bőjtöléssel, megalázkodással és imádkozással tudott előrelépni.

Sokan azok közül, akik bálványimádókkal kötöttek házasságot, vállalták velük a számkivetést, és a közösségből kiűzöttekkel együtt átértoltak a samaritánusokhoz. Ezt az utat választották Isten munkájának egyes magas állású tagjai is. A samaritánusok erősíteni akarták ezt a kapcsolatot. Ezért azt ígérték, hogy jobban alkalmazkodnak a zsidó valláshoz és szokásokhoz, a hitehagyók pedig templomot építettek Garizim hegyén. Így foglaltak állást Isten jeruzsálemi templomával szemben. Vallásuk ezentúl a judaizmus és a pogányság keveréke volt. Állításuk, hogy ők Isten népe, forrása volt a két nép között nemzedékről nemzedékre öröklődő vallási szakadásnak, versengésnek és ellenségeskedésnek.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 416–417. o.)

6 Milyen fohászzkodással fejezte be Nehémiás a feljegyzéseit?

- „Emlékezzél meg róluk, én Istenem, a papság és a papság szövetsége, valamint a léviták ilyen megfertőztetése miatt! Elválasztottam őket az idegenektől mind, és rendtartást szabtam a papoknak meg a lévitáknak, kinek-kinek a maga dolgában, a fa hozására vonatkozóan is bizonyos időkben, meg az első zsengek [begyűjtésére]. Emlékezzél meg ezekről, Istenem, az én javamra!” (Neh 13,29–31)

.....

.....

.....

Jelentősegteljes, hogy Nehémiás beszámolóját erről az utolsó „rendcsinálásáról”, megszakítják Istenhez intézett, könyörgő fohászai. A nagy világosság kiáradása utáni visszaesés különösen fájdalmas és nehezen gyógyítható lelki hanyatlás. Nehémiás ezt a munkát érezhette szolgálata legnehezebb szakaszának, noha ő maga ugyanolyan hűséggel, bátorsággal és hittel állt helyt, mint korábban. Bizonyára nem véletlen, hogy Ellen G. White éppen a Nehémiás könyve 13. fejezetében foglaltakhoz fűzi a következő megjegyzéseket:

„A ma végrehajtandó reformációs munkában Ezsdrásokra és Nehémiásokra van szükség, akik nem szépítgetik, nem mentegetik a bűnt, és bátran megvédik Isten méltóságát. Azok, akikre ennek a munkának a terhe nehezedik, nem hallgathatnak a gonoszság láttán, nem takarhatják be a bűnt a hamis könyörület köpenyével. Tudniuk kell, hogy Isten nem személyválogató, és látni fogják, hogy a kevés emberrel szemben gyakorolt szigor irgalmasságot jelent a tömegek

számára. Azt se felejtsek el, hogy abban, aki a bűnt megfeddi, mindenkor Isten Lelkének kell megnyilatkoznia.

Munkájuk során Ezsdrás és Nehémiás megalázták magukat Isten előtt, megvallották a maguk és népük bűneit. Bocsánatért könyörögtek, mintha ők lettek volna a vétkesek. Türelmesen fáradoztak, imádkoztak és szenvedtek. Nem a pogányok nyílt ellenségeskedése nehezítette leginkább a munkájukat, hanem állítólagos barátaik rejtett ellenszegülése, akik befolyásukat a gonoszság szolgálatába állítva, tisztelesen súlyosbították Isten szolgálójának terhét.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 417–419. o.)

A végső reformációs munka is győzelmesen fog végződni, minden belső árulás és nehézség ellenére. Ne felejtjük el Nehémiás életművének azt a tanulságát, hogy ő az ima és a határozott, céltudatos tettek embere volt mindenkor. Ebben volt eredményességének a titka. Könyörgéseiről, amelyek által ki tudott tartani és előre tudott haladni ebben a munkában, az imént szóltunk. A másik, nagyon értékes tulajdonságára vonatkozóan idézzük még az alábbiakat:

„A Nehémiás erőfeszítéseit kísérő eredmények mutatják, hogy mit lehet elérni imával, hittel és bölcs, határozott cselekvéssel. (...) Az Isten által ránk bízott munkában hitvallásunk mellett fontos szerepe van az igyekvő szorgalomnak. Isten eszközeiként meg kell ragadnunk azokat az alkalmakat, amelyeket felhasználva végrehajthatjuk akaratát. A gyors, határozott cselekvés a megfelelő időben fényes győzelmeket arat, miközben a késlekedés és hanyagság következménye kudarc és Isten meggyalázása. (...)

Emberi szemszögből nézve éppen annyira kilátástalan volt a zsidó nemzet lelki megújulása, mint amennyire reménytelennek látják a lelki megújulást Isten szolgálói ma, akik a föld sötét helyein dolgoznak. Krisztus egyháza Isten eszköze az

igazság hirdetésére, és Isten képessé teszi különleges munka végzésére. Ha hűséges Istenhez, ha engedelmeskedik parancsolatainak, mindent felülmúló erő birtokosa lesz. Ha kitaratóan engedelmeskedik, nincs olyan hatalom, amely megállhat vele szemben. Az ellenség erői éppúgy tehetetlenek lesznek, mint ahogy a polyva képtelen ellenállni a forgószélnek. Az egyházra boldog, dicsőséges nap hajnala virrad, ha magára öltve Krisztus igazságát, minden közösséget megtagad a bűnnel.

Isten felszólítja benne bízó hűségeseit, hogy bátorítsák azokat, akiknek nincs hitük és reménységük! Térjete az Úrhoz, »reménység foglyai«! Kérjete erőt Istentől, az élő Istentől! Rendíthetetlenül, alázatosan higgyete abban, hogy meg tud és meg akar menteni! Amikor hitben megragadjuk erejét, csodálatosan megváltoztatja a legreménytelenebb, legcsüggesztőbb helyzetet is – nevének dicsőségére.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 162., 418. o.)

*Az e heti adomány az Útjelző Alapítvány által fenntartott
internetes televízió működését támogatja.*

IGÉK MINDEN NAPRA

Október

1. kedd	Jel 1,7	
2. szerda	2Pt 3,10	
3. csütörtök	Jób 38,22-23	
4. péntek	Ésa 13,13-14	Napnyugta: 18.20
5. szombat	Zsolt 50,6	
6. vasárnap	Mt 24,36	
7. hétfő	Mt 24,27	
8. kedd	Zsolt 50,3-4	
9. szerda	Ésa 2,19	
10. csütörtök	Fil 3,20-21	
11. péntek	2Tim 4,1	Napnyugta: 18.06
12. szombat	Mk 14,62	
13. vasárnap	Ezék 38,21	
14. hétfő	Jel 6,15-16	
15. kedd	Jer 25,31	
16. szerda	Jer 50,25	
17. csütörtök	Mt 24,44	
18. péntek	Ésa 26,19	Napnyugta: 17.53
19. szombat	Jn 5,28-29	
20. vasárnap	Jób 19,25; 27	
21. hétfő	1Jn 5,11	
22. kedd	1Kor 13,12	
23. szerda	Tit 2,13	
24. csütörtök	1Thessz 4,16-17	
25. péntek	Jer 4,23-25	Napnyugta: 17.40
26. szombat	Jel 20,1-2	
27. vasárnap	Jer 31,16-17	
28. hétfő	2Tim 4,7-8	
29. kedd	Jak 1,12	
30. szerda	Lk 21,28	
31. csütörtök	Jel 22,12	

IGÉK MINDEN NAPRA

November

1. péntek	Júd 6	Napnyugta: 16.28
2. szombat	Zsolt 91,11	
3. vasárnap	Mt 25,23	
4. hétfő	Zsid 12,2	
5. kedd	Mt 25,40	
6. szerda	Ésa 53,10-11	
7. csütörtök	Mt 25,21	
8. péntek	1Sám 16,7	Napnyugta: 16.18
9. szombat	Ésa 55,9	
10. vasárnap	Kol 3,2	
11. hétfő	1Kor 3,14	
12. kedd	1Kor 2,9	
13. szerda	Jel 22,2	
14. csütörtök	Jel 14,2-3	
15. péntek	Ésa 33,17	Napnyugta: 16.09
16. szombat	Jel 14,1	
17. vasárnap	Jel 7,9	
18. hétfő	Dn 12,3	
19. kedd	Jel 7,14	
20. szerda	Ésa 64,3	
21. csütörtök	2Kor 4,18	
22. péntek	Jel 22,14	Napnyugta: 16.02
23. szombat	1Kor 6,3	
24. vasárnap	Júd 14-15	
25. hétfő	Jel 20,7-8	
26. kedd	Jel 20,7-8	
27. szerda	Jel 20,12	
28. csütörtök	Préd 12,16	
29. péntek	Jn 5,22	Napnyugta: 15.56
30. szombat	Mt 25,34	

IGÉK MINDEN NAPRA

December

1. vasárnap	2Kor 5,10	
2. hétfő	Ésa 45,23-24	
3. kedd	Rm 14,10-11	
4. szerda	Jel 15,3	
5. csütörtök	Mal 4,1	
6. péntek	Péld 11,31	Napnyugta: 15.53
7. szombat	1Jn 3,2	
8. vasárnap	Jn 5,17	
9. hétfő	2Pt 3,11-13	
10. kedd	Jel 21,4	
11. szerda	Ésa 32,18	
12. csütörtök	Jel 2,7	
13. péntek	Zsolt 16,11	Napnyugta: 15.52
14. szombat	Ésa 65,18	
15. vasárnap	Kol 1,12	
16. hétfő	Jel 15,2	
17. kedd	Éféz 6,8	
18. szerda	Ésa 65,21-22	
19. csütörtök	Ésa 35,10	
20. péntek	Zak 13,6	Napnyugta: 15.54
21. szombat	Jel 21,3	
22. vasárnap	Ésa 52,6	
23. hétfő	Éféz 2,7	
24. kedd	1Pt 1,10-12	
25. szerda	Zsolt 104,24	
26. csütörtök	Ésa 45,11-12	
27. péntek	Mk 12,25	Napnyugta: 15.57
28. szombat	Dn 7,27	
29. vasárnap	Ésa 66,22-23	
30. hétfő	Zak 14,9	
31. kedd	Zsolt 91,16	